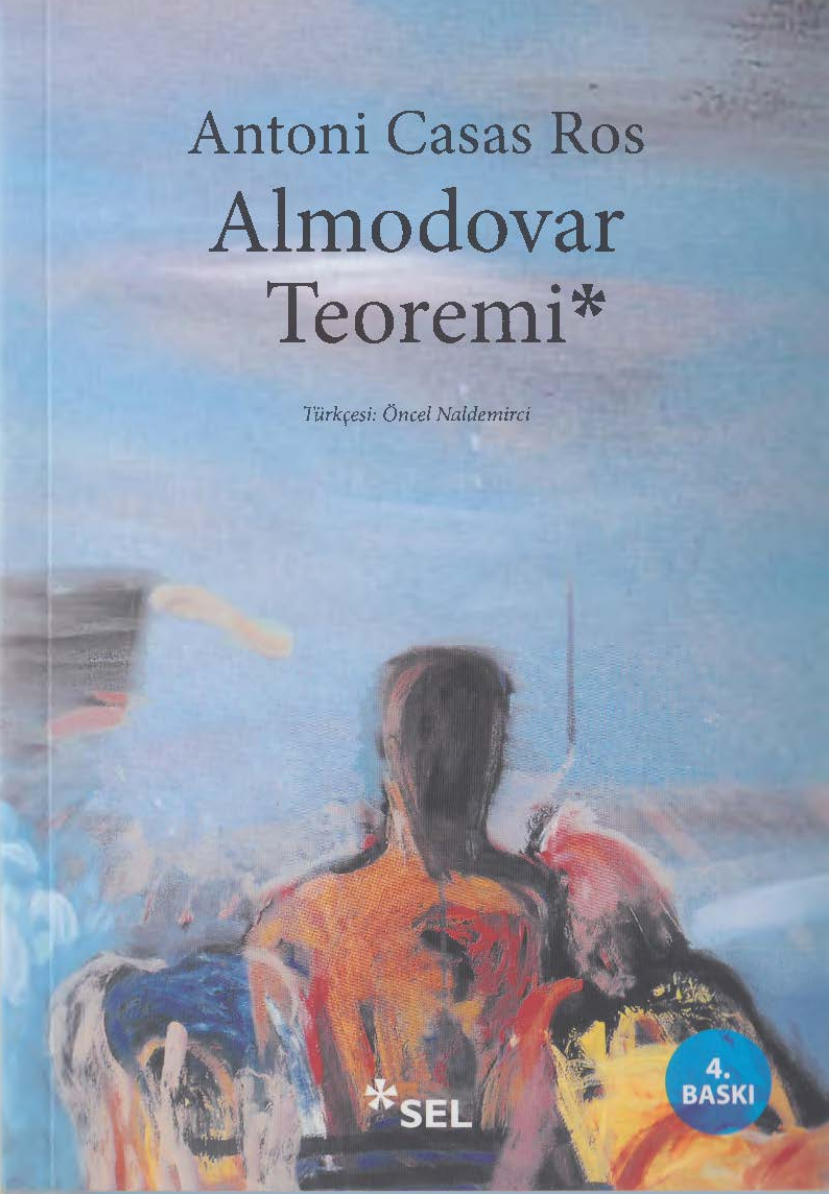
Antoni Casas Ros

Almodovar Teoremi*

Türkçesi: Öncel Naldemirci



SEL

4. BASKI

ALMODOVAR TEOREMİ*

ANTONI CASAS ROS, 1972 Katalonya doğumlu. Annesi İtalyan, babası Katalan, kendisi Fransızca yazıyor. Geçirdiği talihsiz kazayla matematik kariyerine son verip edebiyata yöneldi. İlk romanı *Almodovar Teoremi* (çev. Öncel Naldemirci, 2009) özellikle Fransa, İspanya ve İtalya'da ilgiyle karşılandı. Fransa'da Prix Landerneau'ya aday gösterilen roman, yayınlandığı yıl İspanya'nın en iyi romanı seçildi (Premio Mejor Libro Novel).
Enigma (çev. Işık Ergüden, 2012), *Karanlığı Arşınlayanlar* (çev. Elif Gökteke, 2019) ve *Son Devrimin Güncesi* de (çev. Işık Ergüden, 2015) yayınevimiz tarafından yayınlanmıştır.

*SEL YAYINCILIK
Kuloğlu Mahallesi, Turnacıbaşı Caddesi,
No: 17, Beyoğlu – İstanbul
Tel. (0212) 516 96 85

http://www.selyayincilik.com
e-posta: halklailiskiler@selyayincilik.com

SATIŞ - DAĞITIM:
Çatalçeşme Sokak, No: 19/1
Cağaloğlu – İstanbul
e-posta: siparis@selyayincilik.com
Tel. (0212) 522 96 72 Faks: (0212) 516 97 26

*SEL YAYINCILIK: 392
ISBN 978-975-570-406-7

ALMODOVAR TEOREMİ
Antoni Casas Ros
Roman

Türkçesi: Öncel Naldemirci

Özgün Adı:
Le théorème d'Almodovar

© Antoni Casas Ros, 2008
© Sel Yayıncılık, 2009, 2019

Genel Yayın Yönetmeni: İrfan Sancı
Yayına Hazırlayan: Gökçe Gündoğdu
Kapak resmi: Selahattin Yıldırım, *duvar*, 100x150 cm. tuvale yağlıboya, 2000
Kapak uygulama ve sayfa tasarımı: Gülay Tunç

Birinci Baskı: Nisan, 2009
Dördüncü Baskı: Temmuz, 2019

Baskı ve Cilt: Yaylacık Matbaası
Fatih Sanayi Sitesi, 12/197-203
Topkapı-İstanbul, 567 80 03

Sertifika No: 11931

Antoni Casas Ros

Almodovar Teoremi

Türkçesi: Öncel Naldemirci

Roman

Anneme

"Boşluğun merkezinde başka bir şenlik var."
ROBERTO JUARROZ

Uzam ancak bir kaza biçiminde var olur

Bütün evrenin karmakarışık asılmalardan, havada kalmalardan oluştuğunu hayal ediyorum. Bir portakal bir denklemle, bir ağaç bir kelebekle, bir gergedan bir flamenko dansçısıyla karşılaşıveriyor ve ben, bütün raks eden parçacıklarımla bu rastgele karşılaşmalardan büyük bir haz alıyorum. Cisimlerin ağırlığı olmaksızın, yorgunluk nedir bilmeden. Bütün eklenmeler esnek. Soylu yaşlıların, gönüllerini henüz cinsiyeti belirsiz dölütlere kaptırması mümkün. Karşılaşma şansı sonsuz kere artıyor. Her şey denkleme koyulabilir gibi. En temel toplumsal, siyasal ve ilişkisel ilkeleri alaya alacak bir eser yazabilirim: "Cisimlerin dalgalanması ve kesişmesi üzerine" mesela. Gerçek bir macera! Psikoloji sil baştan yazılabilir, kendini beğenmişlik de böylece havaya uçardı. Herhangi bir ilişkilenmeyi saniyenin binde biri kadar bile sağlamanın imkansızlığı, bütün ilişkileri bir albatrosun tüyü kadar hafif yapardı. En sonunda varlıklar yalnızlığın, mecburiyetin, kaderin, geçmişin ve geleceğin olmadığını bileceklerdi. Duyguların ve arzuların havada asılı kalmasıyla, cinsiyetler her zaman uzamla, boş bir alanla çevrili olmalarından haz duyarlardı. Filozoflar, uzmanı olmadıkları bir şey yaparlar, kendilerini daha kolayca ifade ederlerdi. Ah! İşte filozofların ve diğerlerinin çok az bildiği, benim arzuladığım hafiflik budur! Bu, bir bakıma

---

* Bölümlerin başlıkları Newton'ın *Yerçekimi Üzerine* ve *Cisimlerin Hareketi Üzerine* adlı eserlerinden alıntıdır. (Fransızcaya Latinceden çeviren Marie-Françoise Biarnais ve François de Gandt, coll. Tel, Gallimard, 1995.)

bir matematik cenneti olurdu. İşte vaktimi bunlara harcıyorum. Bu tarz bir hayal beni en yükseklere çıkarıyor. Güneyde Cenova Limanı'na dalarcasına bir manzaraya sahip terasımda, konyak şişesine doğru gidip gelen kolum dışında hareketsiz, yedi sekiz saat geçirdiğim oluyor.

Bu gece, sabahın üçüne doğru, daha önce hiç hissetmediğim bir neşeyle uyanıverdim. Newton'ın elma yere düşüp ona yerçekimi sezgisini verdiği zaman hissettiği sevinçle, bir bedenin değil bir ruhun otobiyografisini yazacağım. Öyle görünüyor ki, Newton, Voltaire tarafından ortaya atılan bu elma hikayesinden hiç bahsetmemiş ama bunun çok önemi yok. Yerçekimi, bir cismin öteki bir cisme uyguladığı çekim, nesnelerin beklenmedik karşılaşmaları, mesela bir arabanın bir ağaca çarpması, hayatımın gidişatını değiştiren şeyler oldu.

On beş yıldır beni kimse görmedi. İnsanın bir hayatı olması için bir yüz gerekir. Benim yüzüm bir kazada parçalandı ve her şey bir gecede, yirmi yaşımda duruverdi. Newton'la da ilk karşılaşmam böyle oldu. O zamandan beri de, kendimi tutkuyla okumaya verdim, doğrusu yapacak başka bir şeyim yoktu. *Yeni Hayat*'tan* *Vahşi Detektifler*'e** kadar hiçbir otobiyografik yazıyı kaçırmadım. Otobiyografiler, Latin Amerika, İspanyol ve Katalan Edebiyatları'nın hâkim olduğu kütüphanemde önemli bir yer tutuyor. Şairlerle alıp veremediğim bir şey yok. Juarroz'a inanılmaz bir bağlılık duyuyorum. Birkaç yıldır yazma arzusuyla coşuyor, sanki yazdıklarım, kütüphanemdeki iki kitabın arasına girsin istiyordum. Casanova ile Celan arasına mesela. Ama batıl bir inanç beni alıkoydu. Yüzü olmayan bir adam, belgisiz bir zamirdir.

Bir otobiyografi, dolu dolu bir hayatın hikayesi gibi görünür. Olaylar silsilesi. Bedenin zaman ve mekanda yer değiştirmeleri. Maceralar, başarısızlıklar, sevinçler, acılar ve son. Benim ger-

---

* Vita Nova, Dante. (ç.n.)

** Metindeki orijinal adı Détectives sauvages, Roberto Bolaño. (ç.n.)

çek hayatımsa bir sonla başlıyor. Her şeyin oracıkta biteceğini bilmediğiniz zaman, yirmi yılın esamesi okunmaz. Gene de ilk romanımda aşklarımı, önemsiz dertlerimi, heyecanlarımı, sarhoş gecelerimi anlatmak gayesinde değilim. Jackson Pollock'un ya da Newton'ın hayatını okumak da istemiyorum artık. Başka bir şenliğin, kutlamanın boş alanın merkezinde nasıl bulunabileceğini anlamak, sadece bunu anlamak için yazıyorum.

Başlarda doktorlara inandım, ama estetik cerrahi yüzümü kübist tarzından kurtaramadı. Picasso yüzümü görseydi benden nefret ederdi herhalde, çünkü onun buluşunun hayattaki karşılığıyım. Dali'nin evrenin merkezi dediği Perpignan Garı'nda Picasso'nun beni görmüş olabileceğine bile inanılabilir. Bir insana bir yüzü düşündürecek, titremiş bir fotoğrafım ben. Kazadan beri, canavarlara karşı ilgisini bildiğimiz çocuklar dışında kimse yüzüme üç saniyeden fazla bakamadı.

O gece, araba bir çınara çarptığında Sandra öldü. Onun teni, kendi tenimde hissettiğim son ten, onun bakışı gözbebeklerimi büyüten son aşk dolu bakış oldu. Sandra kafasını sağ bacağıma yaslamak için emniyet kemerini çözdüğünde, yola bir geyik çıkıverdi. Geyik farların ışığıyla adeta hipnotize olmuş gibiydi, tıpkı benim onun efsanevi belirişiyle hipnotize olmam gibi. 4L'nin* direksiyonunu öldürücü bir şekilde yana çevirdim. Sarhoştuk, matematik bölümünden mezuniyetimi kutlamaktan dönüyorduk. Komadan çıktığımda yeni bir hayat başlamıştı. Uzun bir yalnızlık tecrübesi beni bekliyordu, tüm bunlar, burnundan buharlar çıkararak ormandan fırlamış bir geyik yüzünden olmuştu.

Başarılı olmak için gereken her şeye sahiptim. Hocalarım çok parlak bir geleceğim olduğunu söylüyordu, matematiğe olan yatkınlığım, seviyemin çok daha üstündeki şeyleri anlamamı sağlıyordu. Şimdi internet üzerinden matematik dersleri veriyor ve küçük muhasebe işleri yapıyorum. Bu da bana yüzümü göstermeden hayatımı devam ettirme olanağı sağlıyor.

---

* Fransa'da 1961 ve 1994 arasında 8 milyon adet satılan Renault 4'ün kısaltması. (ç.n.)

Bugün 4 Eylül ve yeni hayatım başlıyor. Şu zamana kadar tek zevkim sürekli taşınmak, yeni şehirler keşfetmekti. Barselona'da, Nice'te, Napoli'de yaşadım ve şimdi Cenova'da oturuyorum. Babam Katalonya'da doğmuş. Annem Piemonteli. Benim güneye doğru göçüm aileden geliyor diyebilirim. Bir koku, bir manzara, bir ses, küçük bir şey kendimi evimde hissetmeme yetiyor. Annem matematik öğretmeni, babam mühendisti. Hayatlarının denklemini çözmeyi başaramadılar. Tutkuları, politik ayrılıklarına yenik düştü. Annem Torino'ya, babam Perpignan'a döndü. Benimse denizi, ufku, gemileri görmeye ihtiyacım var.

Limana yakın oturuyorum. Aslında Venedik'te yaşamalıydım. Orada yılın her zamanı maskeyle dolaşabilirdim. İnsanlar beni acayip biri, kendini karnavala bırakmış ve yağmurdan maskesi solana kadar böyle dolaşmak isteyen bir ruh olarak görürlerdi. Aragon'un beyaz bir maskeyle katıldığı bir televizyon programını hatırlıyorum. Her zaman bu lüzumsuz ve cesur hareketten etkilenmişimdir.

Kitaplar dışında sahip olduğum her şey bir valize sığıyor. Giysilerim eskidiğinde atıyorum ve yenilerini alıyorum. Taşınmak için kiraladığım kamyonet kütüphaneye dönüşüveriyor. Kaçakçı olabilirdim ama kimse bana soru sormaya, beni sorgulamaya cesaret edemiyor. Öğrencilerim sürekli yer değiştirdiğimi bilmeksizin beni takip ediyorlar. Artık daha büyük bir hafiflik istiyorum. Keşke kütüphanemi bir kuruma bağışlayıp bavulum kadar hafif bir kalple gidebilsem! Kendimi yoksullaştırmanın bir sonraki aşaması bu olacak.

Bir varlığa sahip olma gerekliliği bir kere uçup gitmeyegörsün, nesneler duygusal değerlerini yitirirler. Birkaç özel eşyam var: kendisine biçilen hayata, önceden görülemeyenin yasaklı olduğu dünyaya daha o zaman inanamayan gözlerle bakan güzel bakışımın olduğu bazı çocukluk ve gençlik fotoğraflarım. Bu mutsuz düz çizgi, eğrisi çıplak gözle görünen denize bakıldığında yok olur gider. Belki de bu sebepten geniş su kütlelerine ve

gökyüzüne bu kadar bağlıyımdır. Babam bir düz çizgiydi, annemse bir eğri.

Limanda bir dükkandan aldığım, bakırdan eski bir dürbün hazinemin en önemli parçası. Duyularımdan birini kaybetmediğim için hep şükrettim. Belki bu benim şansımdır. Hiçbir şey yapamadığınızda duyular kızışır ve bir Katalan'ın tadını çıkara çıkara yemekten onur duyduğu, aslında diğer barbar yemeklerden sadece biri olan boğa yumurtasını zevkle yerken bile hissedebilecek, tat alabilecek, görebilecek ve hayal kurabilecek, daha az belirgin, başka bir alan açıverir.

Giysilerimin içinde rahatım. Şık duruyorlar. İyi kesim iki koyu renk takımım ve bir tanesi yürümeyi kolaylaştıran cinsten esnek deriden olmak üzere iki çift de ayakkabım var. Yalnız olsam da gömlek giyer ve kravat takarım. Evimde hiç ayna yok, dokunarak tıraş olabiliyorum ve dünyayı çatıdaki terasımdan seyretmeye mecburum. Bazen geceleri dolaşmaya çıkarım, özellikle de benim için çok değerli olan ve fark edilmeden geçip gitmemi sağlayan şapka ve yüzümü kapatan atkıyı takabileceğim kış günlerinde. Bazen barlara girerim. Alkolün, hayali gerçekten ayıran o puslu alanında gördüklerinden emin olamayan sarhoşlar, bana iki defa bakarlar. Ama en çok, uzun uzun bakılmayan bir beden olabilmenin ve hep beraber hayallerini beyaz ekrana yansıtmış insanların yanıbaşımdaki sıcaklığını hissedebilme özgürlüğünü yaşadığım sinemaları severim. Kendini tekrar eden ve saplantılı müzikleri de.

Dönem dönem ve özellikle yazın, ölçüyü kaçırıp çok içiyorum. Babam bir alkolikti, bu benim kanımda var. Cerrahlar çok içmenin yara izlerime iyi gelmediğini söylüyor. İnternette gezinir, hiçbir zaman bir sonuca varmayan aşk maceralarına başlarım. Birini etkileme ihtiyacı beni henüz terk etmiş değil, ama ne fotoğraf gönderebiliyor ne de kendimi tarif edebiliyorum. Hayatımdaki bu değişimler beni çok etkiliyor. Bazen dil, yardımcı olup yoğun anlar bile yaşatabiliyor. Çoğu zaman bir kadına sa-

katlığımdan bahsedebileceğimi, onun bana geleceğini, bana bakmaya cesaret edeceğini ve beni seveceğini hayal edip durdum. Tüm yüzler er ya da geç çürüyecek olsa da insanlardaki korkuyu ve tiksintiyi anlıyorum. Hayattayken mezardaymış gibi görünen birini görme korkusunu yenebilen insanlar var mıdır, bilmiyorum.

Lisede biçimsiz bir arkadaşım vardı. Vücudu bir Franco işkencecisi ya da bir Ortaçağ engizisyoncusu tarafından harap edilmiş gibiydi. Buna rağmen bir havası vardı, kız öğrenciler yüzü olduğu için onunla ilgileniyorlardı. Evlendi, çocukları oldu. Zaten dayanılmaz olan da, bir yüzün olmaması.

Onunla acılarımı konuşabiliyordum, beni anlıyordu. Yollarımız ayrıldığında, eksikliğini hissettim. Şimdi Belçika'da bir üniversitede ders veriyor. Bana, benim için, özellikle olmayan burnum için bir şeyler yapabileceğini söyleyen iyi bir cerrahtan bahsetti ama tecrübelerim, ne olursa olsun yeniden deneme arzumu benden çoktan aldı. Sözü benim inzivadaki bu hayatı sevdiğimi ve cesaretimin olmadığını söylemeye kadar vardırdı. Onun bu açık sözlülüğünden etkilendim ve artık onun haklı olduğunu düşünüyorum. Yalnızlığımda bir rahatlık ve belki de daha kötüsü, bir kibir, bir alışkanlık var. Alışkanlıkmış. Nefret ediyorum bu kelimeden. Kimse gerçekten anlayamaz bunu. Yine de intihar etmeyi saplantılı bir şekilde düşünen biri olmadım. İntiharı sadece bir kere düşündüm. İnternette sekiz ay boyunca bir kadınla yazışmış, buluşmayı reddetmiş, biten bu aşk hikayesinden sonra bir silah bile satın almıştım. Hiçbir şey söylememe kararlılığı üstün geldi. Dilsizlik ve ölüm. Her şeyi böyle görüyorum işte.

Sık sık Pedro Almodovar'ı düşünürüm. Neden olduğunu bilmiyorum ama onu on ya da on beş yıl sonrasında, yaşlanmış, dünyasını anlatmaktan yorulmuş, tükenmiş, şehirde yeni bir şeyler ararken hayal ederim. Onunla bir keresinde Barselona'da karşılaştım, etrafı kalabalıktı, beni görmedi ama o gece, günün birinde onun filmlerinden birinin kahramanı olacağıma emin ol-

dum. Hayalini kurduğum, onun kahramanlarının umutsuzluğu ve enerjisi aracılığıyla gördüğümüz o bakış genişliği onda olacaktı ve ben kamerasının bakmaktan yılmayan gözünün önünde olacaktım. Görünmeyen adamın hikayesini yazmış olacaktı. Wells, gençlik hayallerini süslemiş olmalıydı. Ya da *Karanlık Geçit* filminde adaletten kaçmak ve suçsuzluğunu ispatlamak için kendine yeni bir yüz yaptıran, Lauren Bacall tarafından desteklenen Bogart'ın yüzündeki bandajları açışını hatırlardı elbet. Filmin ilk yarım saati dünyayı sübjektif kamerayla Bogart'ın gördüğü gibi gösterir. Sonra aynanın karşısında bandajları çıkartır, kendini keşfeder, yüzüne dokunur Bogart, Delmer Daves'in *Karanlık Geçit** filminin o büyülü sahnesinde.

Almodovar benim için bir senaryo yazıyor. Ateşten ve kandan oluşmuş bir kadın müsveddesinin şekilsiz, yüzsüz bir adama sevdalanmasıyla kendi mücadelesi içinde nasıl değiştiğinin filmini yapıyor. Onun bütün filmlerini gördüm. Çoktan var olmama rağmen onun son yaratısı olduğumu biliyorum. Benim yüzüm, onun yüzüyle görülecek. Boşluğa atılan şekillerin atomlara dönüştüğü anlaşılacak. O zaman her atom kendine yetecek, bir atomun öteki atoma duyduğu arzudan başka arzu olmayacak. Herkesin katılabileceği, yıldızlara özgü bir haz alanı oluşacak.

Bunun dışında her uyum ütopiktir. Korku içindeyiz. Şu anda mutlu olmam, beden adı altındaki atom kütlesinden kurtulabilmiş olmamdan kaynaklanıyor. Bir atomun duyarlılığı fizikçiler tarafından ne keşfedildi ne de tecrübe edildi. Ben bu satırları yazarken bir atomun duyarlılığına ulaşıyorum. Bu, geçici amalgamlardan temizlenmiş, yanılsamanın en çelikleşmiş ucu olduğunu bilmez görünen bütün cisimlerden kazınmış düşüncenin büyüsüdür. Resme olan sevgim, ressamların vücutlara, cisimlere onların var olmadıklarını bilecek kadar uzun bakmış olmalarındandır. Yazarlar gerçekçiliğe mecburdurlar çünkü çantalarından

* Dark Passage (1947) (ç.n.)

zihinsel görüntüler çıkarırlar; halbuki ressam, hayalgücümüze şiddet uygulama hakkına, o muhteşem hakka sahiptir.

Paletim elimde, bu kitabı resmediyorum. Hiçbir gerçekçilik zorlaması hissetmiyorum. Ressamların tek bir renkle, hatta bazen yüzeyde bir bıçak darbesiyle boşluğu, alanı ifade edebildiklerini biliyorum. Almodovar bir ressam.

O ve ben, olabilecek en güzel transseksüellerin dolaştığı dar Cenova sokaklarında geziniyoruz. Beraberce büyüleniyoruz. Kromozomları kandırmak ve kendine erkekleri çekecek bir cinsiyet icat etmek, ne oyun ama! Etraflarındaki boş alanın tecrübesini sunuyorlar, onlar çoktan boşlukta yüzüyorlar. Her zaman onlardan biriyle sevişmek istemişimdir. Ameliyat olmuş biriyle değil ama. Newton'ın terimleriyle söylemek gerekirse isimlendirmelere kayıtsız kalmış organının hem yanılsamasını hem de varlığını sunacak kadar büyücü olan biriyle. Belirsizlik, kesinsizlik bütün belirli gerçeklerden daha tahrik edicidir.

Almodovar beni makyajsız oynatacak. Beni olduğum gibi filme alacak, görünmeyen planları iç içe geçirecek, eliyle pembeye boyayacak sonra. Yürümekte biraz zorlanıyor. Benim onu ufka, sonsuza götürmem gerekiyor.

— Pedro, beni takip ediyor musun?

— Şu kafede oturalım. Senaryonun ilk on sayfası elimde.

— Canını sıkan ne?

— Geyik... Gözümün önüne gelmiyor... Biraz daha anlatır mısın?

— Orman, kökleri göğe çevrilmiş bir ağaç gibi görünüyordu.

— Hımm... Tamam... Şimdi onu görebiliyorum.

— Geyiği filmin başına mı koyacaksın?

— Hayır, kronoloji umrumda değil. Geyik önemli bir parça. Lisa senin yüzünü ilk gördüğünde, odada olmasını istiyorum. Biraz boyanmış olacak. Belki pembeye boyarız... Mitolojik bir karakter gibi... Jenerikte olacak.

— Hâlâ su mu içiyorsun?

— Çalışırken evet.

Gözlerimizi kaldırıyoruz. Genç bir transseksüel bize dilini çıkarıyor. Pespembe, titreşen güzel bir dili var. Pedro gözlerini kocaman açıyor.

— Adın ne senin?

— Lisa.

— İşte bu o. Geleceğini hissediyordum. Uygun mu senin için?

— Fetiş oyuncun Bibi Andersen ne olacak?

— Şimdilik hayal kuruyoruz. Bu kız bana ilham veriyor, önemli olan da bu.

— Lisa, arkadaşımla sevişir miydin?

Almodovar kot pantolonundan bir tomar para çıkarıp bana garip garip bakan Lisa'ya uzatıyor. Lisa parayı alıyor. Tereddüt ettiğini söyleyemem, bambaşka bir şey oluyor, bana dikiyor gözünü. Gözbebeğimde yer arıyor.

Ay'ın dönencesine kadar uzanan
bir yerçekimi

Lisa beni aynalarla dolu, pembe ve yeşil küçük bir evin sıcaklığını taşıyan bir odaya götürüyor. Şapkamı ve atkımı çıkarıp geyik boynuzlarına asıyor, sonra yatağa yatırıp bana bakıyor. Bakışında ve de yavaşça titreşen kaslarında dolaşan duyguyu okuyabiliyorum. Bir tür ritüel ya da sınav gibi. Rahatsız edici bir fotoğrafa ya da bir resme bakar gibi uzun uzun seyrediyor beni. Büyülenişi bana onun bir insanı değil şekil yokluğunu, bir maske yanılsaması yaratmaya çalışan boşluğu gördüğünü düşündürüyor. Gökyüzündeki şimşekleri ve bulutları bilmezmiş gibi, yüzün belli ahenk kriterlerine uygun olmasını isteme tutuculuğu var insanlarda. Neden sonra sağ elini uzatıp alnıma değdiriyor ve indiriyor. Daha bana dokunmadan, yumuşak, tombul, kısa parmaklı elinin sıcaklığını hissediyorum. Lisa yüzümü okşuyor.

— Çoğu erkeğin sorunu, gözlerinin olmaması. Erkeklerin gözleri boş bir vitrine benziyor, kimseyi çekmeyen bir açıklık sanki. Senin gözlerinse kadife bir vitrinde bir mücevher. Ayol neydi şu siyah taşın adı? Hani pırıl pırıl parlar, altın gibi, bayılırım ona.

— Obsidiyen mi?

— Evet, o. Gözlerinden başka bir şey görmüyorum... Yani, bir de şu var tabi, diyor cinsel organıma doğru göz kırparak. Ben her akşam on birden sabah beşe kadar bu küçük sokakta olurum ya da aşağıdaki küçük kafede. Her gün gelip bana mücevherlerini göstermeni isterim, hem konuşuruz, iyi vakit geçiririz. Çalışıyor musun?

— İnternet üzerinden.

— Ben de. Bir ara siteme bir göz at, diyor ve kısacık şortundan çıkardığı bir kartı gömleğimin cebine sokuveriyor.

— Eğer bana her gün yeterince uzun bakarsan yüzüm değişecek sanırım. Bunun mümkün olduğunu düşünüyorum. Bunu ince bir cerrahi olarak görüyorum. Hiçbir şey sabit değil, her şey hareket halinde evrende, şekillerin hepsi geçici duraklar. Başını çevirdiğin anda şekiller yeni görünüşler almış oluveriyor. Normalde kimse kimseyi tanıyamaz olmalıydı. Başkalarının suratlarına çok bakarım ve şunu fark ettim ki, her gece gizemli bir olay gerçekleşiyor. Her şey görülmez, seçilmez bir şekilde yer değiştiriyor. Her şey havaya, duygulara, rüyalara bağlı ama kimse gerçekten bilmiyor bunu. Genel yanılsamayı yavaş yavaş oluşturan, herkesin sahip olduğunu düşündüğü bir sabitlik fikri. Dünyayı tüketen de bu. En temel şiddet. Herkes kendi sabitlenmişliğiyle ilgileniyor ve başkalarının sabitlenmişliğiyle konuşuyor. Sonuç olarak, senden beklenen hep aynı olman. Sen bu zinciri bilinçli bir şekilde kırdın, bense kazayla.

— Tenin o kadar yumuşak ki, ama biraz açık renk, dışarı çok çıkmadığın belli oluyor. Hava almak lazım, yürümek lazım, canım. Bir gün seni alıp buradan çok uzakta deniz kenarında küçük bir köye götüreyim.

— Barselona'da, geceleri, liman civarında dolaşırdım, sahilde dalgalara en yakın olacak şekilde, kumsala yatmış çiftlere çok yaklaşmamaya dikkat ederek uzanırdım. Birkaç çifti ürkütmüştüm hatta.

— Ben sana ışık olmayan bir yer gösteririm. Orada yıldızları ve ayı çok güzel görüyorsun. Ben mutsuz olduğumda, hayalimde oraya giderim, saatlerce ağlarım, hatta bazen suya girer ağlarım. Deniz seviyesini bir milimetre bile yükseltmeyi hiçbir zaman başaramamışımdır. Demek ki büyük bir acı değilmiş.

— Bir damla gözyaşı bile deniz seviyesini yükseltmeye yeter. Ölçülemez, ama bu bir gerçek.

— Dünyadaki bütün gözyaşlarıyla sadece adalar olurdu, dünyanın onda dokuzu su altında kalırdı.

— Biz zaten adalardayız, sen ve ben, bunu biliyoruz. Eğer kimse bu tufanı durdurmazsa, boğulup gideceğiz

— Bir gemi inşa etmeliyiz belki.

— Liman kalmazsa neye yarar ki?

— Gemide yaşardık, Türk tütünü tüttürür, içer, insanoğlunun bestelediği bütün hüzünlü şarkıları dinlerdik.

— Hüzünlü şarkıları bilir misin?

— Bir arkadaşım bana "hüzünlü şarkıların ilham perisi," der.

— Bana bir tane söyler misin?

Lisa sigaradan çatallanmış hoş sesiyle bir bir Vinicius de Moraes'in sözlerini söylemeye başlayıverdi. Ve sonsuzluğa dönüşüveren bir dakikalık bir öpüşme. Hiçbir şeye yaramayan ölümler. Acı çekerken bile dalgalanmayı bırakamayan bir bedenin çaresizliği. Arka tarafın o yumuşaklığı... Tevekkeli değil, buna "peşine düşmek" denir. Ve işte organların salındığı o denize, insanın içinin o gizemli boşluğuna, önce teni sonra kasları geçerek ulaşıvermek...

— İçindeyim...

— Senin tenin açık gibi, her şeyi içine alıyor sanki. Erkeklere dokunduğum zaman, hep yüzeyden kayıp gidecekmişim gibi geliyor. Bir erkekten daha kaygan bir şey yok.

Lisa beni güldürüyor. Yatağa oturup mide bulandırıcı bir Türk tütünü tüttürüveriyoruz. Dumanları tenimde hissediyorum.

— Bir bardak yeşil elma likörü ister misin? Bu da benim uyuşturucum işte.

İçtik. Lisa bana sevgilisinin fotoğrafını gösterdi. Elinde zıpkını ve zıpkının ucunda ahtapotuyla duran hafif göbekli, yapılı bir adam. İnsanların arasına karışmış bir Neptün.

— Çok güzel balık yemekleri yapar, mutfakta çok hamarattır. İstersen bir akşam ona akşam yemeğine gidebiliriz ama biraz kıs-

kançtır, kendimi ona buna becertmemi pek sevmez. Ama senle bir sorun çıkmaz, çok masum bir suratın var.

Birden Sandra'nın sesini hatırlıyorum, ilk defa telefonda konuşmamızı, o epey karanlık ve titrek sesi. Bedenlerimizin boşlukta sürüklenip birbirini bulması üzerine garip bir konuşmaydı. Telefonu kapatır, birbirimizi düşünür, sonra yeniden arayıp neler yaptığımızı konuşurduk. Bedenimin sınırlandırmaları olmaksızın hareket edebilecek beden görüntümün galaktik özelliklerini o öğretmişti bana. Şiddetli arzumuz bizi birleştirmeye yetiyordu. Benim tenim havalanıyor ve onun tenine dokunana kadar uzaklaşıyordu. Sonra tekrar birbirimizi arayıp yıldızlara özgü o kavuşma yaşanmış mı diye teyit ediyorduk. Ayrıntılardan bahsediyorduk, mesela önce dudaklarımı omzunda hissetmiş oluyordu, sonra karnım onun karnına değmiş oluyordu. Yüzümün sağ tarafı yanağına dokunmuş ve sonra bedenimin tüm gücünü hissetmiş ve o, bedenini bana açmış oluyordu. Her zaman doğru çıkıyordu.

Hayalgücünün kendisi uzamdaki nesnelere dokunmayı, onlarla karşılaşmayı bırakmaz, her şekil, bilincin sürdürmek zorunda olduğu bir kurmacadır sanki. Bu, tek bir bilinci kendine mal eden insanların en büyük kibridir. Ben denklemlerin beni seyrettiğini gördüm. Çakıltaşlarının benimle iletişime geçmeye çalıştıklarını hissettim, buz gibi bir gecede beni geniş bir yün manto gibi çevreleyen ve koruyan karanlıktan ürperdim.

İnsanlarla iletişim zorluğu ya da olanaksızlığı duyularımı biledi, duyarlılığımı açtı. Beynimin iyi yetiştirilmiş bir pitbull gibi gizeme bekçilik ettiğini anladım. Araştırma sahamı açık bırakıyorum artık. Benim için, bilim beynin işleyişiyle sınırlı değil. Bütün bedeni kapsıyor ve ne zaman matematikçilerin, fizikçilerin yazdıklarını okusam zihinden çıkıp gelenin hayalgücümü uyandırdığını ve üstüne atlayarak onu döllediğini hissediyorum. Doğruluğu denetlenemeyen, en azından parlak bir zihni beklerken hipotez olarak kalan her şeye bayılıyorum. Matematik, kesin

bir bilim olmadığı için beni büyülüyor. Arzuyu, yaratıcılığı, atılganlığı, korkuyu, cesareti, yalnızlığı denkleme koymak isterdim. Gözümün önüne bir amfi dolusu tutkulu öğrencinin, arzunun teoremini çözmeye çalıştıkları geliyor. Gizemin anahtarını kendilerinde, kendi vücutlarında, gerçek ağırlığından kurtulmuş hücrelerinde arayan, arzulayan bedenleri seyrediyorum. Matematiğin Nobel'i sayılan Fields madalyonunu isterim ki bir gün arzunun, deliliğin ya da yaratıcılığın denklemini çözen biri alsın. Artaud'nun dediği gibi, değişmek, değiştirmek, tanrıyla işimizi bitirmek için. Matematik, yıldızların alanını fethedebilseydi, buluşların sonu gelmezdi. Bazen, bir bestecinin kağıda ardı ardına notalar dökmesi gibi, bir taş ustasının kaldırıma rahatça yerleştireceği granit taşını parçalaması gibi denklemler yazıyorum.

Bazen gece karşılaştığım bir kadının parfümünün boş alanda bir denklem olduğunu ve kalbime girdiğini hayal ediyorum. Üstelik bu akşam, Almodovar sayesinde yeni bir denklem doğdu.

Biri beni seyretti, bana dokundu, kelimeler tenimin altına kayıverdiler. Lisa, yaşıyorum!

İnce ve keskin bir zihin kaba maddenin en gizli köşelerini araştırır

Babam bilimin tanrının varlığını gösterdiğini düşünürdü, annem koyu bir ateist olarak onun bu düşüncesine gülümserdi. Benim aklıma böyle bir soru gelmiyordu bile. İkinci kuşak bir ateist olmanın faydası bu, her şey zaten absürd geliyor. Tanrı, en hasından yaratıcılığın bir ürünü olarak, korkudan gelen bir buluş olarak kabul edilebilir. Babam sağcıydı, annem solcu. Babam için sağcı demek olayı biraz hafifleştirmek oluyor. Kendisi inkâr etse de o bir faşist, tövbekar bir ordu neferi. Franco kusuyordu ne zaman ağzını açsa. Bir gün babamla çarşıya inmiştik, bir adamla karşılaştık. Yüzü öyle korkunçtu ki onu görünce ödüm patladı. Elektriğe tutulmuş ve buz gibi görünüşüne gözüm takıldı ve uzun uzun ona baktım. Bakışım adamın ilgisini çekti ve babamı fark etti. Durdu, gülümsedi ve kollarını bize doğru açtı. Babam onu tanıyordu. Kaçmak istediğini hissediyordum ama adam çoktan bize yaklaşmış, babamı kucaklamıştı. Ben şaşkınlıktan afallamıştım.

— Beni hatırladın mı? dedi adam.

Babam adamın kollarından kurtulup hiçbir şey söylemedi, beni kolumdan tutup uzaklaştırdı.

— Esteban ben, amirin! Bir sürü kızıl yakaladık seninle!

Babamın beti benzi attı, çınlayan bir sesle,

— Delirmişsiniz siz! Sizi tanımıyorum! diyebildi.

Babam beni sürükleyerek çarşının kalabalığına soktu.

Adam arkamızdan bağırıyordu:

— Senin soyadın Casas Ros değil mi?

O gün bütün evren çöktü. Kızıl ne demek biliyordum. Annem kaçak bir İtalyan komünistti. Çok genç olmasaydı partizan bile olurdu. Bir dönem babamı terk edip İtalya'ya döndüğünü biliyordum. Peki neden geri dönmüştü, ben doğayım diye mi?

Arabada babam sinirli sinirli gülüyordu.

— Ortalık deli kaynıyor! Gördün mü deliyi!

— Baba! Adam soyadımızı biliyordu!

— Herkes beni tanır... Biliyorsun çok insan tanıyorum ben.

Sesimi kesip içime döndüm. Aklıma annemin babamla kavga ettiği zaman bahsettiği işkenceler ve babamın o işkencelerin bir parçası olduğu geldi. Öldürülmüş, kaybolmuş, sakatlanmış genç erkek ve kadınlar.

— Annene bu olaydan bahsetme sakın, anlaşıldı mı? Zaten yeterince sorunumuz var.

Cevap vermedim. Ben çoktan uçup gitmiştim. Gökyüzünün enginliğini düşünüyordum. Uçuyordum. Güneşin sıcağında buharların göz yanılsamalarını görüyordum. Çok yükseklerde kanat çırpmadan duran bir martıydım. Bazen bir açıklık beliriyordu gökyüzünde. Kocaman bir karganın korkunç sesi birdenbire sözcüklere dönüşüverdi:

— Faşistin oğlu! Faşistin oğlu! Faşistin oğlu!

Ertesi gün, babam gider gitmez, annemin kollarında hıçkırıklara boğuldum. Çarşıda olanları anlattım. Annem de benimle ağladı.

— Hiçbir zaman öğrenmezsin diye umuyordum ama hakikat er ya da geç ortaya çıkıyor. Aslında öğrenmen iyi oldu. Benim için çok büyük bir yüktü. Zaten anlayacak yaşa geldiğinde sana anlatacaktım.

Şu cümleyi dediğimi hatırlıyorum:

— Anlayacak yaşa gelmeyeceğim hiç. Onu bir daha görmek istemiyorum. Gideceğim bu evden, bir gemiye binip ortadan kaybolacağım.

Annem sanki hayatının en yoğun ânıymış gibi bana ciddi ciddi baktı. İki bavul hazırladı, bir mektup yazdı. Bir saat içinde Torino'ya giden bir trendeydik. Babamı ancak kazadan sonra tekrar gördüm. Yüzüm sargılar içindeydi. Morfinden sarhoş olmuş gibiydim, tek hatırlayabildiğim belli belirsiz bir surat ve bana sürekli bir şeyler tekrarlamasıydı.

— Bir gün sana her şeyi erkek erkeğe anlatabilmeyi ve beni affedeceğini umuyorum.

Bunun faşizmi çok güzel tanımladığını düşünmüştüm. Erkek erkeğe bir hikaye, bazılarının kendini ölüm makinesine kaptırması dışında kadınların masum olduğu bir hikaye. İnsanların tüm rüyalarının, tüm yüceliğin, sanatların, bilimin, felsefenin iç içe geçtiği bir tür koca tabut. Daha sonra, üniversitedeyken faşist ve Nazi sanatçılar üzerine bir araştırma yaptım ve bu tarz bir sanat üreten ideolojinin faşist olarak görülmeyi hak ettiği kanaatine vardım. Tek ölçüt bu olabilirdi. Yeterliydi. Arkadaşlarım bana Drieu ve Céline'i örnek vererek karşı çıktılar. İkisini de okudum, hiçbir zaman sevmedim, belki de yanlış nedenlerle.

Babamı ölüm yatağında ziyarete gittim. Bu büyük acıyla ölmesine izin veremezdim. Savunmasını dinledim. Olaylar olduğunda on altı yaşındaymış, kendinden büyük bir arkadaşı aklına girmiş. Tartışmak istemiyordum. Ben daha on iki yaşında öteki tarafta yer alırdım. Bunu ona söylemedim. Yakalanmış ve bizi kaybetmiş olduğu için pişman olduğunu düşünüyorum. Bir daha hiç evlenmedi. Yalnız yaşadı ama yaptıklarının dehşetini açıkça anlayacak kadar değil. Onu kollarıma aldım, büyük bir duygu sardı bedenlerimizi ve onu affettiğimi söyledim. O an doğru söylüyordum. Onu büyük bir yükten kurtardığımı hissettim. Bu olmadan ölemeyecekti. İki gün sonra öldü ama bazı şeyleri ancak bir daha görmeyeceğimiz kişilerde affedebileceğimizi biliyordum. Affetmek bazen affettiğine yakın olmayı kaldırmaz.

Hastaneden çıkarken, çarşıda yaşanan sahneyi olduğu gibi tüm açıklığı ve yoğunluğuyla, panoramik bir görüşle bir kez da-

ha yaşadım. O adamı, babamı ve kendimi sanki tanrıymışım gibi görüyordum ve büyük bir acı içerisinde, panoramik bir görüşün neden tanrı yanılsaması yaratabildiğini anladım. Neredeyse bir geometri sorusu bu. Bir bedende yaşıyoruz ve sadece o bedenden doğru bir görüşümüz var; ama büyük bir güzellik ya da acı, mekândaki yerimizi değiştiriyor ve tanrı varmış gibi geliyor. İnanç değişiklikleri tam da bu yer değiştirmeden kaynaklanıyor olmalı. Düşüncemizin sefaleti beynimizin çalıştığı dar, bitişik alandan geliyor. Bir fare şeklindeki egonun perspektifsizliği, havasızlığı, alansızlığı. İşi başlatan bu. Korkuyu doğuruyor. Kendimizi aşmamızı engelliyor. Bilim adamları, filozoflar ve sanatçılar bedene sıkışmışlıktan sezgi veya düşünceyle kurtuldukları zaman yaratıyor ve icat ediyorlar. Babamın ölümü bana bunları açıkça gösterdi.

O günden beri, farelerden, onun bizi dehşete düşürmek için gölgede en ufak bir titreşimi bekleyen vahşi, soğuk ve küçük gözlerinden imtina ederim. Fare, faşistin fetiş hayvanıdır; onun yeraltındaki kardeşidir, bütün faşistlerin cebinde bir fare vardır. Oysa diğerlerinin beyaz bir güvercini, aslanı, fili vardır. Benim fetiş hayvanım bedeni oluşturan hücredir. Hücreyi çok şekilli görüyorum. Tekhücreli planktonlardan efsanevi ejderhaya kadar hayvanlar aleminin tüm şekillerini alabiliyor.

Planktonda hoşuma giden şey iki dünya arasında asılı halde durması ve hem sudan hem de güneşten zevk alması. Onun hayatı şüphesiz en ahenkli, en uyumlu olanı. Onun hayatı gibi bir hayat istiyorum. Rüyalarda bile ulaşılamayacak kadar güzel bir hayat. Gerilimin olmadığı bir hayat. Belirsizlik ilkesine sunulmuş bir melodi. Aniden yutulmayla biten bir hayat. Mükemmel bir yol: ışık, su, dans ve son.

Başlarda annemle Torino yakınlarında, annemin ailesinin yaşadığı küçük bir köye yerleştik. Hayatımın en sessiz sakin dönemiydi. Bitip tükenmeyen kavgalar yoktu artık, annem huzurluydu, yüzü gülüyordu. Toprakla iç içe bir yaşamı vardı annemin.

Piemonte'deki tepeleri severdi. Her gün dere boyunca yürürdük, bu yürüyüş bana cennete gittiğimizi düşündürürdü. Bu sakin su akıntısının yanında, dedem ve üç partizan Almanlar tarafından öldürülmüştü. Bu büyülü yerde taramalı tüfeklerin seslerini hayal edemiyordum. Ama annemin hikayelerinden sonra bu güzel tepelerin bir sürü bedeni yuttuğunu hemen anladım. İdealizm bu toprakları cesetle beslemişti. Daha sonraları, İspanya'nın, Fransa'nın ve İtalya'nın manzaralarını seyrederken, yumuşak sonbahar havasında ya da soğukta, yaşamak isteyen, nişanlısının fotoğrafını kalbinin üstünde taşıyan, insanların çılgınlığını düşünen genç bir adamın bedenini toprağın alamayacağını düşünürdüm, tabii eğer o insan bir bıçakla parçalanmamış, kurşunla vurulmamış ya da el bombasıyla parça parça olmamışsa. Mevsimlerin güzelliğine rağmen bütün manzaralar bu ağırlığı taşıyordu. Bütün manzaralarda ağaçlara asılmış ya da dumanlı toprakların altında yatan cesetler vardı.

Annemle bu yürüyüşlerimiz sırasında matematik ruhu onun bedeninden benimkine geçti. Bu garip beraberliği paylaşıyorduk. Beni elimden tutması ya da nefes kesici dekolteler giyerek cömertçe göstermekten hoşlandığı yumuşak memelerine yaslaması yetiyordu. Memelerinin doğduğu yeri göstererek beni özgürlüğüne ortak ediyordu. Heyecan vericiydi, bu oynayan ve mağrur kütlelerden yayılan bal kokusu bana matematiğin gizeminin çözümünü teslim ediyordu. Daha sonra, eve döndüğümüzde bizi masada, günlerini ocak başında geçiren anneannemin sürprizleri bekliyordu. Fırından *torta*lar, lazanyalar, ravioliler, pastalar çıkıyordu ve saatlerce türlü türlü kokular birbirinin yerini alıyordu. En çok sevdiğim sürprizse bahçenin limonlarıyla yapılan kurabiyelerdi. Böylece, ağzımda sürekli bir şeyler gevelerken, annem bana bir problem soruyor, akşama kadar sayılar kafamda dans etmeye başlıyor ve kağıda dökülüveriyordu. Tezimi vereceğim o gün, eğer nemli ayakkabı kokan o salonda limon kokusunu duyabilsem her şeyin çok kolay olacağını bildiğimi hatırlıyorum.

Babamla ilgili çok az konuşuyorduk. Kendimizi susmaya zorladığımız için değil, onunla ilgili bir sohbet kendiliğinden açılmıyordu. İtalya'da sekiz ay kaldık, sonra annem bir lisede iş buldu, Fransa'ya geri döndük. Ama tatilimizin bir kısmında köye hep gittik. Biraz deniz, biraz toprak. Hayal kurmak için mükemmel bir dengeydi.

Merkezdeki yıldızlara doğru kasırgalar

Bu gece, küçük sokakların serinliğinde, loş bir yerde oturmuş, bir bardak soğuk beyaz şarap içiyorum. Yer değiştiren bedenleri seyretmeyi, parça parça sohbetleri duymayı, insanların el kol hareketlerini, yüz ifadelerini gözlemlemeyi seviyorum. Bir garaj kapısının gölgesinde bir çift öpüşüyor. Benden altı veya yedi metre ötedeler. Soluk soluğa, istekli nefes alıp verişlerini duyuyorum. Tenim onların arzusunu algılıyor. Yirmi yaşında olmalılar. Kapıya yaslanmış kızın uzun, kıvırcık, siyah saçları var. Oğlanın sadece sırtını görüyorum.

İçkimi yudumluyor ve şeklin neden bu kadar önemi olduğunu düşünüyorum. Her zaman şekle aşık olunur ama şekil başka bir şeyin görünüşünden başka bir şey değildir. Bir şeyin özüne neden aşık olunmaz? Biçimin özü ortaya çıkardığını ve özün biçimi sevdiğini söyleyerek avunuyorum. Lisa'yı düşünüyorum. Başladığımız bu garip beraberliği düşünüyorum. Yüzümün örtüsü altında neler görüyor, bana baktığında ne hissediyor acaba? Kaos teorisi mi? Karmaşık sistemler mi? Onda beni büyüleyen de bu. Lisa karmaşık bir sistem, bense kaos. Özlerimiz nasıl iletişime geçiyor? Belki hangi cinsiyete ait olduğunun belirsiz hali aracılığıyla. Ameliyat olmuş mu bilmiyorum. Aniden büyüyle gelmiş gibi yanımda beliriyor.

— Benden kaçıyor musun yoksa?

— Saat daha çok erken, zamanın gelmesini bekliyordum.

— Geldiğimi görmedin mi?

— Seni düşünüyordum.

— Yalancı...

— Gerçekten... Otursana.

Lisa mavi deri bir mini etek giymiş. Uzun bacakları var ve straslı büstiyerinden göğüsleri görülüyor. Evvelsi gün onu bu dinamik ve cinsel haliyle görmemiştim. Garsondan bir martini istiyor, beni alnımdan öpüp bir sigara yakıyor.

— Özledin mi beni?

— Kendi kendime ameliyatlı olup olmadığını soruyordum.

— Yarağımı seviyorum. Onu kestirmek istemiyorum.

— Yani her iki pozisyonda da oynamayı seviyorsun, öyle mi?

Lisa kahkaha atıyor.

— Sence görülmeyen bir şeye aşık olunur mu?

— Her şey görülür. Gözlerine baktığım zaman, gizlenmiş olanı görüyorum, hissediyorum.

— Ya gözlerim olmasaydı?

— Zaten çok fazla bir şeyin yok, durduk yere gözleri de çıkarmanın bir alemi yok şimdi, yani yüzünde demek istiyorum, geri kalan her şey yerli yerinde.

Lisa'nın kaosumdan bahsetmeye çekinmemesini seviyorum. Başkaları sanki yokmuşum gibi bundan hep sakınıyorlar. Yüzü olmayan adam. Lisa yirmi beş yaşında olmalı. Biraz yüksekten bakan bir havası, güzel dudakları, sedef gibi parlak gözleri var.

— Dün gece garip bir rüya gördüm. Kimsenin fark edemeyeceği kadar mükemmel bir maske yapıyordum sana. Bir gölün ortasında bir kayıktaydık, maskeyi sana verdim, yüzüne yerleştirdin, maske tam uydu ve yok oluverdi, birden her şey hareket etmeye başladı. Maske canlanıverdi, dedi Lisa yüzümü okşayarak.

Bana dokunduğu zaman bütün bedenimi, omurgamı, karıncalanan ayaklarımın altını hissediveriyorum.

Pembe yatağına uzanıyoruz, Brezilyalı kadın bir şarkıcı atomları dans ettiriyor ve sokağın gürültüleri genel gevşekliğimize karşıyor. Lisa soyunmak istemediğimi biliyor. Bana vücudunu

göstermek için yanıp tutuşuyor. Her şey bir bakışta geçiyor. Dumanların kıvrımları turuncumsu ışıkta dolaşıyor.

— Az önce, birinin vücudu ne kadar çirkin olursa olsun ona aşık olunabilir mi, kaba bir vücut müsveddesini sevebilir mi insan diye mi soruyordun?

— Kendime sorduğum soru buydu, evet.

— Biliyorsun, ben beden müsveddeleriyle sevişiyorum, aynı deri çuvalında olduğunun bile farkında olmayan organların bir araya geldiği müsvedde vücutlarla.

— Hiç tiksinmiyor musun?

— Başlarda zordu. Arkadaşlarım bana denizi düşün, çölü düşün, gökyüzünü düşün falan derdi. Denedim ama olmuyor. Yani zaman zaman, gerçekten kendimi bırakabildiğim zaman.

— Bir çözüm buldun mu?

— Evet. Dalıyorum ve gözümün önündekinden başka hiçbir şeye bakmıyorum. Müziği sevmedin mi?

— Sevdim ama elektronik müziği tercih ederim. Beni içine çeken, dağıtan müzikleri seviyorum.

— Ben yumuşak, süslü şeyleri seviyorum, aşktan, tutkudan, *saudade*'den* bahseden sözleri tercih ediyorum.

Lisa'ya doğru kayıyorum, yüzümü göğsüne yaslıyorum, başımı okşuyor. Asırlarca böyle kalabilirim, düşünmeden, bir şey ummadan, hareket etmeden. Onu sarıp sarmalıyorum, o kadar genç ki. Bedeni esnek ve yumuşacık. Parfüm sürmemeli çünkü teninden bilmediğim kokular yükseliyor. Elimi büstiyerinden indirip karnına koyuyorum. Bir erkek karnı değil bu. Kasları soluyor, parmaklarım, adeta derisinin altındaki ete dokunuyor. Duvarda Mısır'daki Piramitler'in olduğu bir afiş var. Piramitler'e tersten bakıyorum, beni yalnızlığın en sonunda esnek olduğu bir geometriye götürüyor. Kalbin sertliği bedenseldir, başka bir tene dokunmadıkça yavaş yavaş sertleşir. Tam on beş yıldır sevişmedim.

---

* (Pr.). Kaybedilen, özlenen ama gelecekte kavuşulması mümkün görünen bir şeye duyulan büyük arzu, hasret, nostalji (ç.n.)

— Beni boğmak mı istiyorsun?

Lisa bana mendil veriyor. Yıllar var ki ağlamadım. Saatler su gibi akıyor.

— Biraz çalışmam gerekiyor.

Deniz kenarında, gemilere çok yakın yürüyorum. Bedenim hafiflemiş. Eve döndüğümde, bir elma yiyerek elektronik postalarımı kontrol ediyorum, öğrencilerimin bazı ödevlerine bakıyorum ama sanki bu akşam denklemler daha bir ağırmış gibi geliyor. Zihnime girmiyor, kayıp kulaklarımdan çıkıveriyorlar. Ekranda Sandra'nın fotoğraflarına bakıyorum sırayla. Kesik bir heyecanla ya da donakalmış gibi değil, yüzünün ve bedeninin ekrandan çıkmasına yardımcı olacak bir yumuşaklıkla. Sandra fotoğrafçı olmak istiyordu. Yetenekliydi. Teker teker elbiselerini giyip kendi fotoğraflarını çekiyordu. Sadece kendisinin olduğu yedi yüz sekiz fotoğraf, beraber olduğumuz dört yüz beş fotoğraf var. Bilgisayarımın belleğini matematik programları kadar dolduracak neredeyse.

Fotoğraflar bir film oluşturuyor. Bir dia gösterme programı ayarladım, böylece her fotoğraf dört saniye ekranda kalıyor. Bu da hareket ediyormuş yanılsaması yaratıyor. Biraz sarhoş olduğum zaman yüzünü hareket ediyormuş gibi görüyorum. Bana gülümsüyor. Gülüşünü duyduğum bile oldu.

Tek bir tuşa basarak, ritmi yavaşlatıp bir görüntüye sabitlenebiliyorum. Sandra çıplaklığı severdi. Vücudunun her bir köşesinin fotoğrafını çekmeyi severdi. Elimin altında yüz kadar muhteşem müstehcen parça var. Ayrılırsak o fotoğrafları yaymayacağıma yemin ettirmişti. İnsanı ele geçiren, etkileyen bir dizi portre. Sandra kendi yoğunlaşma anlarının, onları nasıl çekeceğinin farkındaydı. Hangi saniyede fotoğrafı çekeceğini bilirdi. Bütün bedenleri severdi, yaşlılarınkini bile. Arkadaşları ona modellik yapardı. Çok büyük bir fotoğrafçı olabilirdi. On yıla ihtiyacı vardı, o on yılı hiç göremedi. Hepsi bir geyik ve sarhoşluk ânı yüzünden.

Bazen onun benden şanslı olduğunu düşünürüm. Roller ters çevrilseydi, tepkisi nasıl olurdu acaba? Belki intihar ederdi ya da büyük bir portre fotoğrafçısı olurdu. Kendi yüzünün kaybettiği yoğunluğu, başkalarının yüzüne verirdi. O kadar güzeldi ki, onu yüzü olmadan düşünemiyorum. Ben de hayatta kalsaydım, Sandra'da şekilsiz olanı, onun özünde yatanı sevmeye devam edebilir miydim? O yapabilirdi. Erkekler her şeyi alaya alıyor. Oysa kadınlar çok daha cesurlar.

Uzamın sonsuzluğunun mükemmelliği
yer kaplayanın sonsuzluğundadır

Bir matematik önermesinin güzelliği, bir bakıma, ondan bir teorem yapmanın, yani onun doğru olduğunu ispat etmenin her zaman mümkün olmamasında yatar. "Üzerinde karar verilemeyen" dediğimiz budur. Karar verilemeyen kesin olmayanın yol arkadaşıdır. Annem beni bu gizemin içine sokar sokmaz -sanırım on beş yaşlarındaydım- önce matematik düşüncemi, sonra genel olarak düşüncelerimi kesinliğe bağlı dogmatizmden özgürleştirdi. Her şeyde verilerin akışkanlığını, onların iç içe girmesini sağlayan beyindeki sinaps sayısı kadar olasılık olduğunu görmeye ve hissetmeye başladım. Yaklaşık yüz milyar sinaps var. Yüz milyar olasılık demek bu ve bazen yüzümü bu olasılıklardan biri olarak görüyorum. Bu, annemin bana verdiği en büyük ders ve bu ders olmadan yalnızlığıma dayanamazdım. Daha basitçe söylersek kuru, kısır bir yalnızlığım olurdu.

Rafların kitap dolu olduğu çalışma odasındaki masanın başında saatlerimi geçirmeye bayılırdım. Bu saatlerde birbirimize matematik tutkusuyla bağlanırdık; bana bir bir bu zihinsel evrenin sırlarını açardı. Annem gerekli araçlardan önce bir matematikçinin zihninin nasıl olabileceği üzerinde dururdu. Onun sürekli şöyle dediğini hatırlıyorum: "Önce zihne yoğunlaşmak gerek. Sonra teknik, kendiliğinden gelir." Böyle yoğun paylaşım zamanlarında sevdiğim başka bir şeyse, sandalyemin hemen onunkine bitişik olması, bedenimin onun bedenine değmesiydi. Boşlukta

dans eden sayıların sıcaklığıyla kaynaşmış bedenler. Annem tangoya bayılırdı. Her zaman yorumlar yapardı, ona göre bir matematikçinin cismiyle matematiksel alanın cismi iki dansçı gibi olmalıydı, mükemmel bir ahenk olabilmesi için. Bir soruyu çözdüğümüzde hemen bir disk çalardı. Kanepede yan yana dinler, bazen de dans ederdik. Kelimelerin trajikliğinin müziğin tatlılığıyla olan ittifakını severdim. İki dünyanın, salt soyutlamayla beden dilinin birbirine değmesini severdim. Üniversitede sınıf arkadaşlarımın çoğunun işin sadece beyin kısmına takılıp kalması beni çok şaşırtmıştı. Bazıları cinsellikten soğuyacak kadar bedenden nefret ederlerdi. Onlar aklıselim ve sıkıcı matematikçilerdi.

Her şekilde aşırıya kaçmayı sevdim, bedenim ve ruhum başkalarının tükettiği nadirleşmiş bir besinle tatmin olamıyormuş gibi. Herkesin tatmin olup durduğu yerde, ben daha ikinci soluğumu alıyordum.

— İşte Antoni yine sapıttı!

Bu cümleyi sık sık duyuyordum. Bu çılgınlıklardan biri beni meşhur etmiş ve kızlar arasında havamı arttırmıştı. On beş yaşındaydım. Ata binen, mesafeli, güzel sarışın Caroline'e aşık olmuştum. Ata binen kızlar hep mesafelidir, herhalde yüzlerce kilo kas ve siniri yönetebilmenin kibri var onlarda ve genelde bu kızlar zengin kızları olurlar. O da şoförlü, lacivert muhteşem İngiliz arabasıyla (sanırım bir Bentley'di bu) okula gelir giderdi. Ona telefonlar ediyor, mektuplar yazıyordum, o ise "Seninle görüşebilir miyim, bilmiyorum, ajandama bir bakmam lazım," gibi cümlelerle mesafesini koruyordu. Bu beni bir yandan usandırıyor, bir yandan daha da kızıştırıyordu. Bütün arkadaşlarım bu kızın peşini bırakmamı söylüyordu. Hiç kimse onu öpmeyi başaramamıştı. Fakat bu benim ilk ciddi tutkumdu ve hem aklı hem de adı Katalan olan biriyimdir ben. Bu kızın kibirli bakışını ve erkeklerin gözünün içine onlar gözlerini indirene ya da yüzleri kızarana kadar bakmasını seviyordum. Bu beni müthiş heyecanlandırıyordu. Bir gün liseden çıkışta bana

— Antoni! Bana hiçbir zaman sahip olamayacaksın! dedi.

Bu sözünden sonra iyice çılgına döndüm. Caroline benim oturduğum yerden birkaç kilometre ötede oturuyordu. Onu elde edene kadar haftasonlarımı bu yolu amuda kalkarak, ellerimin üzerinde kat etmeye karar verdim. İyi bir sporcuydum. Kendime eldivenler satın aldım. Kızlardan ve oğlanlardan oluşan bir taraftar topluluğum bile vardı. Tarihi hatırlıyorum, Paskalya'nın ortasına gelen bir haftasonuydu, 19 Nisan 1987'de üzerine herkes okuyabilsin diye fosforlu pembe harflerle "Caroline, seni seviyorum." yazdığım bir tişörtle evimden yola koyuldum. Tişörtümü de sıyrılıp kafama düşmesin diye pantolonuma sıkıştırmıştım. Bütün gereçlerim ve erzağım yanımdaydı. Taraftarlarım da benimle geliyor, yoldan geçen şaşkın izleyici kalabalığına bunu neden yaptığımı açıklıyorlardı.

Yorulduğum zaman yere veya bir banka oturuyordum. Biraz soluklanıp vitaminlerimi alıyor, tezahüratlarla tekrar yola koyuluyordum. Her haftasonu izleyicilerin sayısı artıyordu. Televizyonda haberlere bile çıktım. Âşık olduğunuz zaman ellerinizin üstünde yürümek çok zordur. Kan, kalpten kafaya akmak istemez sanki. Ayrıca ters durmaya alışık olmayan organlara da garip gelir bu durum. Kollar ve omuzlar ağrır, bacaklar dinlenir. Hafta boyunca arkadaşlarım arasında kral gibi karşılanıyordum. İki günde kahraman oldum.

Caroline'i yürüyüşüm sırasında bir kere bile görmedim. Kız arkadaşlarının anlattıklarıyla yetiniyordu herhalde. Belki de beni uzaktan izliyordu. İnsanlar benimle konuşuyor, polisler sokakları geçmemi seyrediyorlardı. Bir keresinde kimlik ve alkol kontrolü yaptılar. Ot ya da başka maddeler kullanıp kullanmadığımı merak ediyorlardı. Aşktan çılgına dönmüştüm, tek ama tek uyuşturucum buydu. Gerekçemi tatmin edici bulmuyorlardı. Herkes şehri amuda kalkarak geçen akıl hastasından bahsediyordu. Kimse nereye gittiğimi bilmiyordu. Dini bütün, heyecanlı bir kadın benim Saint-Jacques-de-Compostelle'e gidip gitmediğimi

bile sordu. Bir tamirci bana şirketinin ismini tişörtüme yazmayı önerdi. Neredeyse sponsor bulup olimpiyatlara katılabilirdim, kim bilir? Ama henüz böyle bir dal yok. Tutkumu dile getirmek için güzel bir yoldu bu, güzellik kraliçelerinin en mesafelisini etkilemek için seyyar bir delilikti benimkisi. Bileklerim çok ağrıyordu. Fizik tedaviye bile gitmem gerekebilirdi. Arkadaşlarım bahse girerlerdi. Hanımefendinin on sekizinci yüzyıldan kalma evinin önünde duracağımı tahmin etmişlerdi. Kloş eteğiyle balkonunda yelpazelenerek beni kabul etmesini bekliyordum. Hanımefendinin haftasonunu atının üzerinde geçirdiğini, kaslı bacaklarının arasındaki o koca hayvanı soluk soluğa bırakacak şekilde ormanları arşınladığını unutmuştum. Arzumun yumuşak nesnesi bir eğerle temastaydı.

Gece yürümeyi severdim. Geceleri etrafımda daha az meraklı insan, daha az kalabalık, daha az egzoz olurdu. Üç haftayı ciğerlerimi zehirleyerek geçirmiştim. Yoluma dikkat ediyordum ama her zaman ne yaptığımı anlamak için yanımda duraklayan bir motosiklet olurdu. Annem bu işe çok gülüyordu. Bu hareketimi beğeniyordu. Tutkulu insanlarla derin bir bağı vardı. Onun kahramanı Hintli bir matematik dahisi olan Ramanujan'dı. Anarşist bir kafası, Madras Üniversitesi'ne hiçbir zaman giremese de en ileri İngiliz matematikçileri bile şaşırtacak bir zekası varmış. İki temel kitapla matematik öğrenmiş ve hiçbir kurumdan destek almadan sefalet içinde yaşıyormuş. Ramanujan açlıktan ölüyor ve denklemlerle besleniyormuş. 1913'te dönemin en önemli İngiliz matematikçilerinden Cambridge Üniversitesi'nde profesör G. H. Hardy'le yazışmaya başlamış. Onu Trinity College'a davet etmişler. Diğer profesörleri, çığ gibi içine doğan sezgileriyle aşmış ve doktorasını orada tamamlamış. Ramanujan en önemli İngiliz matematikçiler tarafından Royal Society'e seçilmiş ve 1920'de erken bir yaşta Madras'ta veremden ölmüş. Annemin çalışma masasında bir fotoğrafı vardı. İkide bir Caudillo'nun*

* Caudillo, Franco'nun 1938'de aldığı ünvandır. (ç.n.)

binlerce Yahudi'nin hayatını kurtardığını söyleyen babamı sinir etmek için annem de Ramanujan için "Matematiğin Che Guevera'sı" derdi. Babama göre Caudillo hiçbir zaman Almanlarla ittifak yapmamıştı ve nihai çözüm denen şeyi hiç tasvip etmemişti. O sadece kendi vatandaşlarına ve enternasyonalci komünistlere işkence yaptırmayı, onları boğdurmayı severdi. Annem hep şöyle cevap verirdi: "Tabii, arkadaşı Adolf gibi, Benito da otoyollar yaptırdı, kilise onları azizlerin yanına göndermeye hazırdı!" Daha sonra anlayacağım üzere, annemin bahsettiği azizlerin yanına göndermek, öldürmek anlamına gelmiyordu. Bakirelerin, azizlerin, şehitlerin arasına, neşeyle uçuşan beyaz güvercinlerle göklere çıkarmaktan dem vuruyordu annem. Kilisenin diktatörlüklere olan sevdası ilginç. Kutsal İttifak. Franco, Hitler, Mussolini, Papa ve diğerleri. Diktatörlerin dokunaklı tarafları var. Pinochet, Franck ve Debussy severdi.

Babamda annemi çeken şey çok gizemliydi. Annem ondan on yaş gençti. Tango yaparken tanışmışlardı. Bir akşam, hipergeometrik diziler üzerinde birkaç saat çalıştıktan sonra, birdenbire anneme soruverdim:

— Bir faşiste nasıl aşık olabildin?

Soru annemi sarstı, ama çok çabuk sakinleşti.

— Ben büyük bir dansçıya aşık oldum. Onunla ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Çok az konuşuyorduk. Beni kendine güçlü ama yumuşak bir şekilde çekip alıyor, düşünecek hiçbir şey bırakmıyordu. Çok çabuk evlendik. Yavaş yavaş düşüncelerini keşfettim ama Falanj'daki* aktif geçmişiyle ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Bir gün, eşyaları düzenlerken bazı belgeler buldum. O gün gitmeliydim ama sana hamileydim. O zaman çalışmıyordum. O yüzden bunu sindirmeye çalıştım. O zamanlar sadece on altı yaşındaymış, kendinden büyük arkadaşları bulaştırmıştır

* Falanj, Ispanya'da faşizmin etkisinde kurulan paramiliter siyasi partinin adıydı. (ç.n.)

diye düşündüm. Aslında, senin çarşıdan geldiğin o güne kadar onca yıl hep unutmaya çalıştım. Ama o noktada artık mümkün değildi. Senin bir saniye bile tereddüt etmediğini, gitmeye hazır olduğunu görünce her şey netleşti kafamda, sanki bir matematik problemini çözmeye çalışıyormuşuz ve günün birinde aniden çözüm kendiliğinden geliyormuş gibi.

Konu kapandı. Amuda kalkıp yürüyebilir, sizi tanımayan birine aşık olabilir, bir faşisti sevebiliriz. Annemle aramda öyle uyuşuyorduk ki farklılıklar, tutkulu bir çekirdeğin yüzeyindeki önemsiz saçaklar gibiydi.

Cisimlerin eylemsizliği arttıkça yoğunluğu da artar

Benim gerçek hayatım gece vakti başlıyor. Günde altı ya da yedi saat çalışıyorum. Yazmaya başladığımdan beri hayatıma yeni bir veri katıldı diyebilirim. Düzenim değişti. Sabahları erken saatlerde henüz su boruları konser vermeye başlamadan ve yollarda kimsecikler yokken yazmayı seviyorum. Kitabımı denkleme koyduğumu gördüm rüyamda. Bu gece açık seçik gördüm, başlığı "Almodovar Teoremi"ydi. Hemen bu adı benimsedim çünkü Almodovar'ın benim işimle ne ilişkisi olduğunu tam olarak bilemiyordum, Lisa'nın onun filmlerinden fırlamış hali ya da onun erkekle kadın arasındaki bedeninin karşısındaki büyülenişimin belirsizliği olabilirdi belki bu ilişki. Almodovar'la karşılaşmamın ya da işbirliğimin neşeli bir fantezi olması fikrini seviyorum, çünkü kolay kolay neşelenemiyorum artık. Kazadan sonra bütün neşem uçup gitti. İnsanlarla girdiğim ilişkilerden değil, ama nesnelerle, renklerle, tatlarla, seslerle, dokunarak girdiğim ilişkilerden çok basit zevkler alıyorum ve fraktallerden saatlerce tat aldığım zamanlarda tabii ki matematiğin neşesi de benimle oluyor.

Öğle yemeği için hemen evimin altındaki küçük restorandan günün yemeğini sipariş ediyorum. Gece olunca dışarı çıkıyorum. Bazen bir sevgiliyi bekler gibi koltuğuma oturup limanı seyrederek geceyi beklediğim oluyor. Işıklı büyük gemileri, gemilerin yavaşça hareket edişini, göç eden turnaların karaltılarını ve gökyüzünün denizle oynaştığı ufku seviyorum. Çatı katında

bir oda bulabildiğim için şanslıyım, ağaçlar ve bitkilerle dolu küçük bir terasım var. Uzun yaz günlerini hareket eden gemilere hayranlıkla bakıp sirenleri dinleyerek bu terasta geçiriyorum. Gözüm dalmış bir şekilde hiçbir şey yapmadan saatlerce kalabiliyorum. Terasa iki tane hoparlör yerleştirdim. *Underwater bölüm 5*'i ya da Aphex Twin'i dinliyorum. Küvetim, düş kurduğum ve yaşamımdaki en önemli şeyleri düşündüğüm yer. Birkaç ay içerisinde taşınacağım yeri kafamda kurmayı seviyorum. O kadar çok keşfedilecek liman var ki! "Hadi, biraz daha güneye!" deyip kitaplardan da kurtulurum. Hafiflemiş, tutulamaz olurum, sınırları umursamadan uçup giden bir kuş gibi. Kimsenin gökyüzüne hükmetmeyi düşünmemesi ne kadar garip geliyor.

Çıkmadan bir kadeh votka içiyorum. Yedi kat inip kendimi sokağa atmak için sert bir içkiye ihtiyacım var. Bu her zaman bir sınav benim için. Yürüyüşümü ritmine sokabilmek için en az yarım saat dolaşmam gerekir, sanki başka bir dünyada yürüyormuşum gibi. Başka kanunları ve fizik kuralları olan paralel bir evrende adım atıyormuşum gibi. Belki de Almodovar teoremi budur: ben o dünyayla karşılaşamadığım için bölünen dünyanın, benim üzerimde uyguladığı kuvvet. Ona adım adım yaklaşıp sürtünmem, yüzeyinden kaymam, onu derinlerden gelen korkunç bir balıkmışçasına elime alabilmem gerekiyor. Onu parçalayıp tabağıma koyamıyorum. Sokağa ilk çıktığım dakikalarda, duvarların dibinden gidiyorum, hızlı yürüyorum, kimseye benim önümde duraklama fırsatı vermiyorum. Çok aydınlık bölgelerden kaçınıyorum. Limandaki dar sokaklar benim için çok uygun. Çabucak kaçan kedilerin, kıyıda köşede sikişmek isteyen ergenlerin, fahişelerin ve transseksüellerin alanı burası. Gecenin bu gizli sakinlerinin oldukları yerlere çakılıp kalmadan çekip gitmelerini seviyorum. Umutsuzluğun bana dokunan bir hafifliği var. Temaslar kaçak, sessiz sedasız. Başkalarının sefaletiyle uğraşarak kendi sefaletinden kaçamıyor insan. Kendi acılarını, yalnızlıklarını hissetmemek için meydanları ve kafeleri dolduran gençlerin ilginç bir tarafı yok.

Yürürken Lisa'yı düşünüyorum. Yolumu değiştiriyorum. Vücudunu teşhir ettiği kavşağa yaklaşıyorum.Uzaktan görüyorum onu. Zevk tapınağını ayakta tutma görevini üstlenmiş Karyalı bir kadın gibi görünecek kadar incecik giyinmiş. Bende ona karşı garip bir çekim var. Karnımın titrediğini hissediyorum, bacaklarım titriyor, ağzım kuruyuveriyor. Geldiğimi hissetmiş gibi birden bana dönüyor, kalın, silikonla şişirilmiş dudakları karanlıkta gülümsüyor. Sonra da sertçe öpüyor beni.

— Seni dün görmedim, korktuğunu düşündüm.

— Hayır, bir işim vardı, onu bitirmem gerekti, gecemin büyük kısmını aldı.

— Biliyorsun, sabah gelebilirsin, beraber kahvaltı ederiz. Genelde Fausto'nun yerine gidiyorum, en iyi kruvasanlar orada. Bana gidelim mi?

Kapı kapanır kapanmaz kendimi rüya evreninde güvende hissediyorum. Yumuşak renkli bir ışık, Lisa'nın egzotik ve hoş kokulu parfümü, pembe yatak, her şey bana gerçeküstü görünüyor. Renkler benim bakışımla fosforlu oluyor. Kendi ışığıyla ayakta duran apayrı bir dünya burası.

Lisa arzumu hissetmiş gibi elbiselerini çıkarıp yanıma uzanıyor. Kalbimin açılıp ortalığa yayıldığı, atışlarının bulutların arasında kaybolduğu hissine kapılıyorum. Giyinik kalıyorum. Lisa bir şey yapmaya yeltenmeden gülümsüyor. Gözlerimi bedeninde gezdiriyorum. Memelerinin gösterişiyle irkiliyorum, bir erkek bedeninde kadına has kıvrımları görmek şaşırtıyor beni. Karnı çok kaslı değil. Kalçaları geniş. Yanılsamayı tamamlamak için cinsel organını bacakları arasına saklamış. Kasıklarındaki kıllar parlak teninin üstünde ince bir üçgen oluşturuyor. Daha iyi görebilmek için oturuyorum. Lisa sessizce kendini hayran olunmaya bırakıyor. Bedenini titreşen bir hale sarıyor. Şeklinin ötesindeki şeklini görüyorum. Ondan yayılanı görüyorum. Bedeni teniyle sınırlanmamışçasına etrafında seğiren şeyi görüyorum. Tüm akılcılığımı sarsan görünmeyene dolaysız bir biçimde

bağlanan bir zevk bu. Sanıyorum onun benim yüzümü seyrettiği gibi, ben de onun bedenini seyrediyorum. Hafif bir halüsinasyon halinde. Bakışım onu tahrik ediyor. Beyaz bir ışıkla dolan ve dalgınlaşan gözlerinin yavaşça şekil değiştirmesinden anlıyorum bunu. Gözbebeği bütün gözünü kaplıyor. Sınırlarına erişen, havada asılı bir dünya bu. Daha derin nefes alıyor ve birden hafifçe bacaklarını açarak başucumuzdaki lambanın turuncu ışığında titreyen, kalkmış cinsel organını salıveriyor. Mermer gibi düz ve parlak, baş kısmı deniz mavisi. Bakışım cinsel organından memelerine, oradan da gözlerine kayıyor. Bir adadan başka bir adaya geçiyorum. Büyülenişim teninde belli belirsiz yollar çiziyor. Bütün bedenim hoş bir felce tutuluyor. Sadece dudaklarım aralık. Çıplaklığı ağzımı açık bırakıyor.

Onu saatlerce seyretmiş olmalıyım. Cinsel organı inmiş, zarifçe kasıklarına düşmüş. Uyuyakalmış. Sessizce ayakkabılarımı giydim. Üstünü örttüm ve kapıyı olabildiğince yavaş kapamaya dikkat ederek dışarı çıktım.

Saat sabahın altısı olmalı. Elektrik çarpmışçasına sokaklarda dolaştım. Bacaklarım zorlanmadan beni taşıyordu. Ayaklarım kaldırım taşlarının bütün yamukluklarını hissediyordu. Ellerim başka ellerin parlattığı taşları okşuyordu. Çeşmeler karnımın en derinlerine akıyordu sanki. Organlarımın, kanımın akışının, kalbimin atışının bilincindeydim.

Evime döndüğümde, Cenova Limanı'nın üstünden günün ağardığını görüyorum. Bir gemi uzaklara doğru akıp gidiyor. Bitkilerimi suluyorum ve Magik Johnson dinliyorum. *Love you. Love you. Love you.*

Bir defter ve kalem alarak bir sayı çılgınlığı içerisinde arzunun denklemini, Almodovar'ın denklemini yazmaya çalışıyorum. En baygın haliyle, şimşek gibi çakan sezgilerini ispatlayamayan Ramanujan'ı düşünüyorum. Yine de devam ediyorum. Neden boş alanı bilinenle sınırlamaya çalışıyorum ki?

Telefon çalıyor. Sabah erkenden uyanan annemin aradığını düşünerek telefonu açıyorum. Güvensiz, titreyen bir sesle:

— Antoni... Sen misin?

— Evet, kim arıyor?

— Beni hatırlamayacaksın ama...

Hemen aklıma bir isim geliyor:

— Caroline?

— Nasıl tanıdın? Neredeyse yirmi yıl oluyor...

— Deli gibi arzulayıp sahip olamadığım şeyleri hiç unutmam.

— Bir barda Carlos'la karşılaştım. Başına gelen korkunç kazayı anlattı, numaranı ondan aldım. Yirmi yıl boyunca her gün seni düşündüm. Kimse senin sevdiğin gibi sevmedi beni. Sana çok korkunç davrandım.

— Hâlâ korkunç musun?

— Evet, erkeklerden korkuyorum. Her zaman korktum.

— Sesin daha yumuşak geliyor yine de.

— Mutsuzum.

— Atlarla aran nasıl?

— Hâlâ ata biniyorum.

— Evli misin?

— Hayır. Senden sonra hiçbir erkek beni etkileyemedi.

— Yani hiç bir erkekle...

— Tabii ki oldum, ama hep seni aradım. Beni etkileyen tek erkek sensin. Bugün hâlâ ajandamda fotoğrafın var... Seni şehri amuda kalkarak geçtiğinde arasaydım, benimle sevişecek miydin?

— Evet.

— Evimin önüne gelmenden hemen sonra bütün bir geceyi ahırda geçirdim. Seni aramak istiyordum. Kendimi sana vermek istiyordum ama ruhum arzuyla korku arasında sıkışıp kaldı.

— Ya sonra, neden benimle hiç konuşmadın?

— Beni yok etmenden korkuyordum. Seni çok seviyordum.

— Nerede oturuyorsun?

— Hâlâ aynı yerde. Annemle babam öldü. Ev bana miras kaldı.

— Çalışıyor musun?

— Hukuk metinleri çeviriyorum.

— Carlos yüzümden bahsetti mi?

— Evet, biliyorum.

— Seni korkuturum.

— Hayır. Beni görmeye gel. Seninle sevişmek istiyorum.

— Artık ellerimin üstünde yürüyemiyorum.

— Alay etme benimle.

— Yıllarca vücudunu hayal ettim, seni okşadığımı, yerlerde yuvarlandığımızı, içine girdiğimi, tüm bedenini öptüğümü düşledim.

— Öyleyse, gel!

— Ben bir transseksüelle yaşıyorum.

— Ne?

— Yarağı olan bir kadınla.

Uzun bir sessizlik oldu. Caroline telefonu kapattı. Bu telefon bende garip bir melankoliye neden oldu, cahillikle, cesaretsizlikle mahvedilen bütün düşler gibi. Yatmadan önce iki kadeh konyak içmem gerekti, Caroline'in uzun süre gecelerimi süsleyen muhteşem vücudunun görüntüleri dolaşıyordu gözümün önünde. Vücudundaki her parça capcanlı, düz ve parlaktı. Yazın, güneşe çıkıp bronzlaştığında, bacaklarındaki kaslar teninin altında her adım attığında şahane bir şekilde hareket ederdi. Küçük memeleri titrerdi. Onların görünmesine izin verirdi. Sütyen takmazdı ve mavi bakışları kalpleri delik deşik ederdi. Ses ötesi bir bakışı vardı. Birkaç saat uyuduktan sonra Caroline'in bedeni Lisa'nın bedeninde eridi. Caroline Lisa oldu.

Beynin, özellikle zihnin bağlı olduğu en ince kısımları, sürekli akış halindedir

Tam bir kafa karışıklığıyla uyanıyorum. Yorganın altındaki bedenim belirsizlikten başka bir şey değil. Kalkmak için hangi hareketler yapılır onu bile unutmuşum. Gün ışığı bile pencerenin kalın camından girmekte tereddüt ediyor. Sesler apartmanın üst katına çıkmıyor. Bütün evren tereddütte. Kahve ve kızarmış ekmek kokusu duymak muhteşem olurdu diye düşünüyorum. Burada birisi varmış gibi hissederdim o zaman. Ayarlanabilir bir kahve makinesi ve teknolojinin son ürünü bir ekmek kızartma makinesi almaya bakar. Odadan, boşluktan geçen çıplak bir vücut görüyorum. Belki de çok içmişimdir. Otuz sekiz metre karelik boş alanımı kaplayan kitaplıklarımı seyrediyorum. Büyük dikdörtgen bir oda, bir banyo, açık bir mutfak. Burayı seviyorum. Çatıda boşlukta yüzmeyi seviyorum. Elbiselerimin içerisinde, bedenimde, düşüncemde yüzmeyi seviyorum. Yüzmek, rahatlamayı gerektirir ve ben yorganın altında bedenim bu alana, bu boşluğa nasıl kendini bırakabilir, onu arıyorum. Bir kedi gibi geriniyorum.

Yataktan kalkmam bir saat sürdü ama bu sabah bir hafiflik var üzerimde. Hoş bir his. Bir hediye olduğunu düşünüyorum. Belki uzun uzun seyrettiğim Lisa'nın vücudu Caroline'in anımsadığım vücuduna karışıp beni daha esnek, daha akışkan bir şeye dokundurdu.

Sırtıma mavi sabahlığımı geçiriyorum ve tepsimi alıp terasa çıkıyorum. Kendini tümüyle aylaklığa bırakmak çok garip geliyor. Gemiler iskelede uykudalar. Kuşlar hareketsiz. Sanki bütün nesneler, varlıklar, gökyüzü, deniz genel greve gitmiş.

Kazadan sonra bir cerrah bana insanî bir yüz yapabilmek için elinden geleni yapmıştı ama hemşirenin komadan çıktığımda söylediği "Hayatta olduğunuz için mutlu olmalısınız." sözünden de anlayabildiğim üzere kendisi yüz estetiği uzmanı değildi. Bugün hayatta olduğum için mutluyum. İkinci ameliyat ancak ilkinin bozduğunu biraz düzeltebildi. Yara izleri bir hayli hafiflemişti. Daha önce yüzümde jambon dilimleri varmış gibi duruyordu. Gözlerim zarar görmemişti. O günden beri yüz cerrahisi çok ilerlemiş gibi görünüyor. Dönem dönem tekrar bir uzmana danışmayı düşünüyorum ama bir insan yüzüne kavuşmaktan korkuyorum, kendime yalnız bir hayatı yaşamak için bulduğum bütün yollar yok olacakmış gibi geliyor. Annem beni cesaretlendirip duruyor. Bu riski almamı istiyor. Gazetelerden yazılar kesiyor, bu konu hakkında kitaplar okuyor, programlar seyrediyor, bana bunlardan bahsedip duruyor. En nihayetinde bu dünyayı tekrar içine girecek kadar seviyor muyum bilmiyorum. İnsanüstü bir gayretle kendime bir yer oluşturdum, insan tasarrufunun yapıldığı bir yer.

Kahvemi içerken Caroline'e söylediğim sözün sertliğini anlamaya çalışıyorum. "Yarağı olan bir kadın." Sönmüş sanılan volkandan fırlayan lav gibi sevilme korkusu. Bir an, trene atlayıp evine gittiğimi, ayaklarına kapandığımı düşünüyorum. Kapıyı çalıyorum, kapıyı açıyor, odasına koşuyoruz, soyunuyoruz ve sevişiyoruz. Hangi simya, hangi büyü on beş yaşımdaki ateşi geri getirebilir ki? Hâlâ güzel ve arzulanabilir olduğuna eminim. Daha insani, daha yumuşak olmuştur. On beş yaşındayken bende ne yıkımlara yol açtığını anlayacak bilinçte değildi.

Çalışmadan, gece dolaşmalarına çıkmadan, sevişmeden öylece terasımda kalsam ne olur? Dünyayla işbirliği yapmaya ça-

lışmayı tamamıyla durdursam. Evrenimi odamla, kitaplarımla, yazacağım diğer kitaplarla sınırlandırırım. Çalışmayı bırakır, birikmiş paramla yaşarım. Okuyucularım beni bulana kadar kitap üstüne kitap yazarım. Yazar, yakalanmayı hayal eden kaçaktır. Buz tutmuş ormanlarda tek başına koşar. Bense burada kalıyorum ve iletişimimi başka birinin evrenine girmek için gerekli olan saatlerle sınırlandırıyorum. Sonsuza kadar tekrarlanan bu değerli saatlerde, bir beden ve ruhun aynı frekansta titreşmeye başlayan büyülü birleşmesi var. Kendini gökyüzünde asılı kalan kelimelere bırakmanın gizemli eyleminde kendine geçecek yer bulan hayatlar, görüntüler var. İşte istediğim böyle bir şey. En sonunda bir çözüm buldum. Tüm yazarlar gibi olmaya karar verdim, son derece yalnız ama yalnızlığın kemirdiği bir insan gibi değil. Bir seçim yapmış olurdum böylece.

Etiyopya kahvesi pişirdiğim kahve kabını dikkatle boşaltıyorum, ince *pecorino** dilimleri koyduğum üç ekmeği iştahla yiyor ve kanepemde oturuyorum. Hayaller kuruyorum, hayal ediyorum. Boş bir hayatım olduğunu saklamak istermişçesine ne kadar çok önemsiz işle uğraştığımı fark ediyorum. Hiçbir şey yapmamak en cesur hareket, bana enginliği, seviştikten sonra Sandra'nın kollarında defalarca hissettiğim sonsuzluğu yeniden kazandırabilecek tek şey olurdu belki de.

Sarılıp yatakta, yerde, kumun üstünde, ormanda öylece kalıverirdik, birbirimizin bedenlerini, kendi bedenlerimizi, dünyayı dinlerdik. Yüzeysel etkinliklerin sakladığı bu en küçücük şeye olan dikkati özlüyorum. Çok fazla uyarıcıyla kuşatılmış duyularımız yavaş yavaş keskinliğini yitirir. Sessizliği, boş alanı doldurmanın, uyanınca ilk iş olarak ışığı açmanın gerekliliği. Şu anda tüm bunların bilincine varıyorum. Seyredilmek için çaba sarf etmeye gerek duyulmayan çocukluğun zevkini yeniden tadıyorum. Kaybetmek üzere olduğum güç buydu. Caroline'in telefonu beni her şeyin yolunu bulduğu, basit bir dünyanın içine

* Bir tür İtalyan koyun peyniri. (ç.n.)

çekmek içindi. Limana baktığımda, gemiler bazen hareket ediyorlar, bazense hareketsizler. Sonra çok yavaş kaymaya başlıyorlar. İnsan neden zihnini tıka basa doldurur ki?

Banyoya bir ayna almaya ve fotoğraflarımı atmaya karar verdim. Yüzümle yüz yüze geleceğim. Kazadan önce çekilmiş son fotoğrafa bakmak çok saçma. Kalın siyah saçlar, gaga gibi bir burun, uzun bir yüz, çekici bir vücutta son anlarını geçirdiğini bilmeyen gereksiz bir melankoli. Hayatının az sonra alt üst olacağını, yanındakinin kendinden çok daha önce yok olacağını bilmeyen bir ifade. Sandra'nın güzelliğinde bu masumiyet vardı. Güzellik, arzu ve tutku için daima vaktimizin olacağını düşünmüştüm. Her ânı varlığın içine düştüğü bir felaket olarak apaçık görmedim. Yaşama azmimi yitirdiğimde, hayatımı kaybediveriyorum. Saçma bir sonsuzluğun salladığı bir organlar bütününden başka bir şey değilim şimdi.

Komada olmam, beni Sandra'nın kanlı ve parçalanmış vücudunu görmekten kurtardı. Onun yok olmuş güzelliğiyle ilgili hiçbir görüntü yok kafamda. Hiçbir tasvir de yok. Halimi gören hiç kimse ondan geri kalanlardan bahsetmedi. Hayal etmeyi bile denemedim. Onun bildiğim, mükemmel, capcanlı ve tensel halinden başka bir görüntüyü kaldıramam. Gözümün önüne gelenler, onun zeki karanlık bakışı, vücudunun zarafeti, göğüslerinin güzelliği, kalçaları, karnının yumuşaklığı, muhteşem kalçalarının arasına o gülerken yüzümü sürtüşüm, dilimi, elimi, gözlerimi dokundurduğum cinsel organının etrafındaki parlak teniyle, yüzücü olduğu için gelişmiş sırt kaslarının ahengi... Kendini tamamıyle bırakan bedenin kendinden geçme hali. Düşlerimde sürekli tekrar tekrar gördüğüm, uykusuz gecelerime, yalnız günlerime eşlik eden görüntüler bunlar.

Bazen kendime ani bir ölüm anında bilincin bedeni nasıl terk ettiğini soruyorum. Hemen mi? Aşama aşama mı? Yavaşça bir kayıp gitme mi? Kopan bir şey gibi mi? Olanı biteni gören, endişelenen, acı çeken bir şekilde mi? Yaşayanın sert ve ani bir şekil-

de havalanması gibi mi? Yıllarca bunu düşündüm. Komadan aklımda kalanlarla bu gizemi çözmeye çalıştım. Neredeyse ölmüştüm ama bazen belli belirsiz, kaçıp giden bir sesin, yanımdaki bir varlığın bilincindeydim. Hastane odasının soğuk ortamında hafif bir bulut gibi, bir sevgi sisi gibi onu duyabileceğimin, hissedebileceğimin bilincinde olan annemin benimle konuştuğunu, bana dokunduğunu hatırladığımı sanıyorum. Ama bu hissiyatı, bu küçük hatırlamaları tasvir edebilmek pek mümkün değil. Bu bir bakıma gerçekliğin teskin edici bir şekilde kafada yeniden oluşturulmasıdır, yaşamdan ve ölümden anlamı olan başka bir şey yapma eğilimidir, çünkü kendimizde bir ciğer, beyin, kalp kadar çabuk yok olmayacak bir şey olmalı diye düşünürüz. Ben de bu korkuyla bütün inançları canlandıran ötedeki bir şeye parmağımla dokundum. Sonsuzluk talep ettiğim için değil bu sözlerim, dağılıp yok olmadan önce biraz zamanım olsun yeter. Son bir kez öpüşebilecek, sevdiğim bir bedeni sımsıkı saracak, en yakın, en gizemli olana bir kere daha bakarak dünyaya dokunabilecek zaman yeter. Bu kısacık ânı isterdim, stratosferi delip geçen bir füze gibi bu son mutluluğu.

Cisimden yerçekimini kaldıralım

Yatağa uzanmışım. Lisa alçılı sargıları derin bir kapta ılık suyla ıslatıyor, birkaç saniye bekleyip teker teker yüzüme yerleştiriyor. Önce serin geliyor, sonra alçı kurudukça bir sıcaklık hissi yayılıyor ve cildim biraz geriliyor. Lisa incelikle bütün yüzümü sarıyor sonra maske daha sağlam olsun diye bir kat daha geçiyor. Yüzüm beyaz bir geceye akıyor ve bana görünmezlik hissi veriyor. Bir an, Lisa her yerimi sarsın istiyorum, boşlukta ve zamanda asılı kalmış bir mumya olmak istiyorum.

— Göreceksin, çok güzel olacak... Kurumaya başlıyor. İki üç dakika içerisinde çıkarabilirim. Yüzüne tam oturdu sanırım. Seni baştan yaratmak için iyi bir başlangıç yapacağım, yüzünü yine senin şekillerinden yola çıkarak oluşturacağım... Biliyor musun hep sanatçı olmak, ellerimle bir şeyler yapmak, bir şeylere şekil vermek istemişimdir. Ama bir yüz yaratmaktan daha heyecan verici bir şey yok.

Lisa'nın coşkusu beni sakinleştiriyor. Sıcak bir akım onun vücudundan benimkine geçiyor. Bacaklarının göğsüme değmesi hoşuma gidiyor. Elleri narin. Bakışını hissediyorum. Nasıl ve nereye baktığını biliyorum. Gözlerinin bedenimde izlediği yolları takip edebiliyorum.

— Bir dakika. Şimdi çıkarıyorum, canım.

Bunun bir ağız alışkanlığı olduğunu, herkese "canım" dediğini biliyorum ama gene de ürpermekten kendimi alıkoyamıyorum. Duymaya alışık olmadığım sözler bunlar.

En sonunda, kolayca sıyrılan maskeyi çıkarıyor, ölü bir deriyi, acı çeken, yara izleriyle çizik çizik olan bir teni sıyırıp atar gibi. Maskeye bakıyorum. Ne gözlerim, ne ağzım, ne de burun deliklerim çıkmış.

— Baksana sanki kardan yapılmış gibi!

— Güzel, parlak ve düz. Burun denebilecek bir şeyden iz yok.

— Annenle babanın burunlarının göründüğü bir fotoğraf var mı?

— Bütün fotoğrafları yok ettim.

— Sana Amerikan dizi yıldızlarının burnunu yapmışlar, hokka gibi.

Gülmekten alıkoyamıyorum kendimi. Başka insanlarlayken bana acı veren şey, onların benim yüzümden bahsedemeyecek kadar tiksinmeleri, korkmaları. Lisa ise doğal, aklına geldiği gibi konuşuyor, olmamı istediği görüntüye uydurmak için söyleyeceklerini düzeltmeye çalışmıyor. Beni olduğum gibi görüyor, yargılamadan, mesafe koymadan. Acı, mücadele ve yaşadığım yalnızlık benim bir yankım. Güzelliğimize, başkasının güzelliğine dolaysızca, algılarımızı korkuyla gölgelemeden ulaşamayız.

— Ameliyatlı transseksüeller gördün mü daha önce?

— Gördüm, bir sürü arkadaşım ameliyat oldu. Çok zor bir ameliyat. İyi şartlarda yapılmazsa tehlikeli. Ayrıca çok pahalı.

— Nasıl vajina yapıyorlar?

— Cinsel organın derisini alıyorlar, ters çeviriyorlar ve baş kısmından klitoris yapıyorlar, geri kalanıyla da yanakları yapıyorlar. Çok başarılı yapılmışları gördüm, hissediyor, hatta boşalabiliyorlar. İyi cerrahlar sinir uçlarını koruyor. Tek sorun, vajina bile olsa kalkıyor ve çoğu zaman müşteriyi kaçırıyor. Öteki sorunsa, yapıldıktan sonra vajina doğal olarak kapanıyor, açık tutmak için bir sonda ya da bir alet takman gerekiyor. Dışarıdan bakınca gerçekten vajinaya benziyor.

— Hiç ameliyat olmak istemedin mi?

— Hayır, ben aktif olmayı da seviyorum ve birçok erkek bunu arıyor. Arkadan yapılmak istiyorlar ama bir erkekle deneyecek kadar değil. Bizimle korku kalmıyor. Kendilerini ibne hissetmiyorlar. Bir kadın yüzü, bir kadın vücudu görüyorlar ve içlerine giren bir şey hissediyorlar. Ameliyatlılarla müşterilerimiz çok farklı. Başka bir talep. Çok daha belirsiz. Hem sonra bir sürü komplikasyon olabilir. Tehlikeli, bazense çok acı veriyor. Kendimi olduğum gibi seviyorum.

— Çok güzelsin. Peki memeler çabuk büyüyor mu?

— Hayır, büyümeye başlamadan önce en az üç aydan fazla hormon kullanman gerekiyor. Sonra memelerinin büyümesinin verdiği garip bir his oluyor. Sonra, çok yavaşça hormonlar yüzünü, yapını değiştiriyor, belin inceliyor, kalçalar genişliyor, kıllar yok oluyor. Sakal dışında tabii. En büyük sorun sakal.

— Nasıl hallediyorsun?

— Lazerli epilasyonla, çok uzun sürüyor ve pahalı ama bir daha hiç çıkmıyor.

— Peki kadın kimliği almak için?

— Zor. Bir sürü bürokratik iş var ama böyle bir problemim yok. Sadece toplumda normal bir statün olmasını istersen sorun çıkıyor. İş sahibi olmak, insanların sana gerçek bir kadın gibi davranmasını istersen. Erkeklerle daha kolay ama kadınlarla çok zor oluyor. Kimsenin seni tanımadığı bir şehre gidip, tüm belgelerin hazırsa, kendine yepyeni bir hayat kuruyorsun. Genç ve güzelsen, işler daha kolay. Ve kimseye birşey söylememek gerekiyor. Bunu başaran arkadaşlarım oldu. Çocuk isteyen bir adama denk gelmezsen, her şey yolunda gidiyor.

Sohbetimiz beni hayallere sürüklüyor. Yüzüme, düzlüğüne, burun bölgesinin olmamasına bakıyorum. Yüzümün tüm orta kısmı çökmüş gibi, kaşlarımın üstündeki kafa kemiklerim de öyle. Yıllarca gittiğim tedaviler biraz olsun boşluk yaratabilmiş.

Lisa maskeyi yatak örtüsünün üzerine koyuyor, sanki bütünü daha inanılır, daha dengeli yapabilmek için eksik olan şeyin fır-

layacağını görecekmiş gibi uzun uzun seyrediyor. Üstüme uzanıyor ve kafasını karnıma koyuyor. Saçlarını ve alnını okşuyorum. Ümitsizce sarıyor beni, bana yapışıyor.

— Hayatım seni tanıdığımdan beri değişiyor. Almodovar'la çok uzun zaman önce mi tanıştın?

— Barselona'da yaşarken tanışmıştım.

— Ne yapıyordu orada?

— Bilmem. Arkadaşlarıyla bir restorandan çıkıyordu.

— Gittin ve konuşmaya mı başladın?

— Hayır, o beni gördü. Bana doğru geldi.

— Geri çekilmek, uzaklaşmak istemedin mi?

— Hiç de değil, meraklı ve büyülenmiş gibiydi. Bir kafeye gittik, hayatımla ilgili sorular sordu, ben anlattıkça, hayal gücünün çalışmaya başladığını gördüm. Dakika dakika, gerçek kimliğimi yitirip onun karakterlerinden biri oluyordum. Matematik evreni onu büyülüyordu, edebiyat da. Ertesi gün tekrar görüştük. Benim kitabımdan yola çıkarak beraber bir senaryo üzerine çalışmaya kara verdik ama henüz bir şey yok. Bekliyorum.

— Sanırım, Almodovar kendi senaryolarını kendi yazıyor.

— Onun fikriydi. Ne olacak bilmiyorum. Deneme çekimleri yapmak istediğini söylemişti. Kameramanıyla gelip beni gündelik hayatımda çekecekti.

— Hiç geldi mi?

— Hayır, beni arayacak.

— Ben bir yıldız, senin hikayenin bir parçası olmak istiyorum, muhteşem olurdu.

— Çoktan bir parçası oldun bile. Sanırım seni çok güzel buldu. Bana seni de projeye katabileceğimizi daha ilk akşam söyledi, hatırlamıyor musun?

— Peki konu ne?

— Bir aşk hikayesi.

— Güzel ile Çirkin mi?

— Biraz.

— Ama ben sana yeni bir yüz yapmak istiyorum.

— Görmek için meraklanıyorum.

— Kokun bana İstanbul'daki Kapalı Çarşı'yı hatırlatıyor. Bir süre orada çalışmıştım. Çok zordu. Dönmeyi tercih ettim.

Lisa yüzümü, omuzlarımı, göğsümü, karnımı okşuyor. Bedenim titremelerle doluyor.

— *Tutkuların Labirenti*'ni seyrettin mi?

— Muhteşemdi!

— Queti ile Sexilia'nın kimliklerini değiştirmesini hatırlıyor musun?

— Evet, kendine çok benzeyen arkadaşını babasına bırakarak ensestten paçayı kurtarıyordu, babası zaten onu karısıyla karıştırıyordu.

— Çoğu zaman film müziklerini de alıyorum ben. İnsanın içine dokunan şarkılar kullanılıyor.

— İstersen son filmini görmeye gidebiliriz.

— Evet ya... *Dönüş*'ü daha görmedim.

— Yarına ne dersin?

— Sekiz seansına gider, sonra da akşam yemeği yeriz.

Ferahlamış hissederek evime döndüm. Her şey incecik ve hafifti. Bedenim, diğer bedenler, gölge ve karanlık parçaları, sesler, hepsi. Günün ağarmaya çekindiği, gecenin bitmekte kararsız kaldığı bu saati seviyordum. Tanrı güneşin çıkmasını engelleyerek bir oyun oynuyormuş gibi. Sadece ne olacağını görmek, insanların duygularıyla, neşesi ve kederiyle oynamak için. Bu soyut zamanlarda, her şey belirsizliğin dibine düşmüş gibi. Benim hoşuma giden de bu, hiç kuşkusuz. Kenarlar, çevreler, tasarılar hafif gölgeleniyor. Birkaç dakikalığına insanların kibri, kendini beğenmişliği yok oluyor. Gizem; senin var olduğun, bir yerin, görevin, kaderin, hayatın olduğu izlenimini mümkün kılıyor. Alacakaranlık için hiçbir denklem mümkün değil.

Uzam bir cisimdir

Almodovar'ın keskin çizgileri yok. Karanlık bakışıyla, tutkulu hareketliliğiyle ters düşen çocuksu bir yuvarlaklığı var bedeninin ve yüzünün. Kameramanla konuşuyor. Ona, ben büyük odada hareket ederken beni hangi açıyla çekmesi gerektiğini söylüyor. Parkelerin açık kahverengi tonlarını ve parlayan yerlerini inceliyorum. Kameranın bana bakması beni sıkmıyor. Onun gözünün başkalarının gözlerinden daha dikkatli olduğu izlenimine kapılıyorum ve deneyimlerime dayanarak biliyorum ki, dikkat, en sonunda bir büyülenişi de beraberinde getirir. Yavaşça kayma hali bu. İlkin şekiller çıkıyor, sonra zihin onları ele geçiriyor, bazı karşılaştırmalardan sonra bir değerlendirme yapıyor. Zihin hiçbir şeye benzemeyen bir çerçeveden, yenilikten, yegane bir andan korkar. Her şey bize başka bir şeyi düşündürüyor, gerçekten hayatta olmanın zorluğu buradan geliyor. Kamera ise karşılaştırma yapmaz, göreceli değildir. Onu kullananın gözünden hafif bir şekilde etkilenir, bu hafiflik de yaratıcıdır. Yeterince uzun süre baktığımız şeyden nefret edemeyiz, onu küçük göremeyiz. Günümüzde bütün şiddet ve politik rezalet, kimsenin kimseye bakmamasından kaynaklanıyor. Mesafeler derinleşiyor, çatlaklar içine savaş ve yıkımın girdiği uçurumlara dönüşüyor. Öldürmek bakmayanın işidir ve bir anlamda ben kendi başıma bu şiddetin en iyi örneğiyim. Diktatörlerin ilk önce canavara benzer insanları, sakatları, delileri, düşünürleri ve sanatçıları öldürerek işe başladığı dönemler oldu tarihte, onların bakışını öldürmek

istediler. İnsanlık, dünyayı görebilenleri öldürdü hep. Diktatörler sabit bakışlıdır. Daha çocukluklarında bu teşhis koyulabilir. Bir böceğe ya da semendere sabitlenen bir bakıştan bahsetmiyorum, kendinden başka hiçbir şeyi görmezler, şöhretin en tepesine sabitlenir onların gözleri. Hepsi bu gözbebeği felcinden mustariptirler. Kameranın gözü daha soğuktur ama kendi varoluşunu esas alarak yapmaz işini. Başkalarını görebilir, dünyayı görebilir. Bu Buñuel'in *Endülüs Köpeği*'ndeki jiletle kesilen gözün gizemidir.

Almodovar hiçbir şey söylemiyor, sessizce mekana, boş alana giriyor ve yüzümü dinliyor. Bakışı açık, canlı, çarpıntılı. Gözleri, yuvarlak kafasının kalbi. Pencerenin önündeki koltuğa oturuyorum. Oradan, bu sabah çok belirgin olmayan ufuk çizgisine bakıyorum. Deniz nerede bitiyor, gökyüzü nerede başlıyor?

Kameranın gözü. Evet, kameranın sadece bir gözü var. Oysa biz filmleri her zaman iki gözle seyrediyoruz. Her zaman birden ikiye geçiliyor. Neyse ki Eski Mısırlılar, Hintliler ya da Babilliler (kimin bulduğu hâlâ kesin değil) sıfırı bulmuşlar. Bizi teklik ve çiftlik arasındaki zıtlıktan çekip çıkarmak için. En sonunda başka bir şey çıkmış. Sıfırdan önce ve sıfırdan sonra bir dünya var şimdi.

Öyleyse, bu muhteşem tek göz, bu kalpsiz Tepegöz ne görüyor? Nefretten, şüpheden, utançtan, korkudan ve tiksintiden kurtulan ne görür? Penceresinin önündeki koltuğuna kurulmuş olan Antoni Casas Ros'u görüyor. Ben denize ve gökyüzüne bakıyorum, o beni bakarken görüyor. Bilinene yapışıp kalmaya çalışmıyor. Belirsizlik yok çünkü ne nefret ne şüphe ne korku ne de tiksinti var. Yüzümün ortasındaki burun görevi gören küçük noktayı hor görmüyor. Burun deliklerinin çok önemli olduğunu, benimkilerinse suda beklemiş Korinthos üzümü gibi, tenimin beyazlığında açılmış adeta iki siyah tünel olduğunu fark etmiyor. Objektif, "Neyse ki siyah dalgalı saçları güzel" demiyor. Buruşuk, pembe yara izlerimin üzerinde durmuyor. "Aaa! kulakları çok düzgün, kalemle çizilmiş gibi, en azından üstünde

duracak bir şey var." Hayır, bu göz yalnızca görüyor. Işığı çeken tenimin yumuşaklığına dokunuyor. Sanki bir geyşa teni. Daha önce gördüğümden değil ama Japon romancıların kahramanlarını ateşli ateşli anlatışından öğrendim, hissedebildim bunun ne demek olduğunu. Ah! Ağız da var. Ona diyecek bir şey yok. Güzel çizgiler. Bir de tavşan dudak olsaydım, beni camdan atarlardı herhalde. Ve atlarken atlamadan önceki yüzünüzün neye benzediğini bilirsiniz ama atladıktan sonra asfalttaki yüzünüzü bilemezsiniz. Yoldan geçenler fark etmezlerse, kimse polisi ya da acil servisi aramazsa, bir sigara kağıdından daha ince olur, arnavut kaldırımının aralarına yapışıp kalırsınız. Benim sokağımda arnavut kaldırımı var. Dümdüz yatar kalırsınız ve temizlik arabalarıyla, süpürge ve deterjanlarla azar azar yok olursunuz ve işte bu gerçekten hızlıca düzenlenmiş bir cenaze töreni olur. Şöminenin üzerindeki bir kül vazosuna koyulacak, çoktan kirlenmiş Akdeniz'e dökülecek ya da düz suratlı köpeğinizin leşiyle arka bahçeye gömülecek hiçbir şey kalmaz sizden geriye. Beden güzelliği diktatörlüğü, bütüncül ve en üst düzeyde anoreksiktir. Dergilerde boy boy çıkan kızlar hastalık derecesinde zayıflar ama ben onların zayıflığından bahsetmiyorum. Söylemek istediğim, dünyanın üçte biri açlıktan, diğer üçte ikisi bakış yokluğundan ölürken, bu diktatörlükte kendini açlıktan öldüren bir deliliğin olduğudur. Gene de anoreksik biri kendini herhangi birinden daha çok seyreder. Bütün kültürümüz, bütün medeniyetimiz anoreksik. Gözlerimiz sabit.

Bu otoportremde başka bir şey deniyorum. Yaptığım tuhaf bir şekilde ütopik de olsa, dünyaya kendi güzelliğini gösterene kadar bakmayı deniyorum. Almodovar teoremini oluşturuyorum: Korkunç bir şeyi güzelliğe çevirmek için ona yeterince uzun süre bakmak yeter.

Kamera sessizce, en az iki saattir yüzümde ışıldayarak çalışıyor olmalı. Melankolik bir şarkı, Lisa'nın gülüşü için bile yer yok. Resim ya da film tuvalinin başlangıç seviyesindeki beyaz-

lığındayız, bu da sinemacıların kendilerini bilen ressamlar olduğunu ispatlıyor.

Aşklarımızdan geriye ne kalıyor? Kendinden geçme anlarındaki ya da acıdan bozguna uğramış yüzlerdeki izler. Parçalar, kolajlar. Öyleyse yüzü zaten kolaj olan biri sevilebilir mi? Aşk, bir kayadan çıkan pınar gibi fışkırabilir mi yeterince uzun bakılırsa? Hayır, bu Almodovar teoreminin en trajik sonucu: Geometri ve uyuma ihtiyacımız var çünkü zaten soyutlamanın zararına uğramış bir şeyi yok etmenin hiçbir zevki yok.

Müzelerde geçmişteki eserleri yaratmanın gizemine ulaşmak için onları saçma bir şekilde kopyalayanlar vardır, ama daha önce hiç Klein'ın tek renkli tuvallerini kopyalayanları gördük mü? Bize gizemin formülü cömertçe verilmiş olmasına rağmen gizem mavide. Bu da güzellik diktatörlüğüdür. Görünmeyeni denkleme koyabileceğimizi sanarız. Büyük ressamlar her zaman hilkat garibelerini, canavarları sevmiştir. Sadece neoklasik ressamlar ahengin, uyumun büyüsüne kapılmıştır. Ben kaosun katedilmeye değer tek alan olduğunu iddia ediyorum ve bütün medeniyet yüzünü maneviyata çevirdiğinde sonun başlangıcı ve son da başlangıç olacak. Kaosta bütün neoklasiklerin bilmediği bir tür tesadüfi zarafet vardır. Kaos kendini en keskin düzen, mükemmellik, ahenk arayışında gösterir. Bu da Almodovar toreminin sonuçlarından biridir: Ahenk = Kaos.

Otoportre bitmedi. Dikkatli okuyucu, ayın yüzeyine benzeyen yüzümün üzerinde yolculuk eden kameradan bahsettiğimi fark etmiştir ama bir şey eksik, çok önemli bir şey!

Kafamın arkası. Ahengin çizildiği yer orası. Gelecekteki editörüme göndermeyi düşündüğüm birkaç fotoğrafımı çektim. İyi editörlerin kitabın arkasına yazarların fotoğrafını nadiren koyduğunu fark etmiş miydiniz? Hepsi korkunç olduğu için değil elbette... Çok güzel yazarlar var... Cortazar, mesela. Bir de biz onları görür görmez sisin içinde kaybolan o sıradan ve durgun suratlar var.

Bahsettiğim fotoğraflarda ben görülüyorum, arkadan. Koyu renk bir takım, genç bir boyun, ensem ve Kızılderili'ninki kadar parlak siyah saçlarım. Bir de kulaklar var tabii! Kabaca okuyucuya önden bakmaya niyetim olmadığı söylenebilir. *Libération* ya da *Le Monde*'un sayfalarında düşünün beni, kafamın arkasını görüyorsunuz, öyle ki sizinle aynı yöne bakıyorum ve gazetenin ötesinde, dünyayı beraber görüyoruz, siz ve ben, bu ortak bakıştan en sonunda güzellik çıkıyor çünkü gözümüz açık, dolaşmayı bırakıp bir yerde duruyor ve en sonunda görüyor!

Beraber bakmak bütün edebiyatın nesnesidir. Bir mumyanın önünde fayanstan bir köpek biblosu gibi durmanın ne alemi var? O köpek kim olur, yazar mı okur mu?

Almodovar, kameramanına deneme çekimleri yaptırıyor. Dışarı çıkıyorlar. Gökyüzünün hizasına geçiyorlar. Dünyaya bakan Ay gibi seyrediyorlar beni. Ay'a bakabiliyoruz, halbuki Güneş zekice, inanılmaz bir ışıkla süslenerek kendini gösterir. Gözlerini kör edene kadar Güneş'e bakan Hindular olduğunu duymuştum. Kendilerindeki karanlık mağarayı daha iyi görebilmek için gözlerini yakıyorlarmış. Onları Aydınlanma döneminin macera-perestlerinin karşısına koyardım. Modanın bizi sürekli içimize bakmaya ittiği bir dönemde yaşıyoruz. Konuştuğumuz insanların ciğerine ya da dalağına bakmaya çalışıyor gibiyiz, bunun önemsiz olduğunu söylemiyorum ama bir de bu işi bakışlarınızı tenden geçirmeden yapmayı deneyin. Kendinde ya da başka yerde Tanrı'yı görmek ya da meleklerle konuşmak için bir araya gelen budalalardan yüzyılımızda bol bol var, ama tanrılar, eğer gerçekten varsalar, bundan daha matraktırlar herhalde! Onları kubbelerin üstünde oradan oraya uçuşan sineklerden, leyleklerden, sesten hızlı jetlerden, Almodovar Teoremi kitabına dalmış okuyucularla dolu az sonra kaosun içinde yok olup gidecek olan yolcu uçağından, hatta Batman'lerden de yükseklerde görmeye çalışın.

Bir gün sırtını seyirciye dönen bir caz şarkıcısı görmüştüm. Bunu çok güzel bulmuştum doğrusu. Sırtının hareket ettiğini gö-

rüyordum. Ses sadece ağzından değil bütün bedeninden çıkıyordu. Kelimeler ve içinde yüzdükleri dil hiçbir aracı olmadan bütün bedeninden yükseliyordu. Ben de böyle yazıyorum. Zihinsel bir iş değil, çok daha bedensel bir eylem. Karnımla yazıyorum, ayaklarımla, bedenimin bütün hisseden yerleriyle yazıyorum. Aklım sadece bir aracı, bir çevirmen. Bedenin garip garip vınlamasını dile getiriyor. Kelimeler çıktığında hep şaşırıyorum. Dille söylenemeyecek titreşimlerden, kurulu bir cümle çıktığında fena halde afallıyorum.

Kendimi İspanyolca ifade etmek isterdim çünkü bu dil hücrelerime daha uygun görünüyor. Sevdiğim yazarların büyük kısmı kendilerini bu dilde ifade ediyorlar. Gerçekliği fanteziden ayıran belirsiz ve titreşimli bir sınır olan düşlerin alanı, düşleri içinde yüzdürüyor, tıpkı bir okyanus gibi. İşte babama kızmam için bir neden daha. Dilinden ve kültüründen utanan bir kuşağın parçası olduğu yıllarda doğmuşum, az kalsın bana Antoine ismini verecekmiş. İspanyolca ya da Katalanca konuşmayı, hatta anlamayı bile saplantılı bir şekilde reddediyordu. Antoni adını almam için annem ısrar etmiş. Bu ismin tınısını seviyormuş. Babamın kültürüyle olan en sağlam bağı faşizmdi, Büyük Rehber Caudillo'nun şanı. Her zaman rehberlerden nefret etmişimdir, büyük ormanları ve çölleri geçmenizi sağlamak dışında bir işe yaramazlar.

Bu otoportrede ne eksik öyleyse? Gözler. "Güzel gözlerin var, biliyor musun..." Amuda kalkıp yürüdüğüm zamanlarda söylerlerdi bunu. Gözlerim değişmedi, görme kabiliyetim ve gözlerimin şekli aynen kaldı. Kameraya, objektife bakan benim. Almodovar'ın yerinde olsaydım, objektif değil de sübjektif değiştirmekten bahsederdim. İrisin açılması. Siyahın yumuşaması. Camdan geçerken gerçekleşen gizemli şeyler bunlar. Bir kartonu delip oraya bir cam parçası yerleştirip bir ağacı odasının duvarında ters gören ilk kişiyi düşünüyorum.

Gözden, bakmaktan gelen yaratıcılığın, sevincin en saf tarifi bu. Sokak serserilerinde en çok sevdiğim şey budur. Hızlı ve

iyi bakmayı bilirler. Hayatları buna bağlı. Tehlikede olmayan insanlar çok gevşektirler. Duyuları küflenir. Bütün hayatları pas içinde kalır. İçinde dolaşmayı sevdiğim şüpheli, kaçak dünyalarda bakışın keskinliği, ışıması, parlaması var. Le Petit Robert'de* Balzac'tan alınmış şu cümleyi hatırlıyorum: "Kadın mı erkek mi belli olmayanların şüpheli dünyası." Hem ses olarak hem de kafada canlandırdıklarıyla muhteşem bir cümle, Almodovar'ın yorulmadan incelediği dünya işte bu. Bana bakışı, siyahla beyazın hiçbir zaman gri olmaması, birbirleriyle flört ederek titremesi gerektiğini bilen, tesadüfü yok eden bir dil darbesiyle şaşıran bir bakış.

* Fransızca sözlük (ç.n.)

Bu varlıklar ya cisimdirler ya da
cisme tıpatıp benzerler

Sinemadan çıkarken geyiği gördük. Mahallemdeki küçük sinema salonuna gitmiştik. Eski ama hâlâ duruyor. Koltukları biraz göçmüş. Kahramanların yaşadığı aşkı tatmanın verdiği bütün o ümitlerin, korkuların, düşlerin çok eski kokusu. Hayatımızın en sonunda ihtişamlı olması arzusu. Bizi yok edecek olsa bile büyük bir tutkunun kendini göstermesi. Her büyük filmi seyrederken aldığımız risk budur. İçimize ya da hayatımızın hiçliğine akıttığımız gözyaşlarıyla karanlık salondan çıkarken artık aynı şekilde yürümüyor oluruz. Her büyük film bizi sendeletir, iki su arasında gidip gelen yumuşakça planktonun hissettiğine çeker bizi bir anlığına ya da sonsuza kadar. Bu hayattan kaçmak yerine bir kahraman gibi yaşayabileceğimize dair belli belirsiz bir hisle çıkarız karanlığın içinden. Bu lütuf anlarında, hassaslığımızı hissederiz, kararsız tenimize dokunuruz, şiddetli güzellik hayalinin ortaya çıkıp bizi götürmesine izin veririz. Sonra korku çıkagelir, biçimleri, çerçeveleri, toplumun işleyişini korumamız gerektiğini hatırlatır. Ben her büyük filmin bizde uyandırdığı bu özgürce hareket edebilme olanağıyım. Bir filmden çıkıp da ortadan kaybolmayı düşünmeyen biri var mıdır? Bir daha ailesini, arkadaşlarını görmemeyi, ertesi gün çalışmamayı, herkesin tanıdığı bir kişi olmamayı, yepyeni bir hayata başlayıp sadece kendi zevkleri için yaşama riskini almayı kim düşlememiştir?

Ölüm ânında büyük olasılıkla aynı durumda oluruz. Alışkanlıkların, topluma uyma zorunluluğunun, aynı savunma mekanizmalarının hiç durmadan tekrarlanmasının ağırlığından kurtulacağımızı hayal ederiz. O zaman en saçma soruyla karşılaşıveririz, neyi savunacağız ki? Buna cevap verebilmek için sanırım ölüm döşeğinde olmak gerekiyor. Savunacak, peşinden gidecek hiçbir şey yok, bütün hayallerimizi terk ettik. Uygunluk ve benzerlik içerisinde yaşadık. Rahattan başka hiçbir şey aramadık ve bu tatsız tutsuz arayışta sevinci, mutluluğu kaçırdık. Her sanat eseri bizde varlığın sahip olduğu en canlı, en sorgulayıcı, en özgür şeyi uyandırır. Acılarımız şiddetlenir. Hayatımızın senaryosunu yeniden yazmak isteriz. Varoluşta bizi yarın ölecekmiş gibi yaşatacak saçma bir dram eksikmiş gibi görünüyor. Yarın ölmüş olacağız. Kimse bunun farkında değil. Sinema bunun farkındalığını ortaya koyuyor. Kahraman olacak vaktimiz hâlâ olmadı. Hoşnut edecek çok insan var etrafımızda. Ama bir an gelir kendimizi bile tatmin edemez oluruz ve işte o zaman ölüm trajik bir hal alır.

Kader, yaşamaya başlamam için beni çok erken öldürerek ödüllendirdi. Tenimde, yüzümde öldüm ama ruhumda değil. Bir ateist olarak bu kelimeyi kullanabilirim. La Mettrie'nin yazdığı *Ruhun Doğal Tarihi*'ni düşünüyorum, tabii onun materyalist bir metin olduğunu kabul edersek. Ruh nedir? Kendi gülünç trajedisinin çeşitli hallerini tekrarlamadığı zaman hayal kurabilen, bir yüzücü gibi gerçeğin akışkan katmanlarına sokulabilen bir şey mi? Ruh kelimesinde hoşuma giden şey, tarif edilemeyen kısmı. Sözlükler bu noktada vasat. Masa tenisi topu gibi tanımı oradan oraya gönderiyorlar. Zihin: "İnsanın bedensel olmayan hayatının ilkesi. Bakınız: Ruh. İnsanın bedensel hayatının temel ilkesi." Birini ararken ötekini bulacağımıza kim inanır? Burnunu tanımlara kadar sokan din adamlarının gücünün en şaibeli kalan yanı da bu. Fransızcaya iyiden, kötüden arındırılmış, ateist bir sözlük gerekiyor. Bir bıçağın parlaklığına ve sertliğine sahip

bir dil; varlığın uç noktadaki çıplaklığını kanıtladığını, kuşkulu bağları ayırdığını, kelimelerle kesip biçtiğini bilerek gökyüzünü kılıcıyla ikiye ayıran bir savaşçı gibi yazmak lazım. Giysilerin içine saklanmaksızın herkes kendini kırılgan hissetmeli. O zaman, aşık olduğumuzda seksin yapabileceğinden de başka bir seviyede, bir başkasının bedenine girmeyi düşlediğimizdeki gibi, iç organlarına kadar görebilirdik ötekini. Ya da seksle başlayıp bütün bedenin onu takip etmesine izin verebilirdik. Seks herkesi bir başkasının içine çeken bir öncü olurdu.

Ben senin içine girdim, sen benim içime girdin. Bu andan itibaren bedenindeki boşluklarda yolculuk ediyorum, kanında yüzüyorum, kayığımda şaşırıp kalmışım, içeride çağlayanlar, göller, okyanuslar var. Bir dürbünle ufku seyrediyorum uzun uzun, takımadalar, tepeler, karanlık mağaralar görüyorum, çıkmaya yelteniyor, dışarı bir göz atıyor ve hemen geldiğim yere geri dönüyorum. Macera bu, büyük bir macera. İsmi olmayan yerlerin keşfi. İsmini bir yıldıza verebilmek için uzaya gitmeye ihtiyaç yok, burada, yanıbaşımızda, keşfedilmemiş bir galaksi, içeride yaşama ateşiyle hareketlenen bir manzara var.

Bunlar Lisa'yla bedenlerimiz birbirine değerek film seyrederken hissettiklerim. Belki başkalarının birlikte olmayı hayal ettiği bir çift değiliz ama biliyoruz ki bizde yıldızlara özgü bir yan var, çünkü saniye saniye dünyanın vahşetini tecrübe ediyoruz. Korumasız, çepersiz, sınırsızız. Her an dağılmaya yakınız. Uzayda çoktan bölünmüşüz. Bütün birleşme hayallerimizi bir yana bırakmışız.

En garibi, geyiğin ortaya çıkmış olması. Şehrin ortasında, akşam saat onda, bir mahalle sinemasının önünde. Verdiği zararı düzeltmek için dörtnala demir telleri, otoyol duvarlarını aşarak geldiğini hayal ediyorum. Araba ona çarpmamıştı. Onun hayatını kurtarmıştım Sandra'yı öldürerek. Beni görmeye geliyor. Kaza hengamesinden sonra geldiği ormana döndüğünü, yıllarca avcılardan, köpeklerden, bakışlardan kaçtığını hayal ediyorum.

Görkemli ve akıllı bir geyik. İnsanlar sinemadan havada veya suda yüzer halde çıkıyorlar, kuşkusuz geyiği görüyorlar ama tepki vermiyorlar. Onların eve dönüşünü hayal ediyorum. Çocukları televizyonun önünde. Bir bira alıp yanlarına oturuyorlar.

— Çocuklar, sinemadan çıkarken bir geyik gördük, hemen şurada!

— Biz de gördük, televizyona çıktı.

İşte realizmin geldiği en sıradan seviye.

Lisa geyiğe yaklaşıyor. Görkemli boynuzlarıyla ilgili konuşuyor. Geyik kaçmıyor. Lisa onun kafasını okşuyor, bense geceyi şekillendiren ormanlara hayranlıkla bakıyorum. Çok karanlık bir sokak burası. Büyülenmiş bir şekilde Lisa ve geyiği seyrediyorum ve ani bir hareket yapmamaya özen göstererek onlara yaklaşıyorum. Geyik kafasını bana doğru çeviriyor. Bana bakıyor, beni görüyor. Gözleri karanlıkta kehribar külçeleri gibi parlıyor. Deli gibi koşmaktan tüyleri nemli ve sıcak. Bütün kasları titriyor.

Şimdi sokak boşaldı; Lisa, geyik ve ben limana doğru yürüyoruz. Aklıma en delice hayaller geliyor. Ya Sandra'nın ruhuysa? Biliyorum, bir ateist için çok mantıklı bir fikir değil. Bir karganın hızlıca gökyüzüne uçuvermesi gibi aniden gelen bir fikir. Sandra'yı rüyamda hiç görmedim. Yatağımın üzerinde binlerce saat geçirdim onu görerek, onunla konuşarak, sevişerek, kokusunu duyarak. Bazen onun varlığı o kadar güçlü oluyordu ki, onu hayallere dalmış, buharlara karışmış, duvardan da öteye gözlerini dikmiş bir şekilde banyo yaparken bulamayınca çok şaşırıyordum.

Burada, düşleri şekillendirecek kimse yok. Gezegeni yok edebilir, insanları susuz bırakabilir, canlılara işkence yapabiliriz. En temel haklarda en küçük ayrıntılara gidebilir, cinsel organları kesebilir, yüzleri silebiliriz, kadınlara ve çocuklara tecavüz edebilir, psikiyatri kliniklerini ve rehabilitasyon merkezlerini birleştirip yakabilir, kitapları ve filmleri yönetebilir, onların fanatiği olabilir, onları yasaklayıp yakabiliriz. Başkan olabilir, bir yandan

insanları acımasızca elektrikli sandalyede öldürebilir diğer yandan da bir hindiyi en şaaşalı şekilde affedebiliriz. Bütün bir kıtayı AIDS'ten ölmeye bırakabiliriz, milyonlarca insanı bir yerlere kapatabiliriz, dünyayı bir hapishaneye çevirebiliriz ama bir geyiğin şehirden geçmesini engelleyemeyiz. Kimsenin hayal kurmasını, müzik dinlemesini, bir kuşun uçuşunu ya da bir dalganın kıyıya vuruşunu seyretmesini engelleyemeyiz. Ressamların resim yapmasını, müzisyenlerin çalmasını, yazarların yazmasını engelleyemeyiz. Sadece eserlerin insanlara yayılmasını, açılmasını, dokunmasını engelleyebiliriz. Bir süre için, bir diktatörlük süresince, otuz, kırk, elli yıl belki. Sonra ölüm onları özgürleştirir. Hâlâ nefes alabildiğimiz, biraz su içebildiğimiz sürece hayat ortaya çıkıverir. Ne kadar vakit var daha?

Fahişelerin, travesti ve transseksüellerin mahallesinden geçtik, Geyiği gördüler, ona dokundular ve hayran kaldılar. Biri ona fosforlu atkısını hediye etti.

Açık hava bir kafeye oturduk, *penne all'arrabiata** yedik, geyik bize bakıyordu. Ormanlarda zıplayarak koşma, bağırarak çiftleşme, insanlığı koskocaman bir hayvanat bahçesine çevirmek isteyenlerin kurallarını ve yasalarını boşverme özgürlüğümüzün olmaması bizi boğuyor. Sinirden nefessiz kalıyoruz. Peki eğer biz parmaklıkların ardındaysak, kim bizi görmeye geliyor? Uzaylılar mı? Melekler mi? Tanrılar mı yoksa ecinniler mi? Hayır, bizzat hayvanlar geliyor, kaplanlar, anakonda yılanları, yusufçuklar, gergedanlar, zürafalar geliyor. Zürafalar, elektronik parçalar kadar soğuk ruhlarımıza, hiçbir vahşiliği kalmamış bedenlerimize, gözleri olmayan yüzlerimize sonsuza kadar gömülmüş olan bizleri yüksekten küçücük görüyorlardır.

— Benim evim çok küçük, diyor Lisa hesabı öderken.

— O zaman bana götürürüz.

— Sende kalabilir miyim?

---

* (İt.) Bir tür domatesli, patlıcanlı, acı soslu makarna. (ç.n.)

Geyik, Lisa ve ben, sokağın sesli ve neşeli kalabalığının arasından orospuların tezahuratıyla geçiyoruz. Bazen küçücük bir ayrıntı sevincin ortaya çıkması için yetiyor.

Geyik, yedi katı zorlanmadan çıkıyor. Korkusuzluğu beni şaşırtıyor. Lisa, o ve ben birbirimizi uzun zamandır tanıyormuş gibiyiz. Eski dostlar arasındaki o kolaylık var, tartışma, konuşma ihtiyacı olmuyor, eylemler akıyor.

— Geyik ne yer?

— Şimdi kestane mevsimi. Ormanlar kestane doludur. Suyu da küvetten içer.

— Şu sıralar her yerde kestane bulunur.

— Birkaç çuval sipariş veririm.

— Terasa bırakayım mı onu?

— Orada keyfi yerinde olur, ağaçların yaprakları dökülüyor, biraz orman havası alabilir.

Geyik kanepeye yerleşiveriyor, yaşlı bir filozofunkine benzeyen kafasını kanepenin kenarına yaslıyor, derin bir iç çekiyor ve şehir yürüyüşünden tükenmişçesine uyuyuveriyor.

Lisa elbiselerini yere bırakıyor. Odada bir gemi gibi süzülüşünü izliyorum, memeleri bir geminin baş kısmı gibi havayı dağıtıyor. Bir gemi o, zarif bacaklarını yanyana getiriyor ve onları hafifçe kalkmış ve loş ışıkta kımıldayan, düz ve parlak cinsel organını teşhir etmek için iki kolon gibi kullanıyor. Geyiği ürkütmemek için ışıkları yakmıyoruz. Lisa yatağa doğru gidiyor, şişkin kalçalarını görüyorum, uzanıyor.

— Gel yüzünü kıçıma sürt, bebeğim.

Bu tatlı sesle bana "bebeğim" demesi hoşuma gidiyor. Soyunuyorum ve yatakta yanına sokuluyorum. Seyretme zamanı geçti. Vücudumun bir volkan gibi olduğunu hissediyorum. Kalbim atıyor, cinsel organım dikiliyor. Birbirimizi okşuyoruz, iç çekiyorum, titriyorum, bilinenden kurtulmuşum. En sonunda, bedenin kendini özgür bıraktığı, düşüncenin diktatörlüğünün dışındaki alandayım. Aklımdan hiçbir şey geçmiyor. Sadece Lisa'nın teninin sıcaklığını, dudaklarını, dilimle oynayan dilini, yüzümün üstünde her zamankinden çok açılmış büyük gözlerini hissediyorum. Karınlarımız birbirine değiyor, soluk alış verişlerimiz birbirini arıyor, kalkmış cinsel organlarımız birbirinin üstünde kayıyor, büyük bir titreme tüm omurgamı sarıyor, kuyruksokumumdan başımın arkasına kadar.

Bedenindeki belirsizliğe, hem kadın hem erkek varlığının bütünlüğüne, arzusundan fışkıran gücüne, kendini tamamıyla bırakışına çarpılıyorum. Başından omuzlarına geçiyorum, memelerini yalıyorum, sonra memelerinden karnının yumuşak kıvrımlarına kayıyorum, hareketli titrek cinsel organını elime alıyorum, okşuyorum, seyrediyorum, dudaklarımı penisinin mavimsi başına değdirdiğimde Lisa bir çığlık atıyor.

Penisin yumuşaklığı, parlaklığıyla, damarların atışıyla, elimde tuttuğum sert taşaklarıyla, sonbahara benzeyen tadıyla allak bullak oluyorum. O benimkini tatmadan ben onun yarağıyla doyuyorum, yalnız geçirdiğim bütün o yıllar uçup gidiyor. En sonunda bedenime değen bir beden, arzuma yanıt veren bir arzu var. Hayaller kurulabilir, gökyüzü arzulanabilir, hafızada binlerce enfes anı canlandırılabilir ama bir bedenin bir ötekini arayışının yeri nasıl doldurulabilir?

Lisa kalkıyor, el çantasında bir şey arıyor. Yatağa iki prezervatif ve kayganlaştırıcı getiriyor.

— İçime girmek ister misin?

— Evet.

Bütün penisimi içine alıyor, yumuşak ve esnek kıçına giriyorum, sanki içinde kayboluyormuşum gibi, birbirimizden gözlerimizi kaçırmıyoruz. Neşeli bir tören gibi, bir şaşkınlık ve masumiyet ânı yaşıyoruz.

O benim içime girdiğinde, inanılmaz bir dansmış gibi geliyor, bana sunulanın hayvani güzelliğini, en yoğun şaşkınlığı hissediyorum. Mutlu bir istila bu, sanki Lisa beni sikinin ucunda tutarken kılıcını doğrultup kurbanının ölümünü seyreden bir korsan gibi. Çok eski, insan kadar eski o hassas bölgelerdeki yoğunluk çok farklı, daha temel. Lisa'nın yumuşak hareketlerine rağmen vahşiliğin güzelliği var orada. Patlayacak gibi oluyorum ve korkumu, ona direnişimi hissediyorum, anüsüm sikinin başını sımsıkı kavrıyor. İçimden çıkıp kıçımı bütün gece açık bırakmasından korkuyorum. Onu kalçalarından yakalayıp kendime doğru çekiyorum beni bırakamasın diye. Gidiş gelişleri hızlanıyor. Zevk her tarafımı kaplıyor, en sonunda bütün bedenimi, damarlarımı, organlarımı, kanımın akışını, sinirlerimi, kaslarımı yalın ve ham bir neşeye teslim ediyorum. Duyularımız gözlerimizin temasında kendine yer buluyor. Beraber boşalıyoruz ve yavaşça içimden kayıp çıktığında, bütün organlarımın da çıkıp dans etmeye başladığı izlenimine kapılıyorum.

İçimde hafifliği yaşıyorum. Duyguların, duyuların, hislerin hafifliğini. Hava sanki daha ince, atomlar kurbağa yavruları kadar yumuşamış, sanki gece, titreyen kurbağa yavrularıyla dolu bir hazneymiş gibi. Mekanın bu kadar bedenselleştiğini, yoğunlaştığını daha önce hiç görmemiştim.

Her bir unsur birbirine o kadar yakın ki her şey birbirine değiyor. Boşluk hücreler arası bir müzik gibi, var ama çok küçük. Dünya, Havana'da erotize bedenlerin kaydığı ve kendilerinden geçene kadar birbirine sürtündüğü bir dans salonuna benziyor.

Namus, cinsellikten eli ayağı çekmek ruhun hapishanesidir. Yalnız başınayken yapılanlardan bahsetmiyorum çünkü hiçbir zaman temas etmenin yoğunluğunu yaşatamazlar, kendilerinde

sonsuzluğa doğru ilerlemeyi engelleyen bir soyutluk taşırlar. Birisiyle bir olduğumuzu iddia edebiliriz ama eğer ötekini sonu olan bir kütle, bir kimlik, belirli bir şekil olarak görürsek, yalnızlığa mahkum oluruz. Bundan geri dönüş yoktur.

Bu akşam hissettiğimse farklılığın yanıltıcı korkunçluğu. Hepimizin bedeninde farklılaşmamışın gücü, dünyaların çokluğu vardır. Kuyruklu yıldızlar parçacıklarımız arasında bizim ormanda dolaştığımız kadar kolayca kayarlar. Uzun süre yürürsek, adım adım yürümenin bilinci yok olur ve biz değil, ağaçlar yavaşça geçip gider.

Öyleyse bu şartlarda, ötekini nasıl bir yere koyar, yalnız bırakır, belirler insan?

Sarılıp konuşmadan öylece yatıyoruz. Bedenlerimizi dinliyoruz. Gece bizi dinliyor, şehir bizimle kıpırdanıyor, titreşiyor ve ben hâlâ içimde, en derinlerde kök salmaya çalışırmış gibi Lisa'nın cinsel organını hissediyorum. Uyuyakalmış olmalıyız, gün ağarırken, derilerimiz birbirine yapışmış, tekrar gözlerimizi açtığımızda, ayak ucumuzda, hareketsizce ve sessizce, asil asil bize bakan geyiği görüyoruz, altın gibi gözleriyle bedenlerimizi sarıyor sanki.

Boş alanların dünyaya dağıldığını
hayal edelim öyleyse

*Love is blind.** Bu kelimeler sıcak bir ses gibi, ben açık pencere önüne geçerken dökülüveriyor. Aşkın bütün güzelliği burada. Kör olmak, karşınızdakine artık parça parça değil bütün halde bakmanızı sağlayan erdemdir çünkü aşkı olanaksız kılan, ona parçalayarak bakmaktır. Karanlık sokaklar boyunca yürürken beni aşka mahkum eden bu kör oluşun neşesini hissediyorum. Lisa'yla en derinlerde paylaştığımız bir ümitsizliğimiz var. Şiddeti yaşadık biz. Hayallere dalmadan kendimizi akıp gidene bırakıyoruz, sersemleten, olanaksız bir öykü anlatan; dramların, hayal kırıklıklarının, nefrete dönüşen tutkunun dalgalanmalarının mayası olan sonsuzluk hayalleri olmaksızın. Her saniyenin çok değerli olduğunu hissediyoruz, bunu hissediyor oluşumuz tek başına zamanı yok ediyor.

Lisa maskeyi bitirdi. Heyecanlıyım. Yolu uzatıyorum. Halbuki bu her zaman aklımı çelen bir şeydi. Satın alınan, beyaz bile olsa bir maske benim yüzümden başka bir şey temsil edecek, halbuki ben Lisa'nın benim "gerçek yüzümü", otuz beş yaşımın yüzünü, zamanın tüm değişimlerini yaşamış yüzümü yapabileceği gibi saçma bir hayale kapılıyorum.

Saat sabahın ikisi. Sokaklar, yalnızlık ve zevk yerlerini dolduranların. Kendini her gün yenileyen ve her bir gölgenin bu nafile trajedinin bir parçası olduğuna şahit olan gösterinin zamanı. İn-

* (İng.) "Aşkın gözü kördür". (ç.n.)

sanların arzularının gücünü, onların korkularını, şiddetlerini, açgözlü bakışlarını ve yok etme ihtiyacını hissediyorum. Şüphesiz, bu, insanı harekete geçiren en temel şey. Güzelliği yok etmek. Belki sonra biraz gevşeyip bir şeyler yaratmak istiyor. Bunu bugün savaşlarda görüyoruz, savaşların utanmazlığı, kendini ticaret haline getirmesinde. İnsanlar kesilip biçiliyor ve sonra tam bir u dönüşü ve yıkıcı adam elinde sözleşmelerle, ülkeyi yeniden kurmak isteyen sevimli bir insansever oluveriyor. Eskiden sadece düşmanı öldürmek, onun hayvanlarını, kalelerini, kadınlarını, verimli topraklarını ya da büyüleyici güzellikteki kraliçesini ele geçirmek istenirdi. Bugünkü durumla karşılaştırdığımızda bu çok ahlaklı kalıyor. Bugün bir çocuğa bekaretini geri vermek için tecavüz ediliyor gibi.

Geceleri dolaşırken fikirlerim kararıyor. İçinde yaşadığım zamanı bir vaşağın gözleriyle izliyorum. Bu toplu katliam yapmayı neredeyse bir yardımseverlik şölenine çeviren rezil ahlakçılıktan nasıl çıkılır bilemiyorum. Artık bizi hiçbir şey şaşırtmıyor. Siyasi bir komadayız, kalbimiz güçsüz. En kötüsü, buna benzer duygular bastırdığında, kendimi bu soluk kalabalığın bir parçası olarak görmem. Saklanmaktan, mavileşene kadar ısıtılmış bakır teller gibi gökyüzünde eğrilen yaşam alanlarına dokunmaktan başka bir şey yapmıyorum.

Dünyayı seyrederken ümitsizliğe kapılıyorum. Vahşilik denen şeyi özlediğim bile oluyor. Yamyamlığa, kılıçlı, oklu savaşlara geri dönmek, bugünün sözümona tertemiz savaşlarına suskunlukla kefil olmaktan daha doğal geliyor. Savaş, bir banka hesabı üzerine bilanço yapmak değildir.

İsyanım tükenmiyor. Bazen dertlenmeden bu dünyadan keyif almak için bir yüz yeterdi bana diyorum. Sonuç olarak, şikayet edecek ne var ki? Ölüm döşeğinde paramparça bedenler, sakatlanmış çocuklarla, işkence görmüş vücutlarla dolu milyonlarca hasta yatağı görüyorum.

Birkaç ay önce, ani bir kararla, televizyonumu terasa çıkarıp yağmurun altında bıraktım, ölüm görüntülerinden değil, ölü görüntülerden yılmıştım. Her şey orada oluyor. Can çekişen vicdanlara ölü görüntüler şırınga ediliyor, bu kan kokteylinden, bu habercilik aperatifinden sonra sofraya oturuluyor. En azından güney ülkelerinde durum bu. Almanlar, Kuzey Avrupalılar, Amerikalılar haberleri seyrederek akşam yemeklerini yiyorlar ve obez oluyorlar o yağlı görüntülerle. Bir korku filmi seyrederken sindirimlerini tamamlıyorlar.

İnsan bedeninde geyiğin asaletini arayın... Bulmak imkansız! Bir barda oturup bir şeyler içmenin vakti geldi galiba. Bu akşam yüzümle buluşacağım ve onunla karşılaşmadan önce kalbimdeki bu öfkeyi dindirmem gerek. Ama kafamı kurcalayan bir şey var. Neden on sekiz yaşında isyankar, otuzunda ılımlı, kırkında geri dönüştürülmüş oluyoruz? Tam tersini hayal ediyorum, hayat ilerledikçe başkaldırış da artsa, yaşlılığın en önemli özelliği olana kadar gelişmeyi bırakmasa mesela. Ama ihtiyarlar ne yapıyor? Dünyanın halinden yakınacaklarına, kalp ağrılarına, küçük acılarına sızlanıyorlar.

Geçen akşam, bir barda yaşlı bir Kübalı gördüm. Hâlâ inandığı devrimden bahsediyordu, henüz başarıyla sona erdirilemediğini teslim ederek. Yüzünde düşlerinden vazgeçmemiş birinin güzelliği vardı. Bu bana cesaret verdi. Castro'nun ölmesini, dolların ülkeye girmesini istemiyordu; istediği başka bir şeydi, açıkça onu dile getirdi: "Her gün pazardan biraz sebze alabilmek, korkmadan konuşabilmek isterdim, şairler ve müzisyenler artık hapse girmesin isterdim, bir Küba purosu içmek isterdim, ambargo kalksın isterdim, bir kayıkla açılıp denizde ölmek isterdim."

— Bebeğim, çok dertli görünüyorsun...

— Bana sık sık olur bu. Politik tasalar.

— Kendinle karşılaşmaya hazır mısın?

— Evet... İki üç saattir boş boş dolaşıyorum. Sanırım şu kederimden çıkmam, marslı yüzümü bir yıkamam lazım.

— Hiçbir şey senin yüzünden daha yumuşak olamaz, onu bedenime yasladığında duvarların ötesindeki yerleri, Samanyolu'nu görüyorum.

Lisa beni kollarına alıyor, öpüyor, kokluyor.

— Geyik nasıl, iyi mi?

— On iki kilo kestane yedi bugün.

— Pisliğini ne yapacağız?

— Plastik torbalarla aşağı indiriyorum.

Lisa gülmeye başlıyor.

— *Guardia di Finanza*'nın* helikopterini senin çatının üstünde düşünsene.

— Düşünmesi bile imkansız, çatıda bir geyik.

— O zaman tehlike yok. Onu hayvanat bahçesine götürmelerini istemem.

— Geyiğimiz Çin Seddi'ni bile aşıp kaçar o zaman.

Lisa'nın evine gidiyoruz. Kutlama havası var. Buzla dolu kovanın içinde bir *prosecco*** şişesi ve salam. Lisa heyecanlı. Şişeyi açıyor. Kapak füze gibi fırlıyor ve tavandaki lambayı kırıyor. Karanlıkta kalıyoruz. Lisa kadehi dudaklarıma yaklaştırıyor, baloncukları hissediyorum, birkaç yudum alıyorum sonra yiyecek bir şeyler veriyor. Annem odadaymış gibi hissediyorum. Üç haftadır konuşmadık.

Lisa'nın dudakları soğuk kadehin yerini alıyor. Bedeniyle hafifçe iterek beni yatağa yatırıyor, kalkıyor, Gilberto Gil'in bir albümünü koyuyor. Dertsiz kalbinin şeker gibi yumuşaklığı beni hayran bırakıyor. Gizemle havada yüzen teatral bir zamana kayıyorum, sonra beni okşamaya başlayan Lisa'nın elini hissediyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Hafif ve sıcak parmakları ince bir maske gibi, sanki tenimle benim için hayal ettiği yüz arasında gerçek olmayan bir tabaka gerekiyormuş gibi. En derinlerde neredeyse maskeyi yüzüme

---

* (İt.) İtalyan maliye ve gümrük polisi. (ç.n.)

** (İt.) Beyaz üzümden üretilen bir İtalyan şarabı. (ç.n.)

koyduğunu hissediyorum. Büyük bir kuşun yüzüme kuluçkaya yattığını, sertçe bir kabuğun yumuşak ve pürüzsüz bir tür yumurtaya eklendiğini hissediyorum.

Maske yüzüme tam uyuyor. Gözlerim mükemmel çizilmiş boşluklara oturuyor. Yapıldığı maddenin bana uyduğunu hissediyorum. Burnumun üstünde bir temas hissetmek hem garip hem de çok güzel. En çok burnumu özlemiştim. Gözlerimi şaşı yaptığımda hiçbir şey göremiyordum. Çok etkileyici, şimdi gözlerimi şaşı yaptığımda burnumu görüyorum. Kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. Maskeyi yüzüme bastıran bir şey yok. Sadece gür saçlarımın arasından geçen iki lastik var. Karton ılıklaşıyor ve vücudumun sıcaklığına uyum sağlıyor. Geceyi öpmek için uzattığım dudaklarımın etrafının esnek olduğunu hissediyorum.

İki dünya arasında, gerçeklikle soyut duyumun dünyaları arasında dalgalanıp duruyorum, sanki odanın sessizliğinde, Lisa'nın, yüzüme bakacak insanların varlığını arıyormuşum gibi.

Lisa kalkıyor, yatak sallanıyor, banyoda aynanın yanında bir mum yaktığını görüyorum. Yatağa geliyor, kalkmama yardım ediyor ve elimden tutarak, yeni evlenmiş bir gelin edasıyla beni aynaya doğru götürüyor.

Kendimi uzaktan görüyorum, şaşkınlık içerisindeyim, kendimi yeniden buluyorum. Bu benim yüzüm, benim olduğunu hayal edebileceğim bir yüz. Aynaya yaklaşırken, kendimi keşfediyorum ve Bogart gibi kendimi yokluyorum. Deriyi bulamamak üzmüyor beni, Lisa'nın okşayışları sayesinde altta yaşadığını, kıpırdadığını hissediyorum. Lisa maskeyi boyamış, kırmızı, siyah ve beyazla renklendirmiş. Yüzüm bir tablo olmuş.

Önce bir yana, sonra bir yana çapraz dönmeme izin veriyor. Zamanı yeniden kuruyorum. Ölümcül ânı yok ediyorum. Şeklimin eksik kısmını yeniden buluyorum ve nasıl bir yanılsama ve gerçeklik karışımı olduğunu, her birimizin ne olduğunu görüyorum. Hangi yüz zaman içerisinde bir maske olmaz? Hangi yüz ona ilk bakışın kaygısız tazeliğini koruduğunu iddia edebilir?

Yüzlerin onları ağırlaştıran aşırı bir yoğunluğu var. Bir an sadece maskelerle karşılaştığımız bir dünya hayal ediyorum. Dünyanın bütün toplantıları, bütün yönetim kurulları gerçek yüzlerin görünmediği bir bayram olurdu. Rengarenk maskeler. Kandırılmanın ne kadar zor olacağını, hafifliği, anonimliği hayal ediyorum. Hakiki olan sadece gözler ve ağız olurdu. Bir sözleşmenin, insani bir kararın altına imza atabilmek, kendimizi aşk oyunlarına mı yoksa savaşa mı bırakacağımızı anlamak için öpüşmemiz gerekirdi. Ah! Araya hiçbir aracı girmeden olurdu her şey!

— Eee, ne düşünüyorsun?

— Bu benim yüzüm.

O anda Lisa garip bir şey yapıyor. Diz çöküp ayaklarımı öpüyor. Tenimde, ayak bileklerimde dudaklarını hissediyorum.

— Çıkalım mı?

— İstersen çıkalım.

— Herkesin seni görmesi lazım.

Çok yavaş bir şekilde merdivenleri teker teker iniyorum ve birden Lisa'nın ayaklarımı neden öptüğünü anlıyorum: Bedenimi ve yüzümü gün ışığında taşıyabilsinler diye. Gün ağarmış bile. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım.

Dar sokaklarda yürüyoruz, Lisa bana rehberlik ediyor. Sonra daha geniş, genelde kaçtığım, mağaza ve insan dolu bir caddeye çıkıyoruz. Kalabalığa karışıyoruz. Kimse bana dikkat etmiyor. Sadece küçük bir kız anlayarak bana bakıyor ve tuhaf bir hareketle alnına dokunuyor, yeşil gözleriyle görüş alanımdan geçerken beni zaman dışı bir şekilde okşuyor.

Dönüyorum, o da dönüyor. Lisa'nın ellerini öyle sıkıyorum ki eklemlerinden ses geliyor.

Her türlü sınırın yadsınmasıyla
kavranan sonsuzluk

Annemden gelip benimle birkaç gün geçirmesini istedim. Gemilere bayılır. Hafif adımlarıyla merdivenleri çıkışını duydum. Kapıyı aralık bırakmıştım. Geyikle terastaydım, limanı seyrederek kahvemi içiyordum. Büyük bir gemi uzaklaşıyor, bütün odaları ışıklandırılmış, gece denizi örtmeye başlıyor, her şey kırılgan ve titreyen bir ışıktan ibaret. Bulutların arasından nazlı nazlı doğan Ay, bir görünüp bir kayboluyor. Geyik kanepeyi benimsediği için, terasa iki de koltuk çıkarmıştım. Annem geyiğin kafasını okşuyor, sanki bir köpekmiş gibi, benim sevdiğim hafiflikle. Alışılmadık şeyler onu asla şaşırtmaz, sadece vasatlık canını sıkar.

Her zamanki gibi beni kollarına aldığı zaman mutlulukla doluyorum, aslında doğduğumdan beri uzakta da olsa beni kollarında tutuyormuş gibi geliyor. Beni evde bir ebeyle doğurmuş... Yapabilseydi, kırda ya da dağda tek başına doğururdu, göbekbağımı dişleriyle kesip, zarı dişi bir kurt gibi yalardı. O tarz bir kadın o. Sert ve yumuşak, atalardan kalma. Onun kollarında sarılmış, sevilmiş, korunmuş hisseder insan. Eve bomba da düşse beni kucağından bırakmazdı.

Karşıma oturuyor. Saçları grileşmiş, gözleri her zamanki gibi parlıyor. Yüz hatlarının inceliği zekasını ve ateşliliğini gösteriyor. Ağzı gizemli ve çok hareketli. Çocukken problem çözerken dudaklarını sürekli oynatışını seyrederdim. Sanki görünmeyen bir şeyle konuşuyor gibiydi.

— Arkadaşın nereden geliyor bakalım? diyor eğlenceli bir şekilde gülümseyerek.

— Birkaç gün önce karanlık bir sokakta karşıma çıktı, soluk soluğaydı. Beni takip etti. Asırlardır ormanda beraber yaşamışız gibi.

— Ne var ne yok? Geyik dışında biriyle tanıştın mı?

— Evet, az sonra bizimle yemek yemeğe gelecek.

— Adı ne?

— Lisa.

— Sana bir gün olacağını söylemiştim. Böyle bir şeyin olacağını birkaç haftadır hissediyorum.

— Sence bu geyiğin kazadaki geyikle bir ilgisi var mıdır?

— Tabii, Perpignan'dan Cenova'ya on beş yılda geldiyse eğer.

— Biliyorsun, hep bu garip his vardı bende, komada bile, sanki geyik kazadan sonra, arabaya yaklaştı ve Sandra'ya ve bana sokulup bizi kokladı gibi geliyor. Bunu düşünmedim, sadece hissettim. Sanırım beni tanıdı ve buldu.

— Daha az içmelisin bence.

— Köpeklerin veya kedilerin sahiplerini bulmak için koca bir ülkeyi dolaştığını söylerler.

— Gerçekten de asil bir hali var.

Geyik, yaşlı bir Çinlinin meraklı turistlere baktığı gibi bize bakıyor.

— Akşam yemeği için bir şey yapmamı ister misin?

— Lisa her şeyle ilgileniyor ama un, yağ ve limon aldım.

— Biraz geyik sidiği kokuyor burası.

— Halbuki az öce yıkamıştım terası.

— İçeride yeriz.

Annem limonlu kurabiyelerden yaparken, mutlu zamanlarımın görüntüleri geçmeye başlıyor gözümün önünden. Bluzunun kollarını sıvıyor ve hamuru yoğuruyor, önce üçe katlıyor sonra tekrar yoğuruyor. Limonlar öyle kokulu ki neredeyse limon ağaçlarının çiçeklerini hissediyorum.

Fırına attıktan on beş dakika sonra, şekerlenmiş limonun hamurla karışan kokusu bütün odayı kaplıyor. Koltukları içeri alıyorum ve birer kadeh *malvasia** içiyoruz. Buna her zaman bayılmıştır.

Lisa paketlerle geliyor, onları masaya koyuyor. Annem ona dikkatle birkaç saniye bakıyor, kalkıyor ve onu sıcak bir şekilde öpüyor. Mumlar yanıyor, yemekler ve tabaklar adeta vals yapıyorlar, şarap açılıyor, lazanyalar hâlâ sıcak fırından istifade ederken, bir tabakta *vitello tonato*,** bir diğerinde *carciofi**** var ve biz sofradayız. Her şey açık olsun diye Lisa anneme bakıyor ve güzel sesiyle şöyle diyor:

— Ben bir transseksüelim ve fahişelik yapıyorum.

— Kanepede yatan bir geyik, fırında kıtır kıtır bir börek, kadın mı erkek mi belli olmayan biri, yaşlı bir kadın, gizemli yüzü olan bir adam... Bunların hiç önemi yok. Önemli olan hepimizin şu an burada olması ve bir şeyin gerçekleşmesi.

— Antoni bana sizden çok bahsetti. Size ona bir yüz yaptığımı söyledi mi?

— Her zaman maskelerden büyülenmiştir, kazadan önce bile, diyor annem, şöminenin yanına bıraktığım maskeye bakarak.

Annem masadan kalkıyor, maskeye yaklaşıyor, onu sanki benim yüzümmüş gibi okşuyor. Gözünde iki damla yaşla masaya dönüyor.

— İşte Antoni. Bugün sahip olacağı yüz bu. Torino'da bir vitrinde görsem bile tanırdım onu.

— Kendiliğinden oldu, ona baka baka, sanki yüzü değişiyormuş da benim ona verdiğim şekli alıyormuş gibi oldu. Ellerim kendiliğinden çalıştı. Bir doğuma yardım ediyormuşum gibi hissettim, ben bir şey yapmadım sayılır.

— Ben buna aşk derim.

---

* Bir İtalyan şarabı. (ç.n.)

** (İt.) Dana eti, ançuez, zeytinyağı ve limon sosuyla hazırlanan bir Piemonte yemeği. (ç.n.)

*** (İt.) Enginar. (ç.n.)

O anda geyik içeri giriyor, masaya yaklaşıyor ve hızlı bir dil darbesiyle *rucola** dolu salata tabağını silip süpürüyor. Yeşilliği özlemiş olmalı. Sonra suratını hafifçe annemin yüzüne yaklaştırıp orada dikilip kalıyor gözlerimizin içine bakarak.

— Sonuç olarak, belki de haklısın, bu geyikte garip bir şeyler var.

— Yarın bir gün konuşmaya da başlar.

Birkaç şişe içiyoruz ve geceyi çakırkeyif bitiriyoruz. Geyik yorulmuş, kanepesine dönmüş bile, sonra annemi oteline kadar geçirmeye çıktığımızda kalkıp bizimle geliyor.

— Sence biraz otlayabileceği bir park bulsak mı, ne dersin?

— Geyiklerin ot yediğinden emin değilim.

Yeşillik bir alana kadar yürüyoruz ve geyik halinden memnun bir şekilde otlamaya koyuluyor. Rahatı yerinde. Bazen kafasını büyük çınarların tepesine doğru kaldırıyor, havayı içine çekiyor.

Lisa ve ben bir banka oturup onu seyrediyoruz.

— Annen muhteşem biri. Sanırım beni de sevdi.

— Seni sevdiğini hemen anladım. Sen daha paketleri masaya koymadan seni benimsemişti. Aslında benim sevdiğim, onun sevmediği tek insan, ilk aşkım Caroline'di. Ata binen, yüksekten bakan bir sarışındı.

— Atının üzerinde av köpekleriyle dolaşıp köpeklerden korkan bir geyiği tam kalbinden vuracak biriydi herhalde.

— Tam da öyleydi. Ona olan aşkımı kanıtlamak için ne yaptım biliyor musun?

— Hayır.

— Amuda kalkarak şehrin bir ucundan öteki ucuna kadar dolaştım.

— Yetmedi mi ona?

---

* (İt.) Roka. (ç.n.)

— Hayır. Aslında yetmiş ama bana söylemedi. Ancak bir hafta önce bana telefon edip kimsenin onu benim sevdiğim kadar sevmediğini söyledi. Yirmi yıl sonra gelip onu görmemi istedi.

— Görüyorsun ya amuda kalkmak iyi bir fikirmiş. Benim için yapar mıydın?

— Hamladım artık, idmansızım. Çok zor.

— O zaman seni tekrar forma sokmak gerekiyor.

Ökaliptus kokan bir gecede bir geyiğin otlamasını seyretmek çok garip. Merkezdeki havuzdan su içmesini görmek çok garip. Bu sahneyi yüzü olmayan bir adamın, kadın mı erkek mi bilinmez büyülü bir şekli olan birinin yanında seyretmesi de çok garip, ama en garibi Lisa'nın soyunup kendini havuza atması. Bir polis arabası duruyor ve araçtan iki *carabinieri** çıkıyor ve sallana sallana bize doğru yaklaşıyorlar. Geldiklerini görüyorum. Çimenlerin üzerinden değil, dar patikadan yaklaşıyorlar. Botlarını çamurlamak istemiyorlar herhalde.

Yanıma yaklaşıp selam veriyorlar:

— Beyefendi şu şahısları tanıyor musunuz?

— Şu kadın ve vahşi hayvandan mı bahsediyordunuz?

— Evet, diyor daha yaşlı olanı.

Daha genç olanı şaşırarak loş ışıkta, hemen fark etmediği yüzümü görüyor. Meslektaşı daha çok Lisa'nın memeleriyle meşgul.

— Ay'ı gördünüz mü?

— Bu gece çok güzel, diye cevap veriyor genç jandarma.

Arkadaşının yanına gidip gözlerini faltaşı gibi açarak Lisa'yı seyrediyor.

— Amirim, sanırım gidebiliriz.

— Gevşe biraz. Bir kerecik olsun suç olmayan acayip bir şeye tanık oluyoruz.

— Biraz fazla içmişiz sanırım, amirim.

— Öyleyse her gece içeceğim bundan böyle.

---

* (İt.) İtalyan jandarması. (ç.n.)

Gittiler. Eve döndük. Az sonra Lisa'nın kollarındayım. Orada gerçekle hayal arasında fark edilebilecek bir sınır yok. Memelerinin üstünde yatarken, edebiyatın her şeyi, ayın deniz üzerindeki yansıması gibi titrettiğini düşünerek uyukladım. Geyik bağırdı ve sonra uyuyakaldık.

Almodovar bana bir Troilo tangosu dinletiyor. Jenerik için seçtiği müzik bu. Deneme çekimlerinden coşmuş ve onları filme koymak istiyor, düz ve parlak yüzümde dünyanın göründüğünü söylüyor. Ona maskeyi gösteriyorum, aya benzer karaltısında bir şeyler titriyor.

— Lisa mı yaptı bunu?

— Evet.

— Gerçek bir sanatçı o. Ona filmde oynayacağını söyledin mi?

— Henüz değil.

— Öyleyse kendim söylerim. Oyuncuları seçtim. Sandra için çok güzel genç bir oyuncu buldum ve sanırım annenin de filmde oynamasını istiyorum, fotoğrafını gördüm. Biliyorsun ben aile içinde çalışmayı severim. Yalnız bir sorun var: filmin adı. Kitap için iyi ama filme "Arzunun teoremi" demeyi düşünüyorum, sen de istersen.

— Hoşuma gitti.

— Biliyorsun Almodovar benim ve biraz sorun oluyor.

— *Claro.**

Almodovar yerinde duramıyor. Odadan terasa çıkıyor, geyikle dilsiz bir sohbete koyuluyor, sonra içeri geliyor. Biraz serin bu akşam.

— Geyiğin biraz zayıflamış.

— Sadece atkestanesi ve bahçelerdeki otları yiyor.

* (İsp.) Tamam, doğru. (ç.n.)

— Onun için özel bir karavana hazırlatacağım. Asistanım halleder. Ayrıca boyalarla ilgili de bilgi aldım, zehirli madde olmasın diye. Lisa'nın evinde geçen sahnelerde mutlaka biraz pembe olması lazım. Diğer kısımlarda kendi doğal renginde kalacak. İnanılmaz boynuzları var. Boynuzlarla Lisa'nın yarağı, tam bir Brancusi heykeli olacak, filmin estetik kısmı garanti. Geriye sadece ışıkla ve müzikle oynamak kalıyor. Sen yazarken seni rahatsız etmedim, ben de kendi köşemde yazıyordum. İlk defa iki farklı hikaye aynı kaynaktan geliyor. Biliyor musun, senle karşılaştığımız zaman Delfi'de bir kahin görmüş gibi oldum. Burada bir şey olduğunu biliyordum. Şimdi benim için en acil şey anneni görmek.

— Görebilirsin. Burada.

— Telefon etsene ona.

— Şimdi gelmesini söyleyeyim mi?

— Evet, böylece size filmi anlatırım. Kitabın kurgusunu çok yakından takip etmedim, umarım çok şaşırmayacaksın.

— Sinemayı severim.

— Öyleyse sorun yok. Biliyorsun, görüntüleri gözümde canlandırmak, oyuncuları seçmek, hareketlerini onlarla beraber keşfetmek için hikayeyi kendim yapmam gerekiyor.

İki saat sonra annem gelmişti. Almodovar çocuk gibi mutluydu.

— Görüyorsun ya ikimiz de acayip sıradışı kadınlar tanımışız, bizi birbirimize yaklaştıran bu. Kadınsız erkekler kurudur. Onlarda bir şey eksik kalır. Sanki süt tozu emmiş gibi olurlar.

— Annen seni emzirmiş mi?

— Ben küçükken İspanya'da yiyecek yoktu. Kadınlar hayatı devam ettirebilmek için mucizeler yaratırdı. Erkekler ümitsizlik içinde boğuluyordu. Biliyorsunuz, savaşı atlatmak kırk yılımızı aldı. Ümitsizlik içinde bir hengameydi.

İyi bir Piemonte şarabı içtik, koca bir salam ve ekmek yedik. Almodovar biraz dinlendikten sonra filmi anlatmaya başladı.

— Film geyiğin ormanda koşması, yerdeki ağaç gövdelerinin üzerinden atlaması, su birikintilerini, otları aşmasıyla başlar, geyik inanılmaz bir güçle koşmaktadır. Tangoyu duyarız. Jenerik bu. Uzaktan bir arabanın motoru yaklaşır. Geyik kır yoluna çıkar, sarı far ışıklarıyla kör olmuş gibi hareketsiz kalır. Bütün sahneyi geyiğin gözünden görürüz. Araba aniden yana savrulur, farlar geyiği aydınlatmaz olur. 4L'nin bir çınara çarptığını duyarız. Geyik dumanlar içerisindeki arabaya yaklaşır. Garip bir şekilde birbirine sarılmış Laura ve Antoni'nin kanlı bedenlerini görürüz. Laura'nın bir bacağı Antoni'nin boynuna sarılmıştır. O noktada Laura bir saniyeliğine ölmeden önce son kez gözlerini açar ve geyiğin eğilip onu kokladığını görür. Sonra kafası düşer. Geyik, Antoni'yi koklar. *Cut.** Sonra karanlık hastane odası, elektronik aletlerin ışıkları yanıp sönmekte, sesler çıkarmaktadır. Sargılar içerisindeki yüz görülür, Antoni'nin kolunu takip ederek elini tutan başka bir el görürüz, alçak sesle konuşan Gloria'nın yüzüne geçeriz:

— Yavrum, beni duyduğunu biliyorum. Beni terk etme. Fibonacci dizisini düşün, beynini yönetiyormuş farz et. Serinin, önceki iki sayının toplamıyla oluştuğunu ve böylece uzayıp gittiğini düşün: bir, iki, üç, beş, sekiz, on üç, yirmi bir... Kendin devam et... Limonlu kurabiye fırında, kokusunu duyabiliyor musun?

Gloria kalkar, yavaşça yaklaşır, onun geniş dekoltesini görürüz. Memelerini çıkarıp yumuşakça Antoni'nin sargılı yüzüne sürter.

— Nefes al, hayata geri dön, o kadar yakınındasın ki. Sayıların kaybolmasına izin verme... Gökyüzüne süzüldüklerini görüyor musun? Gizli müziğini duyuyor musun?

Nabzına bakar ve sonra memelerini tekrar içeriye sokar.

— Bunu yaptığımı nereden biliyorsunuz?

— Yazarken garip şeyler olur. Annemin böyle bir durumda ne yapacağını düşündüm.

---

* (İng.) Sinemada bir sahne çekiminin sonunu bildirir. (ç.n.)

— Kusuruma bakmayın, devam edin.

— Sonra bir geriye dönüş var. Siyah beyaz olarak Antoni'nin şehri amuda kalkarak geçtiğini görürüz. Bununla ilgili haberi aradım ama saklanmamış. Yazık, kullanmayı çok isterdim ama mühim değil, yeniden oluştururuz. 1987 baharındaydı değil mi?

— Evet, doğru, 19 Nisan'dı, Paskalya'nın ortasına denk gelen bir haftasonu. Yani başladığım gün demek istiyorum. Kameraman daha sonra gelmişti, bir sonraki haftasonu sanıyorum.

— Gloria, kasete almamış mıydınız?

— Hayır, televizyonumuz yoktu.

— Ya Caroline?

— Numarası bende var, istersen.

— Belli olmaz. Onu aratırım. Neyse... Devam ediyorum. Amuda kalkarak dolaştığın gece görüntüleri, dörtnala giden atının üzerindeki Caroline'in görüntüleriyle beraber akacak; oyuncu şimdiden idmana başladı. Bu aradaki mesafe, onun seni küçümsemesini göstermek için yeter.

— Ama sanırım çok acı çekiyordu.

— Sarışınlar acı çekmez, diyor annem buz gibi bir alaycılıkla. Onu hâlâ affetmediğini hissediyordum.

— Bu sözü filmde kullanabilir miyim?

— İsterseniz.

— İşte tam bu anda kullanacağım. *Cut.* Hastane odası. Hemşire sargıları keserek çıkarır, yüzünde hafif bir tiksinti belirir ama bir profesyonel olarak çok hızlı saklar bunu. Antoni kalkar, aynaya doğru yönelir, kendini görür ve bir kafa atarak aynayı kırar.

— Böyle birşey yapmadı, diyor annem.

— Bu bir film. Sonra, onu karanlık dar sokaklarda duvarların kenarında şapkası ve atkısıyla yürürken görürüz. Zaman geçer. Bazı güncel olayları izleriz, sert görüntüler. Baskı görüntüleri. Antoni'nin gece gezmeleriyle aynı ritmi tutturur. Yalnızlığın öğrenilmesi. *Cut.* Geyiği yeniden görürüz, kırları dereleri geçer. Dekorlar değişir, dağlar, denizler girer araya. Gece gündüz geniş

alanları geçer. İkinci bir ameliyat, sargılar çıkarılır ve Antoni'yi bir Picasso tablosu gibi görürüz ama yara izleri öncekinden daha belirsiz hale gelmiştir. *Cut.* Lisa'yla karşılaşma sahnesi. Ben filmde yokum. Kendiliğinden tanışacak. Burası senaryonun en zor kısmı. Geyik, Antoni'yi bulur ve onu takip eder. Yine onun gözlerinden Lisa ve Antoni'nin ilişkilerinin gelişimini, hem erkek hem de kadın olan Lisa'nın Antoni'yi büyüleyişini görürüz. Bu sahneyi biraz daha ham bir şekilde çekmek isterdim, böylece daha sıradışı görünür. Geyiğin hiçbir ahlaki, felsefi, tarihi bakış açısı, göndermesi yok. Onun için siz çiftleşen iki hayvansınız. Bu yüzden onu tanık olarak koyuyorum. José Carlos Llop'un *Alger Habercisi* romanını okudunuz mu bilmiyorum, roman 1991'de İtalyan Alpleri'nde buzlu bir çukurda mumyalanmış bir cesetin bulunmasıyla başlıyor. Innsbruck adli tıp kurumunun incelemesinden sonra cesedin beş bin üç yüz yaşında olduğu, akciğerlerini delen bir okla öldüğü ve kıçında sperm kalıntıları olduğu anlaşılıyor... Neolitik zamanın insanları bahsettiğim bu özgürlükten zevk alıyorlarmış.

— Hayvanlar insanlardan sonsuz kez daha ince ve yumuşak sevişiyorlar. İnsanlara hayvan gibi davranıyorsun denmesi tamamıyla beylik bir laf, diyor annem, hafifçe isyan ederek.

— Doğru, haklısınız, ama benim geyiğin bakışında gördüğüm şey, onun bütün duygusal yapmacıklığı, işin yapış yapış kısmını silip atması. Şefkatsizlik değil bu, ama ben ne duygusal ne de ümitsizliğe kapılmış bir şey olsun istiyorum. Yepyeni bir alanı keşfediyorum. Cinsel ilişkilere bakmanın başka bir yolunu. Kara bir kayanın üzerinde işlenmemiş elmas gibi. Duygusal yapmacıklıklardan, sonsuza dek söz verişlerden, tutkuların kontrolünden, bizi her zaman aynı felakete, aynı yalnızlığa götüren aşk oyunlarından gına geldi. Bu bir yandan Lisa'nın eviyle, pembe geyikle, filmlerimde binlerce kez gösterdiğim sert, ümitsiz bir cinsellik. Yetmiş yaşıma geldim, başka bir şey görmek istiyorum. Ânın, aklın bekaretinin, ötekinin hiçbir zaman meçhul kalmama-

sının üzerine inşa edilmiş bir inceliğin peşindeyim. Tazeliğin, yeniliğin kaynağı budur.

— Harika, diyor annem coşku içerisinde.

— Lisa ile benim yaşadığımız şey sanırım bu.

— Yeni kuşaklar bu iki seçeneğe hapsedilmeye devam edemez: ya duygusallık ya da kayıtsızlık. Şimdi üçüncü bir yol açmanın zamanı. 21. yüzyıl ya ateist olacak ya da hiç var olmayacak!

Gülüyor ve içiyoruz.

— Neyse, şimdilik buraya kadar. Birkaç hafta daha çalışmam lazım. Akşam yemeğine ne dersiniz? Davetlimsiniz. Antoni, işe çıkmadan Lisa'yı da ara.

Havyar yiyoruz. Çoktan filmin içindeyiz. Annem mutlu bir şekilde ayrılıyor. Lisa ile ben sevişiyoruz. Geyik ufka, sonsuzluğa doğru dönmüş. Halvetimiz sadece başlarda ilgisini çekiyordu. Belki de ormanından sıkılmıştır?

Uzamın, cisimleri görmediğimiz yerde var olduğuna inanıyoruz

Bir gece bir otel odasında kesilmiş kağıtlarla duvara yazılmış bir yazı okumuştum: *DÉSIRE POSSIBLE FORGOTTEN HOPE REMINDED NEEDED WAITING IMAGINE SOMEHOW ALONE BEYOND ALMOST GOING THERE UNKNOWN.** Hayatımın hareket noktalarını çok iyi özetliyorlar. Yeni bir alana çıkmaya çalışan arzumun sınırlarını. Benim evrenim dar, kolayca kenarına köşesine çarpabiliyorum. İnsanın hayatında önemli bir şey eksik olunca, mesela bir yüz, tutku, dünyayı bir parça olsun anlayabilmek. Bu eksik, bu engel olmasaydı hayatın daha güzel, hafif ve sevimli olacağını hayal etmeye kadar vardırıyoruz işi. Bence bu bir aldanma, bir tuzak, tembellik.

Lisa kollarımda uyuyor, sakin sakin nefes alıyor. Benim çukurlaşmış karnıma doğru karnının yavaşça şiştiğini hissediyorum. Bedenlerimiz bütün gece iç içe geçmiş gibi. Seksten daha çok bu teması özlemişim. Her gece delirmiş gibi dolaştım sokaklarda, içimdeki duygular ne olursa olsun, ister neşe, ister umut, yalnızlığıma gelip çarpıyorlardı. Başka bir hayvana sokulmanın hayvani zevkinde ilkel bir tatmin var. Aşksız da olsa, canlılar ara-

* (İng.) ARZU MÜMKÜN UNUTULMUŞ UMUT HATIRLANMIŞ İHTİYAÇ DUYULMUŞ BEKLEYEN HAYAL ET BİR ŞEKİLDE YALNIZ ÖTESİNDE NEREDEYSE GİDİYOR ORAYA BİLİNMEZ. (ç.n.)

sında bazı gece alışverişleri olmalı. Gece yanına sokulmak için birini bulabileceğin kafeler olmalı ya da bir internet sitesi. Pasifik'in ortasında kaybolmuş bir adanın ayla ısınan hayalî mavi kumsalında bir insan teninin bizi beklediğini bilebirdik böylece.

Lisa arkasını dönüyor, şimdi sırtına yapışıyorum, ensesini kokluyorum, en önemli kısma ulaştığımı güçlü bir şekilde hissederek sol elimle yarağını tutuyorum. Gün ağarıyor, terasta geyiğin gürül gürül işediğini duyuyorum. Birden Yerküre'ye, Evren'e, gökyüzüne, yalnızlığıma son verdiği için teşekkür ediyorum. Sonsuz bir süre istemiyorum. Birkaç hafta hiç şüphesiz insan olmam için yeterli. Sonra, düzgün adımlarla tekrar yola çıkacağım.

Gürültü yapmadan kahvaltı hazırlamak için kalkıyorum. Kahve ve kızarmış ekmek. Kahve pişerken, annemin bana bıraktığı zarfı açıyorum. Milano'da söylenene göre mucizeler yaratan bir estetik cerrahın adresi bu. Cerrahın anneme yazdığı bir mektup var:

Hanımefendi,

Oğlunuzun bana ilettiğiniz fotoğrafını dikkatle değerlendirdim. Yüzünü talihsiz kazadan önceki haline döndürmenin tamamıyla mümkün olduğunu düşünüyorum. Elbette, kendisini daha ayrıntılı incelemek için şahsen görmem şart. Bu yüzden onu muayenehaneme davet ediyorum. Ekibim tarafından özenle karşılanacağını temin ederim.

Oğlunuzun ziyaretini bekliyorum.

Saygılarımla,

Profesör Maximiliano Bertolo

Lisa uyanıyor, benim mavi sabahlığımı giyiyor ve arkama yaklaşıyor. Ona mektubu gösteriyorum.

— Düşünsene, bir maske, ama canlı bir maske... Benim maskemi takmayı seviyorsun öyle değil mi?

— Doğru... Ama biliyorsun, çok pahalı ve benim o kadar param yok, annem emeklilik maaşıyla kıt kanaat geçiniyor. Hem sadece bu değil... Tekrar normal biri olmaktan korkuyorum. Dünyanın sınırında yaşamak için hiçbir bahanemin kalmamasından.

— Canım, yüz denebilecek bir yüze sahip olmak, istediğin gibi yaşayamayacağın anlamına gelmez. Mesele paraysa, bende para var. Gecede üç yüz beş yüz avro arasında para kazandığım halde çok sade yaşadığımı gördün. Rahat rahat karşılayabilirim senin ameliyatını.

— O kadar parayla ne yapmak istiyorsun?

— Biliyorsun, orospular balerinler gibidir, çok uzun süre çalışamazsın. Arkadaşlarım ve diğer kızlar için seksi elbiseler satacağım bir dükkan satın almak istiyorum. Sence iş yapar mı?

— Mağazayı sen işletirsen yapar.

— Ya da birlikte hayatın çok pahalı olmadığı bir ülkeye gidip rahat rahat benim paramı yiyebiliriz.

Lisa bir sigara yakıyor, bacaklarını toplayıp yatağın kenarına oturuyor. Yüksek sesle hayal kuruyor:

— Meksika'da ya da Güney Amerika'da bir plajda küçük basit bir ev düşün. Balık tutuyoruz, pişmiş muz, pirinç, barbunya yiyoruz. Isıtma yok, elektrik yok, vergi yok, kira yok. Ben evi satın alıyorum. Ben pazara gittiğimde sen yazıyorsun. Afrika'ya, Senegal'e bile gidebiliriz, uçakla üç saat sürüyor.

— Güneşe çıkmayı sevmem, bir de eğer ameliyat olursam...

— O zaman ben de seni yaralar iyileşene, şişler inene kadar, Norveç'e bir fiyordun kenarına götürürüm.

— Sen ciddi misin?

— Hiç bu kadar ciddi olmamıştım. Yarın Milano'ya gitmeye hazırım. Bir randevu alayım mı? Seninle gelirim.

Kahvaltımızı ediyoruz. Bir yüz hayal ediyorum kendime, bir yüz hikayesi. Kimsenin fark etmediği normal biri olmak nasıl olur acaba?

— Hayatında neyi seviyorsun?

— Ne olursa olsun hiçbir şeye uymak zorunda olmayışımı. Ben orijinal olmaya mahkum edilmişim.

— Benim de sevdiğim şey bu.

— Aslında, sevdiğim şey, kendime olan yakınlığım. Her an oluyor bu, biliyorum. Hayatım alınmış değil. İlk yıllar korkunçtu ama şimdi alıştım... Bundan keyif alıyorum. Kimsenin hayatıma bir etkisi yok, her güzellik tesadüfi... Yalnızlığa geri dönmeye her an hazırım.

— Ya geyik?

— Ne olmuş geyiğe?

— Neden geldi?

— Ne bu dünyanın ötesine ne de büyülü saçmalıklara inanırım.

— Canım, gene de bir geyikle yaşıyoruz. Bunu nasıl açıklıyorsun anlat bana.

— Tam da bu işte, özgürlüklerimden biri, hiçbir şeyi açıklamak zorunda değilim. Olduğu gibi oluyor. Bu yeter.

— Senin bilim adamı olduğunu sanıyordum.

— Bilineni açıklayan bilim adamları vakit kaybederler. Bana göre, bilim adamları ancak bilinmeyene yönelir, sadece ondan büyülenirler. Bir deniz yıldızıyla karşılaşsan sana koskoca okyanusu açıklamaz.

— Ben geyiğin hayatımızla ilgili bir şey söylemek için burada olduğuna inanıyorum.

Geyiğe bakmak, onun gizemini çözmek, onu sessiz bir sorguya çekmek için terasa çıkıyorum. Gördüğüm tek şey, mesafeli bir bilgelik, insanların çoktan kaybettiği bir asalet. Birbirimizi anlamadığımız için hafifçe sıkılıyor, sabrediyoruz.

Kanepede bana biraz yer açıyor; oturuyorum, başını, boynuzlarıyla küçük Çinli sakalının arasını okşuyorum. Bana derinden dokunan kayıtsız bir yumuşaklık var gözlerinde. Sessizliğin ta-

dını çıkarıyorum. Fikir ayrılıkları çıkmıyor bile. Zaten insanla geyik arasında nasıl ayrılık çıkabilir ki? Biri şehri sever, öbürü ormanı. Biri avcıdır, öteki değildir. Birini matematik, ötekini sanrılara neden olan vahşi koylar büyüler. Bu yüzden dolaşanlara gözlerini dikerek bakarlar, kafayı bulmuş gibi.

Hayatım havada asılı, yüzüyor. Bunu düşündüğüm zaman yeni bir yüzüm olacağı, okyanusun kenarında bir evde yaşamayacağım fikrini umursamıyorum. Beni sürekli titreten tek şey yazmak. Seks güçlü bir şey, fethedilmeyi, unutmayı, en uç hissedişleri, yeniden bulunan sükuneti de beraberinde getiriyor. Bundan vazgeçebileceğimi sanmıyorum. Lisa yanıma geliyor, terasın kenarına kadar gidiyor, sonra düşünceli, bana yaklaşıyor.

— Eee, ne diyor bakalım?

— Onun büyüklüğü sessizliğinde.

— Ben eve gidiyorum, içimi sıkıyorsun.

Bir kelime bile söylemeden Lisa'nın gitmesine izin veriyorum. Haklı, çekilmez biriyim. O bana hayatını sunuyor bense sadece tereddüt ediyorum. Tereddüt edip etmediğimi bile bilmiyorum. Aslında, hayır, tereddüt edecek noktaya henüz gelmedim. Ben başka bir zamandayım, benimle karşılaşmanın çok zor olduğu paralel bir alandayım. Benim olan bu şekilsiz alana, Lisa bile ancak küçük geziler yapabilir.

Zihin boşluğu, boş alanı hayal bile edemeyecek kadar şekle alışıyor. Benim zihnim boşlukta rahat, orada kendini bırakıyor, teslim ediyor ve şekilsizlikten keyif alıyor. Öyleyse neden oyuna geri döneyim? Neden diğerleri olsun hayatımda? Hayatımı yazabilirsem bu benim tek ayrıcalığım olmayacak mı? Almaya alışık değilim. Annemde sevdiğim de bu. Bilfiil burada olması gerekmediğini bilir. Yılda üç görüşme bana fazla fazla yetiyor. Birbirimizi yeniden bulduğumuzda bağlanmış oluyoruz.

Bedene özgü eylemlerden zevk almak

Boşluğun merkezindeki şenlik, kutlama, şüphesiz hiçbir göndermesi olmayana, en taze, henüz açılmamış, fosforlu kağıtlarla sarılmış ân'a doğru bu atılış. Ama boşluğun merkezine ulaşılamaz, çünkü ilk olarak hiçbir kenarı, sınırı yok ve sınırlandırılmamışa kendini atan her beden ancak sınırlandırılmamışı tecrübe edebiliyor. Eğer Arjantinli şair Roberto Juarroz hâlâ hayatta olsaydı, onunla tartışmak için gemiye atlar giderdim. Ona hayranım, çünkü pusulası sadece güneyi göstermiş ve bütün hayatı boyunca hep güneye doğru yürümüş. Yazarlardan bu vahşi kararlılığı gösteren kim var?

Bahçedeyim, geyik yanıbaşımda otluyor. Saat sabahın beşi ve bütün vücudum Juarroz'un önermesini düşünüyor, bu önermeyi bir matematik problemi, Newton'a özgü bir muamma gibi görüyorum. Boşluğun merkezindeki bayram, şenlik nerede?

Birden Lisa geliyor, sanki bir cevap vermeye gelmiş gibi. Mutsuz ve gergin. Görüşmeyeli üç gün oluyor.

— Buralardan geçiyordum, sana sarılmaya ihtiyacım vardı, burada olacağını düşündüm.

— Ben de seni aramaya geldim birkaç saat önce.

— Sarıl bana.

Sarıldık ve onu bir ağaca yasladım, biraz vahşice seviştik. Sevişmemizde ümitsiz bir şeyler vardı, sanki okyanusta bir kayık arıyormuşuz gibi.

Odaya döndüğümüzde bu sefer o beni büyük bir yumuşaklıkla aldı ve içime girdiği zaman gün ağarmıştı ve ben hayatımın en büyük çığlığını attım. Bu haykırışta kor olmuş bir ümitsizlik çıkmıştı dışarı. Cinsel yoğunluktan, Lisa'nın muhteşem organından, şefkatinden, benim kederimden ve kendimi sevilmeye bırakamayışımdan geliyordu bu çığlık, ama bütün bunlar belirsizdi, çünkü bütün bedenim yumruğa benzeyen bir kendinden geçişle titriyordu. Penisi beni ikiye ayırıyor, kalbimi geçip, beynimi patlatıyordu. Bu, kazadan sonra, yaşadığım hissini veren en güçlü şeydi. Fark şuydu, kaza bir boşalma ânıydı, o an hiçbir şey hissetmedim. Sandra'yla yaşadıklarımsa kalbimin söküldüğü bu anla karşılaştıramayacağım kadar saftı.

Almodovar art arda üç kere telefon etti. Çekim hazırlıklarından çıldırmış gibi. İlk telefon, hayvanları koruma derneğinin geyiği pembeye boyamamıza izin vermediğini söylemek için. İkincisi, Lisa'yla deneme çekimlerinin bir sonuç vermediğini ve rolü fetiş oyuncusu Bibi Andersen'e verdiğini söylemek için. Üçüncüsü, çekimlere yarın başlayacağımızı teyit etmek için.

Yarın dediği bugün. Söylenen yere gidiyorum, çınarlarla çevrili bir kır yolu. Orada bir 4L var, metne nasıl bir sadakat bu! Sandra ve Antoni'yle tanışıyorum; Sandra, Sandra değil; Antoni ben değil. Ama asıl sürpriz geyik. Tekerlekli, doldurulmuş, cam gözlü, ama kafasını oynatıp dilini çıkarabilen bir geyik. İşte kurmacanın bütün güzelliği bu. Benim geyikse aynı değil, artık çok geç, hayvan insanların arasına karıştı artık ne de olsa. Kadın oyuncu beni görünce bir an duraklıyor. Antoni beni adli tıptan gelmiş bir uzman gibi inceliyor. Bir profesyonel o, benimle ilgili her şeyi bilmek istiyor. Sorulardan ne kadar korktuğumun farkına varıyorum. En önemsizi bile bana Engizisyon mahkemesindeymişim gibi hissettiriyor. Nasıl girildiğini biliyor insan ama nasıl çıkılacağını bilemiyor, bir çıkış varsa tabi. O anda, yüzüm olsun olmasın, hiçbir röportajı kabul edemeyeceğimi anlıyorum.

Benim özüm bu kitapta. Anlatacak başka bir kişisel hikayem yok. Antoni Casas Ros'la ilgili söyleyecek hiçbir şey yok.

Erkek oyuncu beni sıkıyor. Kaçıyorum ondan. Bir anlığına efektçilerin kazayı yanlış düzenlediklerini, sözde Sandra'nın gerçekten öldüğünü, sözde Antoni'nin de gerçekten yüzünü kaybettiğini düşünüyorum. Mükemmel olmaz mıydı? Böylece film bir belgesel olurdu ve şu oyuncu bilmek istediği her şeyi öğrenirdi. Almodovar dışında herkes heyecanlı, o ise yabani bir hayvan gibi sakince mekanda dolaşıyor.

— Ne düşünüyorsun? diye soruyor erkek oyuncu.

— Gerçekten ağaca çarpacağını ve acımı ta derinden anlayacağını düşünüyorum.

Kadın oyuncunun yüzü içine çekiliyor, kendi derisinde yok oluyor sanki. Erkek oyuncuysa omuzlarını silkerek uzaklaşıyor. Almodovar ayrıntılarla uğraşıyor. Geyiğin nerede duracağıyla, ışıkla. Sahne gece çekiliyor. İki tane 4L var. Biri sürülecek olan, öteki ağaca çarpmış olan.

Kameralar yerini almış. Geyiğin ormandaki gezintisi daha önce çekilmiş. Ses uzmanı orada, kulağını teleskopik bir boruya dayamış duruyor.

— Herkes yerine, araba sahnesiyle başlıyoruz, diyor Almodovar.

Çift, arabaya yerleşiyor, Almodovar sahneyi anlatıyor:

— Sarhoşsunuz ve mutlusunuz. Sen matematik tezini vermişsin. Sandra, sen bir sonraki fotoğrafını hayal ediyorsun. Çok hızlı sürüyorsun, çınarların hızla geçtiğini görüyoruz. Sandra sen bunu hissedince, emniyet kemerini çözüyorsun, bacaklarını toplayıp, kafanı Antoni'nin sağ bacağına koyuyorsun, sol elinle sırtına, sağ elinle penisine dokunuyorsun. Böyle devam ediyorsunuz, radyoda tango dinliyorsunuz ve birden, Antoni sen farların aydınlattığı geyiği görüyorsun. Hemen ne olduğunu anlamıyorsun, çok içmişsin. Sanki bir hayal görmüş gibi gülüyorsun. Araba çekileceği için gerçekten geyiği görmeyeceksin. Onu hayal

edeceksin. Bir an sağ elinle direksiyonu bırakıp Sandra'nın saçlarını okşuyorsun. Elinin yavaşça saçlarının arasında dolaştığını görmek istiyorum. Tangoyu iyi dinleyin, çok önemli. Hadi bakalım, ilk çekimi yapıyoruz.

Çekim başladı. Arabayı çeken kamyonun içindeyim, bu bana sanki tanrıymışım izlenimi veriyor. Eğer varsa Tanrı için hayat, gökyüzünün griliğine yansıtılmış bulutların arasında eğilip bükülen karaltılardan oluşan binlerce film gibi olmalı. Sinemayı severim ama hiç bu kadar sıkıcı olabileceğini tahmin etmemiştim. Hep yolunda gitmeyen bir şey çıkıyor: makyaj, cızırdayan bir ses, yıldız kayması, kapris. Yönetmen olmak için sabırtaşı olmak lazım.

Üç saat sonra çekim bitti. En azından filmin ilk bölümü çekildi. Sonra, yolun ortasında arabanın ona doğru geldiğini gören uslu geyik planı var. Almodovar memnun. Geyik muhteşem, her şeye hazır. Ondan bekleneni hemen anlıyor.

Sonra, yoldan çıkan araba sahnesi. Çok başarılı. İlk seferinde. Harika!

Son olarak kaza sahnesi. Efektler hazır. Biraz alev, biraz duman, bol bol kan ve garip bir şekilde devam eden tango. Radyo zarar görmemiş. Bu kadar ölümlü olan sözde kendimi ve sözde Sandra'yı, yeni bir çekim için ya da kaşınmak için canlanırken orada görmek çok gizemli. Almodovar kanı seviyor.

Benim içinse kendi ölümüme tanık olmak bu. Kafamdaki görüntüler art arda filmden bağımsız geriye dönüşler gibi ilerliyor. Zihnim bu görüntüleri depolamış.

Geyik ve gecenin ortasında koskocaman boynuzları, burnundan çıkan hava. Efsanevi bir hayvan değil, sadece geyik olduğunu birdenbire anlayışım. Araba sola sapıyor. Sandra'nın çığlığı. Korkulu gözleri. Yüzünün güzelliği. Almodovar haklıydı, eli pantolonumun kabarmış ön kısmında. Sikim kalkıyor. Geyik olmasaydı bile az ileride zaten ölmüş olacağımızı anlıyorum. Sevişmemiz biterken, boşaldığımda, gözlerimi kapattığım sırada.

Ama belki de her şey farklı olacaktı. Belki de çınar olmayacaktı da cılız fındık ve kestane ağaçlarına çarpacak, frenden sonra arabayı durdurmayı başaracaktık. Sandra ölmeyecekti. Bir yerlerimiz moraracaktı ya da bileğimiz, bir yerlerimiz kırılacaktı. Bir hafta hastanede kalıp çıkacaktık. Eğitimime devam edip matematikçi olacaktım, Sandra da fotoğrafçı. Ayrılacaktık, sokakta birbirimizi gördüğümüzde şöyle bir selam verip geçecektik. Ya da daha kötüsü, evlenip, çocuk sahibi olup, uyumlu ve sıradan bir hayatımız olacaktı. Bu korku beni titretiyor. Her olayda elimizden kaçan ama dokunulabilir bir lütuf vardır, onu ancak daha sonra görebiliriz.

İlk defa bu kazanın benim için anlam kazandığını söyleyebilirim, Sandra için hiçbir anlamı olmazdı. Zira yirmi yaşında ölünce alınacak bir ders yoktur.

Gece, beni kadın oyuncunun hayaletine yaklaştırdı. Sanıyorum benim ne hissettiğimi; hayatta kaldığı, yaşamaya, film çevirmeye, sevmeye devam edebileceği için şanslı olduğunu anlayacak kadar bütün yoğunluğuyla, bütün şiddetiyle yaşadı kazayı.

Şimdi her şey çok farklı.

Gün ağarırken küçük gruplar halinde ayrıldık. Sandra beni evime kadar bıraktı. Garip olan, onun da açık renk bir 4L'sinin olması. Binmekte zorlandım. Arabayı o kullanıyordu. Kemeri bağladım ve yavaşça asma bir yoldan geçerek limana doğru yöneldik. Bu kez hareket eden gemiler değil, bendim.

Apartmanın önüne park edip motoru kapatıyor.

— Sıcak bir şeyler içmek ister misin?

— Zevkle, zaten çekimden sonra pek uyuyamıyorum.

Yedi kat çıkıyoruz. Kanepenin üzerindeki geyik boynuzlarını fark etmedi, halbuki açıkça görünüyorlar. Sıcak bir şey içiyorum ama ne çikolata ne de kahve. Hiçbir şey söylemeden bana ateşli cinsel organını sunuyor, beni ilk gördüğündeki iğrenmesini affettirmek için.

Lisa'nın hareketsiz bedenini ancak öğleye doğru fark ettik. Kanepenin önünde, geyiğin kayıtsız bakışları altında çıplak bir şekilde yerde yatıyordu. Hemen elinin yanında benim yüz ağrılarım için kullandığım bir sakinleştirici kutusu vardı.

Pronto soccorso'yu* aradım. Midesini yıkadılar, onu kılpayı kurtardılar. Sandra gizlice kaçmıştı.

Akşam oluyor. Hastane odasındayım. Lisa'nın elini tutuyorum.

— Canım (ona ilk defa böyle hitap ediyorum), ne oldu sana?

— Almodovar'ın rolü benden almasını kaldıramadım. Bir yıldız olacağımı, hayatımın değişeceğini sanıyordum.

Lisa acınacak haldeydi. Darmadağın olmuştu ama acısına tam katılamıyordum. İnsan, hayatını değiştirebilir mi? Bir iş ya da bir başarı hiç bilemeyeceğimiz bir yere taşır mı bizi? Kendimizden kaçmak için bir yer daha mı var?

En sonunda anladığım şey buydu: Ne olursa olsun yalnızdım, kaçmanın bir yolu yok. Yalnızlığın bana verilmesi şansına sahiptim ve keşfetmem, anlamam gereken bu yalnızlıktı. Ne daha fazlası ne daha azı. Belki de bir gün boşluğun merkezindeki şu şenlikle nasıl karşılaşılır, anlayacağım.

* (İt.) Acil yardım. (ç.n.)

Öyleyse bu bir kaza değil

Terasımı seviyorum ama hayatım çok karışık olmaya başladı. Uçup gitmeye karar verdim. Her şeyi yukarıdan görmeye, hiç kimse olmamaya, bir şekilde Tanrı gibi olmaya karar verdim ya da kullanıcısının elinden kaçıp kurtulmuş deli bir kamera gibi gökyüzüne çıkıp her şeyi daha büyük bir mesafeyle görmek istiyorum. Romanda her zaman bu mekanda yer alma sorunu var. Anlatıcı bazen romanın içerisinde, bazen yanında, bazen göklerde; konusuna ve onun yaratılışıyla ilgili her şeye hâkim. Tanrı gibi bilmeyi devam ettiren sıkıcı üçüncü şahıs. Birinci şahıs olmanın avantajı, madem ki arkadaşlarımın en ince hareketlerini yukarıdan görüyorum, uzun uzun seyrediyorum ve inceliyorum, öyleyse hem tanrı oluyorum, hem de onun varlığını yok ediyorum. Almodovar ve bütün yönetmenler benim karakterlerim oluyor. Lisa etiyle bana ait. O kadın oyuncu bana A teoreminin önemli açılımlarından birini ispatladı: Sinema, belki televizyon bile, canavarı sevimli yapıyor. Hiçbir engel, hiçbir mimlenme kalmıyor. Görüntü dünyası benim tam anlamıyla yüzümü değiştiriyor ve beni arzulanabilir kılıyor. On beş sene çile çektikten sonra bu bana vahiy gibi geliyor. Kitabım yayımlanır ve önemli bir başarı kazanırsa, başka ne isteyebilirim ki? En moda kahvelerde meslektaşlarımla otururum ve belirsiz yüzüm birdenbire bir merak konusu, bir güzellik abidesi oluverir. Hepsi birbirine benzeyen çok fazla güzel, sevimli ve parlak insan var. İnsanı sıkacak kadar. Bir an benim ortaya çıktığımı düşünün, ne büyük şaşkınlık olur!

En sonunda çok ama çok farklı bir şey! Sen maskeyle röportaj yapacaksın, sen de onun fotoğrafını çekeceksin. Televizyon programları beni kapışacaklar. Üç hafta içinde, maske her yerde olacak. Adamın kitabını, ismini bile unutacaklar. Üstelik o, büyük yalnızlığının içerisinde pohpohlanacak, etrafında fır dönülecek. *Libération* siyah beyaz muhteşem bir fotoğraf yayınlayacak. Gerçek fotoğraflar yayınlayan tek gazete. En kaymak tabaka, en kral portre fotoğrafçıları ayağına koşacaklar. Benim kitap yazdığımı kim hatırlar ki?

Uçup giderek işte bundan kaçıyorum. Ben dünyayı yukarıdan görüyorum ama o beni hâlâ görmüyor. Beni ancak kelimelerim aracılığıyla görebilir. Fikirler kafamda itişip duruyor. Büyük bir üzüntünün içimi kapladığını hissediyorum, sanki Antoni Casas Ros yok olacakmış, sadece bir roman kahramanı, bir film karakteriymiş gibi. Kimse onu hiç sevmemiş, o da hiç kimseyi sevmemiş gibi. Görüyorsunuz, geyikle beraber bu gece yürüyüşleri ve terasımda uzun saatler geçirmek beni bir burukluğa itiyor. Hayal gücüm alevleniyor. Nerede duracağımı bilmiyorum. Eski arkadaşlarım burada olsaydı şu alışıldık cümleyi duyacaktım: "İşte Antoni yine sapıttı."

Yazmanın yararı bu, kimse kafasını çevirmiyor, kimse omuz silkmiyor, kimse gitmiyor. Sadece muhteşem bir yalnızlık var, bazen sayfalar hayır dese de, itiraz etse de, sertlikle karşı gelse de, azar azar harflerle ve kelimelerle dolan beyaz sayfalar var.

Buraya kadar gelebildiğime bile şaşıyorum. Kelimelerin benimle oynamak istemiş olmasına şaşıyorum, hayalini kurduğum, çok uzun süre kenarında korkudan felç olmuş bir şekilde durduğum bu dünyaya şaşıyorum. Amuda kalkıp yürüdüm, kimseyi görmeden on beş yıl geçirdim, en sonunda bir transseksüel beni gördü, Almodovar'la karşılaştım, ama bu olaylar ne kadar inanılmaz olsa da, yazma eyleminin yanında ne olabilirler ki? Havada bulut, en fazla bir sigara dumanı.

Lisa merdivenlerden çıkıyor. Onu bekliyorum. Adımları farklılaşmış, sanki ölüme o kadar yaklaşmış olmak bütün ağırlığını almış, sanki kemikleri büyülü bir ameliyatla hafiflemiş gibi. Acının bedenler üzerinde etkisi vardır, onları durmadan yoğurur, sıvılaştırır ve uzatır. Onu karşılamak için hayallerimden çıkıyorum. Kollarında bir demet kırmızı gül var. Ayakta biraz titriyor. Yüzü daha solgun, daha bulutlu. Sesi bile farklı:

— Hayatımı kurtardın.

— Sen benim hayatımı kurtardın, ben sadece çok geç olmadan terasa çıktım.

— Bana bir kahve yapar mısın?

Ben kahveyi hazırlarken o bana sarılıyor. Bütün bedeni sırtımda titriyor. Bir sıcaklık dalgası geçiyor bedenimden. Yatağa oturuyoruz ve kahve içiyoruz.

— Biliyor musun, ölmek, ölüme o kadar yaklaşmak çok garip...

— Biliyorum...

— Ne aşka ne de hayattayken hissettiklerine benzeyen bir yumuşaklık oluyor. Bir nehrin üzerinde yön değiştirmek gibi. Hep gördüğüm bir rüya bu, yüzerek kaçıyorum ve nehir beni korkunun olmadığı bir yere götürüyor. Çocukluğumdan beri bu rüyayı görürüm.

— Burada olmaktan memnun musun?

— Evet. Gözlerim kararmadan hemen önce tek bir şeye pişman oldum, o da seninle son bir kez sevişmediğime. Geyiğin üstüne yattım, sonra kaydım ve kalkacak gücüm kalmamıştı.

Soyunuyoruz ve onu yavaş yavaş bedenimle ısıtıyorum. Yorganın altına sokuluyoruz. Cinsel organı karnımda kımıldanıyor. Bizim vahşiliğimizde, sabit olan her şeyin dağıldığı bir an var. Şartlanmamış ve en temelde olan şeye, belki de öze ulaşıyorum. Dil aracılığıyla mutluluğu bulma takıntısı içerisinde Juarroz'un sürekli bahsettiği merkez bu mudur acaba? Varlığımı saran derilerin teker teker dağıldığını hissediyorum. Katmanlar eriyor, bedenim öyle inceliyor ki bireysel izlerin hepsi bir düşüncenin, bir

benliğin görüntüsü olamayacak kadar siliniyor. AIDS virüsünün ortaya çıkmasından sonra kendi bedenimizi bir başkasına teslim etmenin büyük korkusu, mutsuzluğumuzun en büyük nedeni. Her şey yüzeyde kalıyor, bireyler birbirinde kaybolma fırsatını bulamıyorlar. Aldığımız bütün önlemler bedenin dipsiz kuyusuna dalmamızı engelliyor. Dikkatli bir şekilde yüzeyde kalıyoruz. Bu ürkeklik sanata da tasma takıyor. Güzelliğin kendisi bile sakınıyor, ihtiyatlı. Yabani zevkin dinamiğine sahip değiliz artık. Cinsellik pastörize edilmiş, kan yok, sperm yok. Yavan bir narsisizmde sönüp gidiyor. Anneme göre otuz beş yıl önce büyük bir atılım olmuş, ben de kuşkusuz bu atılımdan doğmuşum. Büyük bir özgürlük. Ama bana göre çok fazla ot içilmiş. Saf seks gerekiyordu bence, dumanlar zihinleri kaplamadan. Esrar, patlamayı sınırlamış, insanların yapabileceğini engellemiş. Kötü bir bağdaştırma. Bir fren. Çok uzak bir dönem, 18. yüzyıl kadar uzak, Diderot yok, La Mettrie yok, Laplace yok; Sade yok. Ama sadece bir geçiş dönemi, delilik geri dönecek. Terasımda oturmuş bu dalgayı bekliyorum. Şüphesiz bunun için denizin önünde oturmayı seviyorum. Öyleyse sabırla bütün cephanemi nefessiz kalmış bir kültürün en stratejik noktalarına yerleştiriyorum.

Lisa'nın kollarında sıcak ve titreyerek, memelerine yaslanarak uyuyakalmışım ve rüyamda yeni romanımı gördüm. Bu romanla duracak değilim ya! Bütün hırslarımın üstünde bir konu bu. Bu sadece bir başlangıç, bir giriş. Lagardère gibi pazarlama harikalarının taktiklerini uygulayabiliyor muyum diye bir deneme. İz bile bırakmayan şimşek gibi bir hamle bu! Coşuyorum gene! Kuyruklu yıldız gibi uçuyorum. Çok hayal kuruyorum! İş başına, kendini şaşırtmayı dene!

Annem keskin bir kibirle bana asla akıllanmayacağımı söyledi. O da çok akıllanmış sayılmaz. Hep aynı ışık, yetmiş yaşında hâlâ tehlike soluyor, en küçük şeyde deliriveriyor. Yaşlı bir devrimcinin genç bir devrimciden daha deli olduğunu bile iddia ediyor. Bütün sınırlamalardan kurtulmuş, bakacak ya da etki-

leyecek kimse kalmamış. Tam bir özgürlük. Tatil için Roma'ya gitmeyi önerdi bana. Bir arkadaşı dairesini ona bırakıyor. Ben ki hiç seyahat etmem, yalnız bir hapishaneden ötekine göçerim, bu fikir bana cazip geldi. Havuzlar. Roma'da daha rahat dolaşabilirim, maskeyle kendimi gösterebilirim.

Lisa hâlâ kollarımda, sanki yapışmış gibi. Kazadan beri hiç günde beş saatten fazla uyuyamadım ve uyku ilaçlarını almayı bıraktım, zihnimi bulanıklaştırıyorlar. Bir gün kendime neden beş saatten fazla uyuyayım diye sordum. Uykusuzluk çeken yazarları severim ben. Hızlı bir hesap yapıyorum. Yaratıcı olabileceğim kırk yılım var desek, her gece üç saat kazansam, altmış bin sekiz yüz saat ve yirmi üç roman yapar!

Terasımda hayatımı düşünüyorum. Bu dairede geçmiş otuz dokuz ayı. Bütün kuşları, gemileri, dar sokakları, sinemaları, insan ruhunun en karanlık köşelerini biliyorum. Enginlerin beni çağırdığını hissediyorum.

Mekanın yuvarlak olduğunu sanıyoruz

Uyuyakalmışım. Gözlerimi tekrar açtığımda Lisa bacaklarını toplamış, yatağa oturmuş. Günışığı, güzelliğini dünyanın tek renkliliğinden ayırıyor. Gülümseyen bir hafifliğinin bakışı. Buhar çıkan bir kahve fincanı. Zaman, yaprak sarısı parlak çıplaklığında hare hare oluyor. Yorganı dizlerime çekmiş, sakince bana bakıyor. Karnımın üstüne koyulmuş iki zarf, sıcaklık veriyor bana. Belirli bir ağırlıkta iki dikdörtgen.

— Seçeceksin ama tartışmanı istemiyorum. Seçtiğin zarf ne olursa olsun içindekine uyacaksın, tamam mı?

— Hayatımın üzerine oynamaya hazırım.

— O zaman oyna bakalım!

Ellerimi her iki zarfın da üzerine koyuyorum. Bir şeyler hissetmeyi deniyorum ama ikisinin de benzer ağırlıkları, kalınlıkları var. Sağa sağ, sola sol demeye cesaret edemiyorum; ne seçerdim biliyorum. İki yön olabilir. Kuzey ve güney. Ama bunda da neyi seçeceğim açık. Zevklerimi tanıyorum. O zaman Newton'a saygı duymak adına birine ivme diğerine şiddet diyorum. Bu iki kavramın zihnimde yüzmesine izin veriyorum ve şiddet çıkıveriyor. Bir tanesine dokunuyorum.

— Aç hadi!

Beklemeden, yırtarak açıyorum, ipekli bir kağıda sarılmış bir şeyler çıkıyor. Açıyorum ve Meksika için iki uçak bileti çıkıyor. Hafif geri çekildiğimi hissediyorum. Korku, kasıklarıma kadar iniyor; zevkle mücadele ediyor. Korkaklığımın ne ölçüde hırslarımın, isteklerimin üstünde olduğunu anlıyorum. İşte bu-

radayım ve dünyayı dolaşmaktan korkuyorum. Sadece üç ülke gördüm: İspanya, Fransa, İtalya. Benim en uzun yolculuğum, bitmez tükenmez yalnızlığımın yolculukları. Lisa'nın hayatını paylaşmak tam bir delilik. Beni günışığına doğru götürüyor, oysa ben karanlığı seviyorum.

Lisa kaygısız, aldırmaz, zayıf bir hareket yaparsam beni ânında terk etmeye hazır. Benim içimdeki mücadeleyi hissediyor. Bileti açıyorum, tarihlere bakıyorum, paniğim artıyor. Bedenim geriliyor. İki ay. Aklım daha çok Lisa'dan ayrılmaktan yana. Birden bu romanı neredeyse bitirmiş olmanın bende yarattığı darlanmayı, sıkıntıyı, korkuyu düşünüyorum. Birkaç sayfa daha ve sonra korkunç boşluk, bekleme, umut, sessizlik.

Üstelik ben buradayım, çatımda, haftalar haftaları kovalıyor ve hiçbir şey gelmiyor. Belki iki ay sonra, metnimin kabul edilmediğini belirten kibar bir mektup. İnternete göre, iki ay azami cevap süresi.

Karar verdim. Meksika'ya gidiyorum. Elektronik postalarımı her gün kontrol ederim. Umarım internet kafeler vardır orada. Üstelik seçimime uymaya söz verdim. Şiddet! Yumuşak göt olmanın sırası değil. Gidiyoruz. Tekila var, hasırdan şapkalarla dolu küçük bir şehrin sokaklarında dolaşarak sarhoş olabilirim. Zaman silinecek. Meksika şarkıları kanıma nüfuz edecek. İguanaların gecesi. Tennessee Williams. Ben, onun, ölümünden sonraki kahramanı olacağım; Lisa'da beden bulan Ava Gardner beni sert bir döşeğe götürür, çocuk çığlıkları duyulurken ve ben alkol sisleri arasındayken benimle sevişir. Bir de köpekbalıkları var. Onların arasında yüzerim, eğer yüzmeyi hatırlarsam tabii. Onlardan biri bana acıyarak beni ikiye böler ve ne sorun, ne internet kafe, ne bekleme, ne editör derdi kalır.

— Sence internet kafe var mıdır?

— Tabii ki, orası modern bir ülke.

— Tamam, gidiyoruz. Öteki zarfa bakabilir miyim?

— Bak bakalım.

Zarfın içinde aynı kırmızı ipekli kağıda sarılmış yirmi bin avro var. Kağıdı saran ipin üzerindeyse şu yazıyor: yeni yüzün. O zaman hissettiğim korku değil, her yerimde bir panik, aklım bana senin seçtiğin bu değil diyene kadar yayılan bir panik. Meksika ne kadar güzel geliyor gözüme şimdi. Orada neyi riske atacağım ki? Acıyı fazla kaçırmaktan, kalbim mi duracak? Yoksa bir otobüs kazası mı? Çıngıraklı yılan mı sokacak?

Kendimi plajda küçük bir kulübede düşünüyorum, yeni romanıma başlamışım. Bu gece isim için aklıma bir şeyler geldi: "Son Devrimin Günlükleri." İki ayda, meltem yumuşak eserse, belki de ilk kısmını yazarım. Birinci kitabım basılacak mı daha bilmeden.

Madem başladım iki karar daha alıyorum: Geri dönünce Cenova'yı terk edeceğim. Roma'ya yerleşeceğim. Annemin bir arkadaşı araştırma yapmak için bir yıllığına Paris'e gidecek. Annemin tatil yapmayı önerdiği eve yerleşirim. O zamana kadar Almodovar, filmi bitirmiş olur.

Bunlar en çok sevdiğim anlar, eskinin yok olduğu, kesin olmayanın belirip bir nehrin yavaşlığı ve kararlılığıyla aktığı anlar. Belki de yazar olacağım. Yazar ne yapar? Yazı yazar. Haftalık işler, kötü öğrencilere dersler, şekercilerin, kuaförlerin, su pompası satıcılarının muhasebelerini tutmak bitti artık. Sayılar sadece hayal olurlar, hayatın can sıkıcı ekonomisine yaramazlar böylece. Eserleri basılan ve biraz da başarılı olmuş bir yazar ayda bin beş yüz avro kazanmalı. Mutlu olmak için daha fazlasına ihtiyacım yok.

— Canım, biraz alışveriş yapmalıyız.

— Kendine büyük bir şapka ve haki rengi bir elbise mi alacaksın yoksa?

— Hayır, senin için alışveriş yapmalıyız. Koyu renk takımlarınla pişersin.

— Ama Meksikalılar çok şıktırlar ve siyah güzel bir renk. Carlos Fuentes'e bak mesela, her zaman harikadır.

— O kim? Şarkıcı mı?

— Hayır, yazar.

— Seni pamuklu ya da keten bol bir pantolon, beyaz bir gömlek ve açık ayakkabılarla görüyorum.

— Tamam deneyelim ama gene de akşam için bir takım alırım, belli olmaz.

Bir hafta sonra, gündüz vakti, hem de maskesiz sokakta vakit geçirdiğimi fark ettim. Ben seçtikten sonra Lisa sipariş veriyordu. Bir valiz, yeni kıyafetler, ilaçlarım. Annem çok mutluydu. Roman hakkında bir şey söylemedim. Ona süpriz yapmak, roman basılınca masasına koymak istiyorum.

Birden kendime şöyle dedim: Ya uçak düşerse? Okuyucu coşkuyla doluyor ama hiç cevap alamıyor çünkü bir ölüye yazıp duruyor: Bu elektronik posta adresi mevcut değil. O zaman Almodovar'a bir kopya bırakmaya karar veriyorum. Ölürsem birilerine okutur. Antoni Casas Ros'un son kitabı, kendisi çok şey vaad eden bir yazardı ama Saint Exupéry gibi aramızdan vakitsiz ayrıldı. Bir gün, bir dalgıç, suyun elli metre altında balıklar daha yemeden benim yüzümü bulur belki.

— Ya geyik? Onu ne yapacağız?

— Serbest bırakacağız. Meksika'ya götürmemizi istemiyorsun herhalde?

— Sence üzülür mü?

— Geyikler üzüntü nedir bilmezler.

— Nereden biliyorsun?

— Ayaklarının dibinde sen ölüm kalım savaşı verirken onu gördüm, üzgün değildi.

— Gene de onu seviyorum. Kollarındaydım.

— Hayvanların ağladığına, bizimle aynı duyguları paylaştığına yalnız Amerikalılar inanır.

— Ya timsah gözyaşları? O nedir peki?

— Duygusal bir şey değil o.

— Ben hayvanların duyguları olduğuna inanıyorum.

— Ben de, ama onlar duygularını durmadan göstermek için fazla soylular. Üstelik bu bir hayvan değil, evimize düşmüş bir meteor.

— Biliyorsun yarın gidiyoruz, sinek ilacı dahil her şey hazır.

— O zaman bu akşam bir kutlama yaparız. Boşluğun merkezinde bir kutlama. Bahçede. Anlayacaktır.

Saat sabahın ikisi. Lisa, geyik ve ben. Ona üç kilo *rucola* ve kestane şekeri aldık, yakında Noel. Kim bir geyiğin kestane şekeri sevdiğine inanabilirdi ki? Beş kilo yedi. Pahalıydı ama böyle değerli bir arkadaş için cimrilik edilmez. Biz *prosecco* içerken onun şekerleri midesine indirip, burnunu nasıl hareket ettirdiğini görmeniz lazım! Fazla şekerden ve zevkten ağzının suları akıyor. Birkaç gün içinde ormanına kavuşacak. *Carabinieri* yine geldi. Bizimle kadeh tokuşturdular. Yaşlı olanı herhalde Lisa'yı her gece rüyasında görüyordur.

Gün ağardığında, geyiği bahçede bıraktık. Bunun bir hoşçakal sahnesi olduğunu anlamış olmalı, çünkü peşimizden gelmedi. Odaya dönünce uyumadık. Kanapede geyiğin olmaması, odada sonsuza kadar sürecek bir boşluğu gösteriyordu.

Uçak en sonunda havalanıyor. Meksika'ya gitmeden Paris'te birkaç gün geçireceğiz. Paris, yazarların şehri. Batıl inançlarım yoktur ama romanımı orada postaya vereceğim. Kan kırmızısı bir dosya ve korumalı bir zarf aldım. Lisa dosyaya bir öpücük konduracak. Dosya, yeraltından fırlamış ağzını açmış bir canavar gibi duran sarı posta kutusunda yok olacak.

Gökyüzüne çıkmak ne garip bir his! Limanın üstünden uçuyoruz. Lisa cam kenarında. Birden bağırmaya başlıyor:

— Bak! Bak!

Ona doğru eğiliyorum ve uçak limanın üstünde uzun bir dönüş yaparken, geyiği görüyoruz. Atılıyor, bütün kaslarıyla koşuyor, bariyerleri, sokakları, otoyolu, evleri yıldırım gibi aşıyor. Onun muhteşem hızı bizi kendimizden geçiriyor. Onu hiçbir şey durduramaz. Bizdeki bilinmeze atılan şeyin şimşek gibi bir görüntüsü o. Bu anda Juarroz'un sözlerini anlıyorum en sonunda: Boşluğun merkezinde başka bir şenlik var.

Bir gece aniden yola fırlayan bir geyik, korkunç bir trafik kazası, kazada ölen bir sevgili, yok olan bir yüz, uçup giden hayaller, yalnız, düşünerek geçirilen yıllar ve aşkla, cinsellikle, edebiyatla yeniden, yepyeni bir hayat...

Hayatını internetten matematik dersleri vererek devam ettiren Antoni Casas Ros, yaşamını yazmaya koyulur ve Almodovar'ın bundan bir film yapacağını hayal eder. Gerçekle gerçeküstü, kurmacayla otobiyografik olanın arasındaki çizgiler yavaş yavaş silinir. Almodovar'ın "yüzü olmayan adama" en güzel hediyesi ise genç transseksüel Lisa'dır. Bir yandan edebiyat, bir yandan aşk, inzivaya çekilmiş yazarı "başka bir şenliğe" çağırır. İçinde yaşadığımız dünyaya dışarıdan, çekildiği inzivadan bakan yazarın gözlemleri ise oldukça çarpıcı. Yüzün, şeklin, görünüşün her şey olduğu bir dünyada, *Almodovar Teoremi* "çirkinliği güzelliğe çeviren bakışın gücü" üzerine kurulu.

Otobiyografiyle kurmacanın, edebiyatla sinemanın, matematikle şiirin, fizikle müziğin, Newton'la Almodovar'ın iç içe geçtiği *Almodovar Teoremi*, 2008'de İspanya'da en iyi roman seçildi.

ISBN: 978-975-570-406-7

16 TL (KDV'den muaftır.)

selyayincilik selyayin selyayincilik
www.selyayincilik.com